

Giới thiệu Tướng Công Không Xuất Gia

Truyện Tướng Công Không Xuất Gia, chuyện kể về một làng nọ, có một gia đình có một cô con gái rất xinh xắn, từ nhỏ cô đã được cha bói xem tướng nói chông tương lai sau này của cô sẽ là một hòa thượng.

Cô nhóc miệng còn ngậm ngón tay ngày nào bây giờ đã trở thành một tiểu thư xinh xắn, còn chưa được sống với cha mẹ bao lâu thì đã bị thúc ép lấy chồng sớm. Cha cô đi biết bao nhiêu chùa chiền mới tìm được vị hôn phu cho cô.

Thế mà trong mắt hần chỉ có Phật tổ, mở miệng ra chỉ toàn a di đà phật, đầu so với cái mỏ còn cứng. Được rồi, xem như là nàng quý kẻ đa đoan đi. Khiến cho hần đem Phật tổ cùng kinh phật để sang một bên, thành thành thật thật cùng nàng thành thân đi.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Không Xuất Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Edit: Kally

Nguyệt Ngân Lam, người giang hồ xưng là thần tiên toán, nam nhân tuấn dật đang lo âu không thôi, đi qua đi lại. Trong cửa phòng đóng chặt kia truyền ra những tiếng rên rỉ kêu đau, một tiếng lại lớn hơn một tiếng, khiến cho hần căng thẳng thần kinh mau phân liệt.

Đúng vậy, hôm nay đúng là ngày nương tử yêu dấu của hần lâm bồn, vốn định tự chính mình đỡ đẻ, lại bị một đám mụ, nha hoàn, lôi đi ra ngoài, nói cái gì nam nhân bước vào phòng sinh sẽ gặp xui xẻo, vô luận như thế nào cũng không cho vào, thực khiến cho một thân y thuật tinh thông hần, lại chỉ có thể đứng ở ngoài không làm gì, mắt thấy tỷ nữ rất bận rộn, nẫu nước thay khăn, hần đành có thể ở ngoài hành lang gấp khúc trừng mắt, đột nhiên

Oa ... một tiếng trẻ con khóc lớn vang tới tận mây xanh.

Sinh! Hần vui sướng không thôi, rốt cuộc bắt chấp cảm ky, đang muốn đẩy cửa mà vào, cửa phòng lại được mở ra

“Chúc mừng thiếu gia, chúc mừng thiếu gia! Thiếu phu nhân sinh được một thiên kim đáng yêu!” Nha hoàn vui vẻ chúc mừng.

“Tốt, thiên kim tốt, thiên kim tốt!” Nguyệt Ngân Lam mặt mày hớn hờ, giành tiến vào phòng trong, vui mừng không thôi nắm tay ái nữ xinh đẹp vẫn đang suy yếu nằm trên giường, trong mắt tràn đầy thương tiếc “Nàng khỏe không?”

“Ân” Thu Thủy Nhu gương mặt tái nhợt tràn ngập hào quang của người làm mẹ “ Là một bé gái, chàng có vui không?”

“Con gái tốt, ta thích con gái” Cười khanh khách, còn có bộ dáng kiêu ngạo của người làm cha.

“Thiếu gia, tiểu thư ngày thường mượt mà, đáng yêu, ngài giúp tiểu thư chọn một tên đẹp đi” Ôm đứa bé gái khóc lớn, bọn tỷ nữ mãnh liệt đưa ra đề nghị.

“Đề ta xem” Bé lấy nữ nhi, xem nó gương mặt nhỏ nhắn hồng thấu nhúm, giống như con khi nhỏ, hần thoải mái nở nụ cười “Hôm nay là đêm trăng tròn, liền gọi nó là Nguyệt Nha Nhi đi, nàng thấy được không, Nhượng Thủy?” Hỏi xong, cũng thuận tiện đem nữ nhi đặt ở bên người thê tử, để cho nàng có thể xem bộ dáng đáng yêu của nữ nhi,

“Chàng quyết định là được rồi” Thu Nhượng Thủy không có ý kiến gì, toàn lực chú ý đều đặt vào đứa bé gái trên người.

“Vậy quyết định như vậy đi” Vô bàn thông qua, Nguyệt Ngân Lam nhất thời nổi hứng, nghĩ đến bản thân là thần toán, tại sao không giúp con gái bốc một quẻ xem tương lai tốt xấu như thế nào.

Vừa nghĩ vậy, tay ngửa nên từ trong lòng lấy ra mai rùa cùng mấy cái đồng tiền, lắc mấy cái, gọn gàng bỏ xuống xem kỹ

Sao, như thế nào như vậy? một con choáng váng hướng thẳng về phía hần.

“Quẻ bói nói như thế nào?” Biết được phu quân bói vô cùng chuẩn, Thu Nhượng Thủy hỏi.

Bàng lang! không có đáp lời, hần trực tiếp xỉu.

Năm năm sau, một đứa bé gái phấn điêu ngọc mài xinh đẹp đang ngồi trước bàn học, một tay cầm mai rùa, một tay lật sách, đôi mắt to long lanh tinh tế nghiên cứu đồng tiền sắp hàng để nhìn ra quẻ tượng.

Trong sách nói, loại quẻ tượng này đại biểu cho nạn nước đây! Tiểu cô nương khó hiểu vô đầu, vô cùng hoang mang, chính mình hôm nay không có tính

đi đến hồ nước hoặc bờ sông chơi nha, như thế nào có nạn nước đây?

Nguyệt Ngân Lam tiến vào thư phòng, chỉ thấy nữ nhi mình đang nghịch bói toán, không khỏi nhớ tới một quẻ năm năm trước đây, trong lòng khổ sở không thôi

“Con gái ngoan, mạng con đã định vị hôn phu của con không cần con, tình nguyện đi làm một vị hòa thượng, con phải làm sao bây giờ?” Ô, ông trời thật không công bằng, vì sao nữ nhi đáng yêu xinh đẹp của hần lại cùng với nam tử có căn tu phật có nhân duyên, nếu nam tử kia lần quần trong lòng đi xuất gia, chẳng phải muốn nó sống cả đời cô đơn sao? Thật sự là trời cao ganh tỵ hồng nhan a!

“Hòa thượng là cái gì a?” Nguyệt Nha Nhi năm tuổi vừa thấy phụ thân, liền nhào tới trên người hần.

Ôm lấy nữ nhi, Nguyệt Ngân Lam cảm thấy vô cùng đau đớn “Hòa thượng là người ăn chay niệm phật”

“Tướng công Nha Nhi là hòa thượng sao?”

“Phụ thân hy vọng hần không phải” Bằng không người sẽ chuẩn bị cô đơn đến già đi.

“Hần sẽ ăn cơm cùng với con sao?”

“Nếu hần là hòa thượng thì lại không được” Trừ khi người ăn chay theo hần.

“Sẽ chơi với con sao?”

“Nếu hần là hòa thượng, chỉ sợ bận tụng kinh, không có thời gian đâu!” Mỗi ngày đều niệm a di đà phật, nào có rảnh.

“Sẽ ngủ với con sao?” Cái gì đều không được, ngủ chắc là có thể đi, phụ thân hay ngủ với mình đâu!

“Nếu là hòa thượng, vậy không có khả năng!” Ô, con gái ngoan, đây là trọng điểm a!

Chumiệng, Tiểu Nguyệt Nha Nhi tức giận “Cái gì đều không được, vậy con không cần hần làm tướng công”

Không cần hần, vậy người sẽ cô đơn cả đời, Nguyệt Ngân Lam thương tâm nghĩ, làm gì đem dây tơ hồng của tâm can bảo bối của hần cột vào ngón tay út của một gã tương lai có khả năng xuất gia làm hòa thượng, quả thực là phá hoại con người ta mà!

Phụ thân làm chi khóe mắt ngấn lệ nha? Tiểu Nguyệt Nha Nhi khó hiểu, nghiêng đầu suy nghĩ trong chốc lát, rồi sau đó cười không ngừng “Làm hòa thượng không thể cùng Nha Nhi chơi, không thể cùng Nha Nhi ngủ, vậy Nha Nhi sẽ không để hần làm hòa thượng!”

Đúng vậy, làm sao hần không nghĩ tới! Nguyệt Ngân Lam đầu tiên là sửng sốt, sau đó là mừng như điên ôm bé khóc ra nước mắt “Không hổ là con gái ngoan của cha Được, đều theo khả năng của con, để cho tướng công của con không thể đi làm được hòa thượng!”

Ô nữ nhi của hần thật là băng tuyết thông minh nha!

Oa, oa, oa! Sao phụ thân lại khóc thành như vậy? Nguyệt Nha Nhi cuối cùng cũng hiểu, nạn nước từ đâu mà ra!

Từ Ân Tự khá nổi danh ở thành Nam của Trường An, hôm nay vẫn như mọi khi, khách hành hương vẫn đông như trảy hội, hai bên đường là những sạp hàng hương nến, cùng với món ăn và những trò chơi nhỏ thú vị, người đến người đi thật không ngừng quá, liền ngay cả sạp quầy thầy tướng số cũng cạnh tranh gây găt. Trong đó, khiến người ta chú ý nhất là gian hàng thầy tướng số trên lá cờ có viết câu:

Thiên văn địa lý đều hiểu biết

Giải lo giải ưu tiên Hằng Nga

Chà! Khẩu khí thật lớn làm sao! Khó trách khiến cho người ta chú ý, bất quá để cho người ta chú ý không phải là những chữ viết trên lá cờ, mà là ngôi ngay ngắn trước sạp nhỏ, cười hi hi chờ khách xem bói tiểu cô nương xinh xắn.

Xem nàng khoảng chừng mười sáu tuổi, bộ dạng còn chưa dứt sữa, nhưng lại dám đi ra bày quầy hàng cạnh tranh, cướp khách với những kẻ một chân đã muốn bước vào quan tài, thoát nhìn rất có tiên phong đạo hạnh của thầy tướng số!

Những khách hàng thấy, trong lòng không khỏi cười mỉa, đương nhiên không có người tiến lên cho nàng xem bói, sinh ý kém đến làm cho nàng cảm thấy nhàm chán, bắt đầu bắt con kiến đến chơi, chỗ của các thầy tướng số khác thì không hề thiếu khách ghé thăm, đông người tập nập càng khiến cho quầy hàng của nàng càng thêm vắng vẻ.

Ngất cọng cò treu chọc con kiến trên bàn, Nguyệt Nha Nhi linh động mắt to trộm dò xét mọi người, trong lòng hừ hừ cười lạnh, bọn người này không biết nàng gia học sâu xa, bằng không đã sớm đem rương vàng rương bạc đến chỉ để cầu nàng xem một quẻ.

Haiz, nếu không phải vì tìm người, nửa năm trước nàng đâu phải rời đi Huyền Yên Cốc, trên đường luôn nghe lời phụ thân chỉ thị, gặp chùa miếu đều phải tự động đi vào bái lạy, thuận tiện giúp những cư sĩ đề tước tu hành bên trong xem bói, nhìn xem có người nào xuất hiện quẻ tượng hồng loan tình động không. Cứ như vậy, một đường đi đến đi Bắc, gặp qua không dưới trăm vị cư sĩ, nhưng không có ai phù hợp điều kiện, thẳng đến ba ngày trước đến

Kinh thành, không ngờ sợ ý để cho người ta trộm mất túi tiền, làm hại nàng không còn một đồng trên người. Đành phải dựa vào tuyệt học gia truyền làm thầy tướng số giúp người ta xem bói để kiếm ngân lượng, không nghĩ tới mở quán ba ngày, không có một người khách ghé thăm, còn như vậy tiếp thì không thể được, cái bụng của nàng đang đợi kiếm tiền ăn cơm đâu!

Nên nghĩ lại cách a! Không yên lòng đùa giỡn cọng cỏ trong tay, mở mắt nhìn xem. Uống! phía trước có một đôi trung niên vợ chồng, tướng mạo bất phàm, khí chất cao quý, bên người còn có rất nhiều thị vệ âm thầm bảo hộ, vừa thấy đã biết thân phận không sang thì quý, nếu có thể khiến cho bọn họ chú ý, không chừng còn được mấy văn tiền

“Hai vị lão gia, phu nhân xin dừng bước!” Trong lòng nghĩ vậy, lập tức mở miệng giữ người,

Nam Khiếu Thiên cẩn thận đỡ ái thê thân thể ốm yếu, tính vào trong dâng hương, không nghĩ tới sẽ bị người gọi lại, không khỏi cảm thấy sững sốt, có chút kinh ngạc nhìn về phía người giữ mình lại.

“Đúng vậy, chính là các người” Nguyệt Nha Nhi cười meo meo ngoắc tay, muốn bọn họ lại đây “Bốc một quẻ đi, thật linh nghiệm nha!”

Thì ra là muốn lôi kéo khách hàng tới, Nam Khiếu Thiên biết rõ thể từ thân thể yếu đuối, không chịu được gió, cho nên không muốn dừng lại.

“Chậm, chậm!” Thấy bọn họ vẫn xoay người bước đi, Nguyệt Nha Nhi bị nóng nảy, thốt ra : “Nhiều năm bị bệnh tật quần thân, thiên hạ không cách nào chữa trị”.

Lời chưa dứt, chỉ thấy Nam Khiếu Thiên bỗng nhiên xoay người, ánh mắt sáng ngời nhìn thẳng chằm chằm quán thầy tướng số, vị mỹ phụ mảnh mai trung niên trong lòng hơi hơi phát run, gắt gao cảm vật áo ông, trong mắt đẹp có mòng manh ánh sáng hy vọng.

Ha, có cần phải vậy không! Nguyệt Nha Nhi đắc ý không thôi, nàng xem kỹ ấn đường của vị mỹ phụ này ẩn ẩn biến thành màu đen, hai mắt âm đạm không ánh sáng, sắc môi hơi tím. Từ trên người của phu thân học được y thuật tinh thông, cho nên nàng biết vị mỹ phụ này mang bệnh nhiều năm. Lại xem trình độ yêu thương của người nam nhân kia, nếu không phải khắp nơi tìm danh y không có hiệu quả, tuyệt đối không để cho bà bị bệnh tật tra tấn, cho nên nàng mới to gan đoán như vậy, không nghĩ tới lại bị nàng đoán trúng rồi.

“Muốn hay không bốc một quẻ, xem mệnh như thế nào?” Cười đến rất là thân thiện, không tin bọn họ không đến.

Quả nhiên, không đến hai ba tiếng, Nam Khiếu Thiên đã đỡ thê từ ngòi ở trên ghế trước sạp hàng, uy nghiêm trầm giọng “Xem”

“Năm mươi hai” Tay nhỏ bé phấn nộn vươn ra, cực kỳ biết làm tiên.

Cổ Vân Nương đầu tiên là thở gấp, rồi sau đó lại bắt đầu buồn cười. Tiểu cô nương này thật đúng là biết công phu sư tử ngoạm a!

Nam Khiếu Thiên, mày cũng không nhăn một chút, giơ tay lên, ở phía sau liền có người đem bạc đưa lên, nửa đồng cũng không thiếu.

Nguyệt Nha Nhi vui vẻ nhận ngân lượng, mặt mày hớn hở “Thỉnh phu nhân bốc một quẻ!”

Lấy mai rùa ra, lắc vài cái, đồ tiền cổ bên trong ra, Cổ Vân Nương chậm rãi chờ đợi giải thích của nàng.

“Quẻ này a.....” Sờ sờ chớp mũi thanh tú, Nguyệt Nha Nhi mới liếc một cái liền cười đi ra “Phu nhân, bà có con trai để tóc tu hành a?”

“Người làm sao mà biết?” Cổ Vân Nương sợ hãi hỏi, chuyện này chỉ có một số ít người biết.

Xem ra vị tiểu cô nương này có chút tài năng, Nam Khiếu Thiên âm thầm nghĩ.

“Đã nói thôi! Tôi là tiên Hằng Nga mà!” Vỗ lá cờ vải phía sau, cười đến rất kiêu ngạo.

“Còn chứng bệnh của phu nhân ta thì sao?” Nàng có phải tiên hay không không quan trọng, bệnh của ái thê mới là quan trọng hơn.

“Này thôi.....” Lại liếc mắt nhìn về quẻ tượng một cái, âm thanh lại kéo dài thêm “Khó a...”

Nghe vậy, lòng Nam Khiếu Thiên thật nặng nề trầm xuống, mà Cổ Vân Nương tựa hồ sớm đã đoán ra, vỗ vỗ tay trượng phu an ủi, muốn ông đừng quá để ý.

“Bất quá.....” Tiếng nói mang vẻ trên người lại lần nữa vang lên, chỉ thấy nàng lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai nhanh chóng bắt lấy cổ tay phải của Cổ Vân Nương, xem mạch tượng. “Để cho ta bắt mạch một lần sẽ không nhất định!” Ha, ha..... này xem như là nàng đối với vị khách nhân thứ nhất ưu đãi mua một tặng một đi!

Không nghĩ tới vị tiểu cô nương này còn biết y lý, Nam Khiếu Thiên có chút kinh ngạc, nhưng cũng không ôm nhiều lắm hy vọng. Nhiều năm qua, ông tìm khắp danh y thiên hạ, ngay cả hoàng cung ngự y cũng là khách quen trong nhà. Nhưng cũng không trị tận gốc được bệnh tình, xem tiểu cô nương này cũng lắm là mười sáu tuổi, y thuật sao có thể cao minh đến đâu!

“Như thế nào?” Ôm chặt đùa chơi tâm tình, Cổ Vân Nương cười hỏi.

“Đối với ta mà nói.....”

“A di đà phật, hai vị thí chủ, phương trượng đại sư chờ đợi vài ngày, thỉnh hai vị vào trong gặp mặt!” Tiếng nói ầm ập bình thản như gió xuân cắt đứt nắng, vị cư sĩ trẻ tuổi, cao to tuấn tú, một đầu tóc đen chỉ dùng dây trắng trói buộc đối với vợ chồng Nam Khiếu Thiên hành lễ, tay vẫn không ngừng gảy chuỗi phật châu.

“A di đà phật, Ngô Tâm cư sĩ, đã lâu không gặp!” Nam Khiếu Thiên đáp lễ, trong mắt che giấu loại tình cảm từ ái mà người ngoài khó phát hiện.

“Hết thấy đều khỏe mạnh, đa tạ thí chủ quan tâm!”

Oa! Có thiên lý hay không? Nam nhân trưởng thành tuấn mỹ như vậy, hơi quá đáng đi! Nguyệt Nha Nhi âm thầm sợ hãi than.

“Ngô, Ngô Tâm.” Cô Vân Nương tiến lên, kích động cầm tay của hắn, giọng nói khê run “Gần nhất được không? Mẹ. không, ta bị bệnh một trận, cho nên đã lâu không có gặp người”.

Ngô Tâm muốn giãy ra, nhưng thấy bà thần sắc mang bệnh, lòng muốn kháng cự liền giảm xuống, đáy mắt là một mảnh ôn hòa “Thí chủ yên tâm, Ngô Tâm thân thể cường tráng, mỗi ngày đều ăn ba chén cơm lớn, mà phu nhân cũng là nên bảo trọng thân mình mới đúng, đừng làm cho bản thân bị nhiễm phong hàn.”

“Được, được, ta sẽ bảo trọng.” Cô Vân Nương gật đầu lia lịa, bàn tay ngọc ầm ập rút cuộc cũng chịu thả hắn ra.

Nam Khiếu Thiên thấy hắn có chút không được tự nhiên, vội vàng vỗ về ái thiếp, mỉm cười nói “Vân nương, nàng nên để cho Ngô Tâm đưa chúng ta đi gặp phương trượng đại sư”.

Hiểu được dụng ý của trượng phu, Cô Vân Nương mặc dù như thế nào không muốn, cũng chỉ có thể lưu luyến không rời buông tay.

“A di đà phật, hai vị thí chủ, xin mời theo ta đến đây!” Ngô Tâm rõ ràng nhẹ nhàng thở ra, xoay người muốn dẫn hai người đi vào phía bên trong.

“Chậm đã!” Thiên ngoại bỗng xuống một tia chớp, Nguyệt Nha Nhi nhảy ra trước sạp, chỉ vào mũi mình hỏi “Ta đây đâu? Hai vị lão gia lão phu nhân không nghe ta nói hết lời sao? Như vậy ta thu bạc thật sự là chột dạ nha!” Mở miệng đòi người ta hơn năm mươi lượng bạc, đương nhiên phải phục vụ tốt chút, nếu không người ta sẽ nói nàng làm ăn không thành thật.

Đột nhiên có một tiểu cô nương tham gia vào, Ngô Tâm không khỏi quay đầu nhìn lại, thấy nàng khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy sức sống thanh xuân, chỉ vờn vờn mỉm cười, chắp tay chào một cái, cho rằng nàng là khuê nữ của nhà nào đến đây dâng hương?

Cười thật... Thật là đẹp, nếu phu quân tương lai của nàng cũng giống như hắn thì không biết có bao nhiêu tốt, mỗi ngày nhìn hoài cũng không chán. Nguyệt Nha Nhi nhìn xem choáng váng, lảng lảng nghĩ thế! (ta thấy tỷ này có tiềm chất mê trai đẹp à nha!)

Có thể là do gặp được Ngô Tâm cư sĩ nên rất cao hứng, lực chú ý của Cô Vân Nương đã bị hoàn toàn dời đi, chuyên tâm cùng Ngô Tâm nói về việc nhà, nên không có để ý đến Nguyệt Nha Nhi nói cái gì. Nam Khiếu Thiên nhìn thấy ái thiếp đã vô tâm xem bói, hơn nữa, nghĩ rằng vị tiểu cô nương này cho dù biết chút y thuật, cũng đối với bệnh cũ của thiếp tử cũng chẳng giúp ích được gì, thế là.

“Không sao!” Nam Khiếu Thiên vô tình vung tay lên “Bạc này tiểu cô nương cứ cầm dùng đi!”

Nói xong hắn một tay ôm lấy ái thiếp, dưới sự hộ tống của Ngô Tâm đi vào trong tự.

Nguyệt Nha Nhi cứ ngây ngốc nhìn ba người đi mất, sau mới phục hồi tinh thần lại, gãi gãi đầu lẩm bẩm nói: “Không nghe thì không nghe, đừng trách ta không giúp các người”.

Đi! Đi ăn bữa ngon vậy!

“Phương trượng đại sư, thời hạn hai mươi năm đã đến, ta nghĩ. ta nghĩ để cho đứa nhỏ hồi phủ.”

Bên trong thiện phòng, Nam Khiếu Thiên cùng với vị lão thiền sư mặt mũi hiền lành, lông mày trắng dài tới vai, ngồi đối diện với nhau. Cô Vân Nương cuối cùng cũng nói ra nguyện vọng hai mươi năm của mình.

“Thời gian trôi qua nhanh thật, không nghĩ tới mới đây đã hai mươi năm...” Huyền Minh lão thiền sư cảm thán nói “Năm đó nếu không phải Cô thí chủ bệnh nặng, Nam thí chủ cũng sẽ không hướng Phật tổ cầu nguyện, đem đứa bé vừa mới đầy tháng đến chỗ của lão nạp hầu hạ Phật tổ hai mươi năm, chỉ cầu cho phu nhân có thể an khang”.

“Đúng vậy, ta thật xin lỗi đứa nhỏ kia, để cho nó không có cơ hội chọn lựa đã bị buộc sống trong phật tự.” Nói đến chuyện này, luôn luôn nghiêm túc Nam Khiếu Thiên cũng khó tránh cảm khái nói.

Thú vị nhìn ông một cái, Huyền Minh lão thiền sư dường như có ý ám chỉ “Này cũng chưa chắc.” Đêm qua đứa nhỏ kia còn riêng đi tìm ông nói chuyện đâu, nói là có ý muốn xuất gia.

“Phương trượng, liên quan đến chuyện này, đứa nhỏ kia có hay không nói cái gì?” Chưa nghe ra ý tại ngôn ngoại, Cô Vân Nương vội vàng hỏi rõ, từ khi đứa nhỏ kia biết được thân thể của mình, cũng không tỏ vẻ gì, nay muốn đón nó trở về, không biết trong lòng nó nghĩ sao?

Lão thiền sư cười nhẹ “ Cái này các người nên tự mình tìm hiểu nhỏ nói chuyện mới đúng, nhờ người khác truyền lời không khỏi có điều sai lệch”

Sâu sắc nhận ra ẩn ý của lão thiền sư, Nam Khiếu Thiên gật gật đầu, cẩn thận nâng Cổ Vân Nương lên “ Quấy rầy ngài, phương trượng. Vậy chúng ta đi tìm Ngô Tâm.”

“ Hai vị thí chủ, thỉnh đi thông thả, a di đà phật” Nhìn theo hai người đi ra thiền phòng, lão thiền sư lúc này mới chớp mắt niệm kinh. Âm phật rửa lòng người quanh quần trong phòng bên trong phòng, thật lâu chưa tan.

Sau giữa trưa, ở hậu viện của Từ Ân Tự, gió lớn thổi qua rừng trúc, mang đến một cơn lạnh lẽo, dưới bóng rừng có chiếc bàn đá, ghế đá, vây quanh là một đám hòa thượng lớn nhỏ, đang nhìn chăm chăm vào mặt bàn, tập trung tinh thần, ngay cả ngày thường tụng kinh niệm phật cũng chưa chuyên tâm như vậy.

“ Nguyệt thí chủ, quẻ bói này nói này như thế nào?” Một người gọi là đại ngọc hoàng thượng cười hớ hớ hỏi.

“ Nó kêu người cố gắng tu hành, chuyên tâm hầu hạ Phật tổ, ngày sau nhất định trở thành một vị hòa thượng đức cao vọng trọng”. Nguyệt Nha Nhi vô tâm tình nói, trong Từ Ân Tự này, toàn bộ hòa thượng lớn bé, cư sĩ đệ tử tu hành, trừ bỏ phương trượng đại sư ra. Toàn bộ đều bị nàng lôi kéo đến xem bói, không thấy một ai có hồng loan tinh động a!

Haiz ! Hành trình tìm phu của nàng không biết đến ngày tháng năm nào mới ngừng đây a?

“ Có thật không?” Hòa thượng đại ngọc vui mừng không thôi.

“ Đúng vậy! Đúng vậy!” Thuận miệng đáp lại, còn chưa từ bỏ ý định hỏi lại lần nữa “ Trong chùa còn có sư phụ nào không?”

“ Có nha! Phương trượng đại sư”. Một chú tiểu ngơ ngác trả lời.

“ Có hay không càng trẻ tuổi một chút?” Nguyệt Nha Nhi tròn mắt, nếu ở độ tuổi này của phương trượng đại sư mà bốc ra quẻ hồng loan tinh động, thì kẻ nhảy sông tự vẫn chính là nàng.

Các hòa thượng cùng nhau ôm đầu khổ nghĩ, thật lâu, thật lâu sau, đến lúc Nguyệt Nha Nhi đang định bỏ cuộc thì một chú tiểu vỗ tay vui vẻ kêu “ Có, Ngô Tâm sư huynh còn không có đến bốc quẻ đâu?”

“ Đúng vậy, đúng vậy, sao lại đem Ngô Tâm sư huynh quên mất.”

“ Có muốn hay không kêu Ngô Tâm sư huynh đến a...”

“ Chúng ta ở chỗ này lười biếng vui chơi, không biết sư huynh có thể hay không tức giận.”

Mọi người nghị luận ríu rít, trong khoảng thời gian ngắn không biết có nên hay không tìm vị sư huynh được mọi người kính trọng tham gia chuyện thú vị như vậy.

Ngô Tâm? Pháp danh này nghe thật quen tai. Haiz, không phải là vị cư sĩ trước kia đã thấy ở ngoài chùa sao? Nếu đối tượng là hắn, kia thật sự là có cũng không sao, ha....ha.

“ Đương nhiên muốn tìm người kêu Ngô Tâm tới rồi!” Nguyệt Nha Nhi mừng thầm, cố gắng thuyết phục “ Các người nghĩ lại xem, khó có được cơ hội thú vị như thế, các người không tìm hắn tham gia. Không chừng làm không tốt sau này hắn sẽ trách mọi người đấy.”

“ Chuyện gì muốn tìm ta?” Ngô Tâm bước vào hậu viện, liền nghe âm thanh huyền ảo của các sư huynh đệ, nhưng lại nhắc đến chính mình, không khỏi tò mò hỏi.

“ Sư huynh, huynh tới thật đúng lúc, Nguyệt thí chủ đang giúp chúng ta xem bói nè, huynh cũng đến xem sao.” Vừa thấy hắn, toàn bộ mọi người đồng loạt tiến lên, kéo hắn đến trước mặt Nguyệt Nha Nhi.

“ A di đà phật, chúng ta lại gặp mặt” Nguyệt Nha Nhi đứng dậy, cười khê, đối với hắn chấp tay chào.

“ A di đà phật, thì ra là nữ thí chủ” Ngô Tâm cũng nhận ra nàng, vội vàng đáp lễ thăm hỏi.

“ Ai nha, đừng đa lễ, mau tới để ta bốc một quẻ đi!” Nhất thời hưng phấn, vươn tay bắt lấy tay hắn, không có nghĩ nhiều là người tu hành nghiêm cấm sắc giới, đâu có thể dễ dàng cho phép cô nương đụng chạm.

Này Cô nương này có chuyện gì? Sao có thể chạm vào hắn như thế? Ngô Tâm xấu hổ không thôi, khuôn mặt tuấn tú đỏ bừng, từ nhỏ đến lớn, trừ bỏ mẫu thân. ... Nha! Hắn là nên kêu Nam phu nhân ra, nàng là người nữ tử thứ nhất chạm vào hắn, mặc dù là ngăn cách bởi vật liệu may mặc. Hắn vẫn có thể cảm nhận được da thịt của đối phương tuổi trẻ da thịt non mềm ấm áp, còn mang theo chút cảm giác tê dại, hoàn toàn cùng Nam phu nhân bắt đồng.

“ Thí chủ, cô.” Quái dị nhìn chăm chăm tay phấn nộn nhỏ bé trên cánh tay, không biết phải nói như thế nào.

Di! Hắn mặt đỏ nha! Tốt. thật đáng yêu nha! Đi theo tầm mắt của hắn nhìn xuống, Nguyệt Nha Nhi cuối cùng cũng hiểu được nguyên nhân khiến hắn

mặt đỏ, ngoan ngoãn buông tay, nàng mỉm cười nói “Ngô Tâm cư sĩ, tiểu nữ tử có hay không vinh hạnh bói toán cho ngài?”

“Không, tại hạ.....”

“Sur huynh, không quan hệ thôi.....”

Hắn từ trước đến giờ đối với kinh dịch thuật bói toán không có hứng thú, đang muốn cự tuyệt thì lập tức bị các sư huynh đệ đánh gãy, nói cái gì kêu hắn đừng quá nghiêm túc, coi như là một chút thú vị trong cuộc sống đầy quy luật thôi.

Thật sự không có cách nào, hắn đành miễn cưỡng đáp ứng “Được rồi! Được rồi! mọi người đừng náo loạn nữa”.

Hắn mới một câu đáp ứng, mọi người liền hoan hô một trận, Nguyệt Nha Nhi đã sớm chuẩn bị tốt đồ nghề, mang tâm trạng vui vẻ hai tay dâng lên mai rùa.

Cầm lấy mai rùa, tùy tiện lật vài cái, hắn chậm rãi đổ ra đồng tiền, nằm chằng chịt rải rác trên bàn đá..

“Nguyệt thí chủ, cái này là có ý gì?”

“Ngô Tâm sư huynh sau này có thể hay không thực xuất gia làm hòa thượng?”

“Nguyệt thí chủ, sao cô không nói lời nào....?”

Nhiều người lòng hiếu kỳ lớn, rồi rít muốn nàng giải thích, Nguyệt Nha Nhi nhìn đến quẻ tượng vừa rồi thì liền hiện lên vẻ quỷ dị cổ quái đến cực điểm, ngấm tối ngấm lui hắn cùng với quẻ tượng, một câu cũng không nói.

Ngô Tâm bị nàng nhìn đến sợ hãi, cảm thấy tựa hồ sắp có chuyện lớn xảy ra.

“Nguyệt thí chủ, cô mau nói a!” Các hòa thượng trầm miệng một lời muốn nàng mở miệng giải thích.

“Quẻ tượng này nói, Ngô Tâm ngài...” Mím môi cười duyên, gần từng tiếng rõ ràng vô cùng “Hong, loan, tinh, động”

Oanh! Huyết sắc dâng lên, hắn cứng họng, chỉ cảm thấy chính mình... bị đùa bỡn!

Đêm khuya trăng sáng, vắng vắng tiếng ếch nhái cùng côn trùng kêu. Bên trong thiện phòng, dưới ánh sáng to bằng hạt đậu của ánh nến, tuổi trẻ cư sĩ có vẻ trang nghiêm, tịnh tâm niệm kinh văn, bỗng dừng...

“Ngô Tâm sư huynh, sao huynh còn ở nơi này? Định Viễn vương phủ, vợ chồng Nam vương gia đã tìm huynh từ trưa đến giờ, huynh mau chút đi gặp bọn họ.....” Chú tiểu vọt vào trong thiện phòng, vội vàng nhắc đi nhắc lại việc này. Nam vương gia người ta nhưng là đại nhân vật không thể đắc tội nổi, trong chùa phần lớn tiền dầu vừng là do ông ấy quyên đâu! Sư huynh này là có chuyện gì xảy ra? Từ lúc trưa đã không thích hợp, còn trốn không gặp người, thật sự là khác thường a!

Chậm rãi mở ra thanh minh đôi mắt, Ngô Tâm âm thầm cười khổ, nên đến sẽ đến, trốn cũng trốn không xong a!

Từ xưa đến nay lòng luôn luôn trầm tĩnh nhưng từ trưa đến giờ liền xôn xao dị thường, dù tụng trăm lần kinh cũng không cách nào lắng đọng lại, là do vị cô nương kia giải quẻ hoang đường buồn cười ảnh hưởng sao? Lúc ấy hắn rõ ràng nói không tin, thậm chí nói nàng nói bậy, nhưng trong lòng luôn luôn bất an, Nam vương gia vợ chồng đến chơi, chẳng phải là mơ hồ lộ ra huyền cơ.

Haiz, hắn thầm nghĩ làm một cư sĩ thanh tu vô ưu, thậm chí còn muốn xuất gia làm tăng a!

“Ngô Tâm sư huynh, huynh còn chần chờ cái gì? Mau đi a, Nam vương gia vợ chồng ở hậu viện chờ huynh đâu?” Chú tiểu nào biết hắn tâm tư phức tạp, gấp đến độ giơ thẳng chân thúc giục.

Quên đi! Nên đối mặt thì tránh như thế nào cũng không được, liền cùng bọn họ nói rõ đi! Cảm thấy đã có quyết định, hắn đứng dậy, ôn hòa nói “Ta sẽ đi, đệ nên trở về Phật điện cùng mọi người niệm kinh tối đi”.

Oa! Sư huynh thật nghiêm khắc, còn nghĩ rằng có thể nhàn hạ một hồi chứ! Chú tiểu âm thầm thề lười, trong tự này trừ bỏ trụ trì phương trượng ra, người mọi người tôn sùng nhất chính là tính tình tốt, tu dưỡng tuyệt hảo Ngô Tâm sư huynh, đối với lời dạy của sư huynh, nào dám cãi lời, cho nên vẫn là trở về đọc kinh khuya đi.

Chú tiểu đi rồi, Ngô Tâm cũng đi bộ qua thiên thất, xuyên qua hành lang gấp khúc, khi hắn đi vào hậu viện, gầy yếu thân hình liền chạy tới.....

“Ngô... không, hắn là nên gọi con là Thần Hạo mới đúng, hai mươi năm đã qua, mẹ đến đón con về phủ sống được không?” Gặp con, Cổ Văn Nương run rẩy hỏi, chỉ sợ hắn không chịu đáp ứng.

Hai mươi năm! Nguyện vọng của bà suốt hai mươi năm! rốt cuộc thể đón con về phủ cùng hưởng chung luân thiên nhạc(*)

Năm đó, khi biết được ái nhi còn trong tã lót đã bị đưa đến Từ Ân Tự ăn chay niệm phật, mới vừa từ Quỷ môn quan trở về bà sém chút nữa lại quay về chỗ Diêm Vương báo danh, khóc đến ruột gan đứt từng khúc muốn trượng phu đem đứa nhỏ ôm về. Mà Nam Khiếu Thiên khi đó lại ngoan cố cự kỳ,

nói cái gì ông đã hướng Phật tổ cầu nguyện, bệnh của bà mới chuyển tốt, sau lại hủy lời hứa, sợ rằng Phật tổ sẽ không phù hộ bà.

Nhớ lúc đó bà quả trách ông mê tín, không đoán được ông lại trả lời rằng “ Ta tình nguyện mê tín cũng không dám lấy tánh mạng của nàng ra đùa”.

Vừa tức vừa cảm động, bà thoáng chốc không đề cập đến chuyện trở về, nhìn thấy quyết tâm của trượng phu, bà cũng chỉ có thể âm thầm rơi lệ, rãnh rỗi liền kêu ông đưa mình lên Từ Ân Tự thăm con. Bởi vì ngay thân mình không chịu thua kém, hồ một chút liền bệnh hết mười ngày nửa tháng, thậm chí có khi cả năm không xuống giường được. Mỗi khi thân thể tốt hơn một chút mới ra ngoài, khoảng cách lần trước đi thăm con đã là một khoảng thời gian dài. Nói đến cùng bà có khi một năm còn thấy được mặt con một lần đâu, nhưng trượng phu có khi ức chế không được lòng nhớ thương con, sẽ vụng trộm đi thăm. Nhưng lại sợ bà biết sẽ khổ sở, trở về cũng không dám nói cái gì, kỳ thật nếp nhăn bên khóe miệng khi cười hiếm khi có được tâm tình tốt đã sớm bán đứng ông.

Hừ! Ông nghĩ đến bà không biết, kỳ thật đáy lòng bà biết thực rõ ràng, chẳng qua không nói ra mà thôi!

“Ngồi xuống trước nói sau”. Sợ thân mình bà khó mới dưỡng khỏe mạnh vì cảm xúc dao động mà chịu ảnh hưởng, Nam Khiếu Thiên vội vàng nâng bà ngồi xuống.

Giúp dìu bà ngồi xuống ghế, Ngô Tâm thanh minh đôi mắt dị thường thâm thúy, ngắm nhìn hai vị ban cho hấn một thân cốt nhục chi thân (thân xương thịt) trên mặt vẻ chờ mong, trầm ngâm một lúc lâu, ngôn ngữ bên miệng vẫn không sao nói nên lời.

“ Con, không muốn về vương phủ?” Nhân thấy hấn muốn nói lại thôi, trong lòng Nam Khiếu Thiên trầm xuống.

“Chàng nói vậy!” Cô Vân Nương dù nói ông nói vậy, lại không khỏi hoảng sợ “Thần Hạo sẽ theo mẹ trở về, có phải hay không?”

Thầm than khầu khí, biết chính mình không nói rõ không được “A di đà phật, Ngô Tâm không có lòng trở về hồng trần, cuộc đời này chỉ nguyện xuất gia làm tăng...”

“Sẽ không, sẽ không!...” Nghe vậy, Cô Vân Nương sắc mặt thoáng chốc tái nhợt, rơi lệ đầy mặt cuồng loạn nói “Cha mẹ chỉ đem con cho Phật tổ hai mươi năm, cha con lúc đó đã nói trước rồi, chỉ hai mươi năm a.....”

“Vân Nương, nàng đừng kích động, thân mình quan trọng hơn...” Nam Khiếu Thiên sợ bà không chịu nổi kích thích, ôm bà vỗ về.

“A di đà phật!” Ngô Tâm rú mắt xuống, che giấu lo lắng chợt lóe ra trong mắt, lại mở mắt ra, lại là một mảnh thanh minh “Thí chủ, Ngô Tâm chỉ mong hầu hạ Phật tổ, mong người tha thứ”

Sống cuộc sống Phật môn nhiều năm, hấn đã sớm yêu thích ý nghĩa sâu xa trong kinh phật, tu dưỡng tính tình, trải qua một cuộc sống thanh tịnh. Nếu lần này trở về với hồng trần, chính mình sao có thể giống như thế nhân suốt đời theo đuổi tài phú. Mà những thứ này chẳng qua là vật ngoài thân, với hấn mà nói sẽ không trọng yếu. Hấn chỉ cần, một ống com, một bình nước là đã đủ thỏa mãn rồi!

“Hạo nhi, Hạo nhi a!...” Khóc xông lên phía trước ôm lấy hấn, Cô Vân Nương khóc không thành tiếng “Mẹ cũng chỉ có một mình con..... con nhẫn tâm xuất gia..... bỏ xuống mẹ mặc kệ sao..... con có phải hay không..... trách cha mẹ không có để con ở nhà..... bên cạnh chăm sóc....”

“Không!” Chụp vỗ lưng mẩu thân, hấn mỉm cười ấm áp, cho tới bây giờ sẽ không từng trách bọn họ “Ngô Tâm rất cảm tạ hai vị thí chủ, năm đó nếu không có quyết định của hai vị thí chủ, Ngô Tâm sợ rằng rất khó tìm ra điểm xuất phát và nơi quy tụ cho nhân sinh của mình”. Nếu hấn không bị đưa đến Từ Ân Tự, giờ phút này chính là chịu mọi người ca ngợi, đưa lên tới tận trời tiểu vương gia. Như vậy, sẽ khiến hấn vĩnh viễn không thể lĩnh bác ái tình thần của Phật tổ khiến cho hấn tâm linh bình thản như bây giờ.

“Không! Ta không cho phép!” Ngang nhiên kêu khóc, nói cái gì bà cũng không đáp ứng “Mẹ muốn con ở bên cạnh mẹ, mẹ đã mất con hai mươi năm rồi, thật vất vả mới đợi đến hôm nay, con làm sao có thể khiến cho mẹ thất vọng?”

“Thí chủ.....” Ngô Tâm khó xử đến cực điểm, hấn không muốn có người thương tâm khổ sở, nhưng đã ra quyết định sẽ làm bị thương đến quan hệ quyết thống, cái này thật sự không phải là hấn mong muốn.

“Hạo nhi, con thật sự không nghĩ lại sao?” Nam Khiếu Thiên tối nghĩa (tuyệt vọng) hỏi, chẳng lẽ một ý niệm năm đó của ông, lại từ nay về sau khiến cho ông mất đi đứa con duy nhất xuất gia?

“Ngô Tâm đã quyết ý”.

Nam Khiếu Thiên ánh mắt từ ái sau khi nhìn con thật lâu, cuối cùng, ông thờ dài. Năm đó chưa từng cho hấn quyền lợi lựa chọn, mà nay nên trả lại quyền lựa chọn cho hấn, tôn trọng tâm ý của hấn, đây là phận làm cha đưa ra tốt nhất bởi thường thua thiệt cho hấn.

“Không được!” Vợ chồng nhiều năm, một cái nhăn mày liền, biết tâm tư của đối phương, giờ phút này sao lại không biết ông nghĩ gì, Cô Vân Nương nước mắt loang lổ, giọng nói đứt khúc kiên quyết “Ta không cho phép chàng lại đem con trai đưa cho Phật tổ, con cũng là của ta, ta không đáp ứng!”

“Vân Nương, Vân Nương!” Ôm ái thê, ông dịu dàng khuyên nhủ “Con có nhân sinh của con, làm cha mẹ không thể vây khốn hấn cả đời, nàng hãy khiến cho hấn an tâm, vui vẻ đi trên con đường của mình đi!” Duy nhất con lại không thể nói dối, kế thừa hương khói, ông cũng rất khó qua, nhưng con cũng không phải là phụ thuộc phẩm của cha mẹ, làm cha mẹ cũng chỉ có thể học cách buông tay.

“Oa.....” Hiểu được trạng thái nói không sai, bà không khỏi vui vào lòng ông khóc rống “Đều là chàng, đều là chàng làm hại, lúc đầu ta rõ ràng liền từ chối.....” Ngụ ý rõ ràng đã tuyệt vọng nhận sự thật tàn khốc.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi a!” Ôm chặt ái thê, Nam Khiếu Thiên lăm bắm nói nhỏ, thật ra thì trong nội tâm ông cũng thống khổ không thôi.

Nhìn thấy hai vị có cùng huyết thống với mình bộ dáng khổ sở, đáy lòng của Ngô Tâm ngũ vị tạp trần, muốn thốt lời an ủi lại cố nén xuống dưới, nếu quyết tâm vờ chốn Phật môn, hết thấy tình thân trần duyên nên một đao chặt đứt.

“Ta...” Mới muốn mở miệng, Cổ Vân Nương bởi vì bị thương quá mức, thờ không được mà ngắt đi.

“Vân Nương!”

“Thí chủ!”

Hai cái đại nam nhân đều bị sợ hãi, hơn nữa Nam Khiếu Thiên thấy bà không có huyết sắc, sắc môi tím ngắt, cảm thấy kinh hoàng vô cùng.

“Mẹ con bệnh cũ tái phát, mau đi tìm đại phu.....” Mới vừa rống to, Nam Khiếu Thiên bỗng nhiên im miệng. Ông thật sự sắp điên, Từ Ân Tự ở ngoài thành Nam làm gì có đại phu? “Quên đi! Để ta dùng khoai mã ngày đêm đưa mẹ con trở về tìm ngự y.....”

Ngô Tâm cũng nóng nảy, hẳn biết mẫu thân thân thể suy yếu, thể nhưng mỗi lần hẹn gặp ở Từ Ân Tự bà vẫn như cũ rất có tinh thần, chưa từng thấy bà phát bệnh.

Nam Khiếu Thiên ôm lấy người, vội vàng muốn vào thành tìm đại phu, vừa mới bước một bước, nông đậm chuông bạc tiếng cười từ trong bụi rậm toát ra.

Theo thanh âm, một vị kiều nữ xinh đẹp tiểu cô nương ẩn thân trên đại thụ nhảy xuống, bướng bỉnh nói “Vị lão gia này, ta sợ vị phu nhân này chống đỡ không nổi tới kinh thành đâu!” Vị phu nhân này bệnh rất nặng, nếu ép bước về tới Kinh thành chắc là sớm đi đòi nhà ma.

“Là người?” Nhớ được nàng tựa hồ biết chút y thuật, khi tuyệt vọng Nam Khiếu Thiên cái gì cũng phải thử, bất kể nàng có phải thật giỏi hay không, liền vội hỏi “Người có thể cứu nàng sao? Mặc kệ, người muốn trả thù lao gì, ta đều có thể cho!”

“Thật? cũng đừng quên lời hứa của ông!” Nguyệt Nha Nhi mắt sáng lên, cười khanh khách lấy từ trong ngực ra một bình ngọc màu tím, đổ ra một viên đan dược xanh biếc dút vào trong miệng của Vân Nương.

“Người cho nàng ăn cái gì?” Không yên lòng truy vấn.

“Tiên đan gia truyền”. Lười giải thích nhiều lắm, tùy tiện nói cho có lệ, Nguyệt Nha Nhi tầm mắt chuyển về phía người từ lúc nàng xuất hiện, liền về mặt quái dị Ngô Tâm.

Kể từ sau lúc giữa trưa bị nàng nói một câu hồng loan tình động đã bị sợ tới mức hoảng hốt bỏ chạy, nam tử ngây thơ này liền trốn không thấy bóng người, hại nàng đành phải ăn ngủ ở trên cây còn bị muỗi hút máu nữa. Vốn định sáng sớm mai sẽ bắt được hắn tới tay. Không nghĩ tới tránh ở trên cây cũng có thể nghe được một bí mật thú vị như vậy, quả nhiên là trời cũng giúp nàng mà.

Ngô Tâm một bên lo lắng cho mẫu thân, một bên đề phòng vị cô nương kia, rất sợ nàng lại tuôn ra cái gì khiến cho người ta kinh hách trong lời nói.

Thời gian ngay tại không khí biến đổi ngưng trọng chậm rãi trôi qua không bao lâu, Cổ Vân Nương cuối cùng cũng tỉnh lại...

“Vân Nương, nàng đã tỉnh?” Nam Khiếu Thiên kinh hi, nặng nề ôm bà vào trong ngực, thật lâu vẫn không chịu buông ra.

“Tỉnh lại là bình thường”. Nguyệt Nha Nhi xem cũng không xem, nhàn nhạt nói xen vào.

“Ta lại bất tỉnh sao?” Cổ Vân Nương cảm thấy có chút kỳ quái, dĩ vãng phát bệnh đều phải mất vài ngày mới có thể tỉnh lại, làm sao lúc này nhanh như vậy liền có thể tỉnh lại, hơn nữa cảm giác so với lúc trước càng có tinh thần hơn.

“Nàng dọa hồng ta và Hạo nhi mất!” An tâm mỉm cười, Nam Khiếu Thiên lúc này mới có sức lực hào hào đánh giá Nguyệt Nha Nhi, không nghĩ tới y thuật nàng cao minh như vậy, chỉ một viên đan dược đã có thể khiến cho Vân Nương chuyển nguy thành an. “Tiểu cô nương, thuốc kia của người có bán hay không?” Trong giọng nói mặc dù khách khí hỏi, kỳ thật trong lòng đã sớm hạ quyết tâm, cho dù dùng đoạt cũng phải đoạt đến.

“Cho dù đưa cho ông cũng được, bất quá thuốc dùng hết, phu nhân cũng vẫn bệnh như trước, cái này là trị được phần ngọn mà không trị được phần gốc”.

“Kia....”

“Ông muốn hỏi ta có thể trị hết bệnh cho phu nhân không, đúng không?” Vẫn như cũ không quay đầu lại, hai mắt nhìn chăm chăm Ngô Tâm.

Ngô Tâm dù định lực tốt như thế nào đi nữa, bị nhìn thế này cũng không được tự nhiên rồi!

Cô nương này thật là thông minh cơ trí, Nam Khiếu Thiên gật đầu thầm khen.

“Sáng nay ta đã theo ông nói thôi, tại ông không chịu nghe!” Nguyệt Nha Nhi trong suốt cười nói “Bệnh của phu nhân đối với ta mà nói, chỉ là khó giải quyết chút, nhưng không phải là cái gì thiên đại việc khó!”

Nghe vậy, Nam Khiếu Thiên mừng rỡ. “Như vậy...”

“Muốn ta chữa bệnh cũng được, bắt quá có một điều kiện.”

“Ta muốn...” Tà khí cười, tay ngọc chỉ thẳng vào Ngộ Tâm “Ta muốn con ông làm tướng công của ta”.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Không Xuất Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

“Cái gì?” Nam Khiếu Thiên hoài nghi chính mình nghe lầm

Cổ Vân Nương thở gấp lấy tay che miệng, bị làm cho sợ tới mức nói không ra lời. Cô nương này rất lớn mật, dám giáp mặt hướng nam nhân cầu hôn.

“A di đà phật, nữ thí chủ đừng nói đùa nữa!”. Một hán buổi chiều còn bởi vì lời nói của nàng mà tâm thần không yên, không nghĩ tới cái gọi là Hồng loan tình động thì ra là bản thân nàng hướng hán cầu thân, không biết chính mình đã chổ nào mạo phạm nàng mà bị nàng trêu cợt như thế!

“Ta thật đứng đắn a!” Nguyệt Nha Nhi chu môi kháng nghị, thậm chí còn không ngại cầm lấy bàn tay lớn của hán, rất chân thành mà gật đầu. “Ta muốn chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão” (nghĩa là nắm tay nhau đến lúc bạc đầu).

Lại bị ăn đậu hủ non, Ngộ Tâm gấp đến độ ứa ra một phen mồ hôi lạnh: “Nữ thí chủ... Cô, cô mau buông tay, tại hạ thành tâm tu phật, không thể phạm sắc giới.....”

Di! Con luôn luôn bình tâm bình thân, giữ vững trang nghiêm nay gặp phải vị tiểu cô nương này liền mất hết! Chẳng những mặt đỏ lên, nói chuyện còn lắp ba lắp bắp, hoàn toàn không giống bộ dáng trầm ổn đứng đắn như ngày thường.

Cả hai vợ chồng đều ngạc nhiên liếc mắt nhìn nhau một cái, liền quyết định im lặng xem xét, nói không chừng vị tiểu cô nương này có thể khiến cho con mất đi ý niệm làm hòa thượng trong đầu.

“Còn không có làm hòa thượng thì phạm cái gì sắc giới!” Nói cái gì cũng không buông tay, thậm chí càng nắm chặt hơn.

“Ngộ Tâm vĩnh viễn là đệ tử của phật” Lực tay của vị nữ thí chủ này thật mạnh, gãy như thế nào cũng gãy không ra.

“Trương lai huynh chính là tướng công của ta, không phải là con lừa ngốc!” (Ý của chị này là hòa thượng có cái đầu trọc lóc trông rất giống con lừa ngốc, câu này khúc cuối có giải thích, ta nói trước vì sợ bà con ko hiểu). Nguyệt Nha Nhi vô cùng kiên trì, phụ thân đã từng nói qua, muốn lừa muốn gạt như thế nào cũng phải làm cho hán không thể làm được hòa thượng. “Trừ khi huynh không nghĩ trị bệnh cho mẹ của mình!”

Sự tình liên quan đến ái ân, Nam Khiếu Thiên liền khẩn trương “Tiểu cô nương, người không thể nhận những thứ khác không? Mặc kệ là danh lợi, quyền thế hay vàng bạc châu báu.....”

“Ta chỉ muốn hán!” Lời nói chắc như đinh đóng cột, không chút nào do dự.

“A di đà phật, Ngộ Tâm một lòng hướng phật”. Một lần nữa nhắc lại lập trường của chính mình.

Tốt! hán muốn bàn về đạo phật phải không? Thế nàng sẽ cùng hán lý luận một phen cho ra trò!

“Ngộ Tâm, tu phật là bởi vì đâu?” Nguyệt Nha Nhi nghiêm túc chất vấn.

“Cảm hóa thể nhân, phổ độ chúng sinh”. Theo tính phản xạ trả lời mà không suy nghĩ chút nào.

“Cứu một mạng người thì lại như thế nào?”

“Đó là công đức lớn, còn hơn xây bảy tháp phù đồ”.

“Tốt! huynh muốn tu phật độ thế, thế nhưng lại làm cho mẹ mình thương tâm khổ sở, bệnh tình tái phát, ngay cả bà huynh còn độ hóa không được thì có tư cách gì mà đi độ hóa thể nhân?”

“Ta.....” Hấn không khỏi cứng họng.

Nguyệt Nha Nhi thừa thắng xông lên, không ngừng cố gắng chất vấn: “Nếu cứu một mạng người còn hơn xây bảy tháp phù đồ, trên người mẹ của huynh mang bệnh, huynh có năng lực cũng không nguyện ý cứu bà, căn bản là vi phạm lời dạy của Phật tổ!”

“A di đà phật, người có năng lực cứu người là thí chủ cô.”

“Đúng vậy, nhưng ta có điều kiện” Nguyệt Nha Nhi hắc hắc đắc ý cười. “Ta đem quyền quyết định kia giao cho huynh, cho nên hiện nay huynh mới là cái mấu chốt kia”.

A! Ngộ Tâm đúng là mở rộng tầm mắt, nào có người chơi xấu như vậy!

“Cốc, cốc, cốc, cốc....

Tiếng mõ rõ ràng, theo quy luật quanh quẩn ở trong phật đường trang nghiêm, một người nam nhân trẻ tuổi nhắm hai mắt lại, chuyên tâm gõ mõ tụng kinh, ánh sáng màu vàng theo khe hở mà vào, chiếu vào trên người hấn vô tình tạo thành một cỗ phật tính trang nghiêm.

Bỗng nhiên, tiếng cười duyên thanh thúy dễ nghe không chút nào báo động trước xâm nhập vào, phá hủy vẻ tường hòa yên tĩnh.

“Hạo ca ca, gõ cái mõ chết đó có gì vui đâu! Chẳng thả đi chơi cùng với Nha Nhi cho rồi!” Nguyệt Nha Nhi dùng bộ dáng xinh đẹp thiên chân vô tà, lừa chết người không đền mạng nói.

Ngộ Tâm..... nha, không! Hấn kêu là Nam Thần Hạo, tụng kinh sáng mới tụng có một nửa, nào có tâm tư đi để ý đến nàng, vẫn tiếp tục tụng kinh, hơn nữa càng tụng càng lớn tiếng như là hận không thể át đi tiếng huyền não gây phiền lòng của nàng.

Ai nha! Hạo ca ca này sao lòng dạ lại hẹp hòi như vậy? Từ sau khi mười ngày trước nàng đưa ra hai nan đề cho hấn chọn, hấn liền thành bộ dáng kỳ dị như vậy!

Ngày đó hấn bị hỏi đến không trả lời được, nhưng vẫn không nguyện ý làm tướng công của nàng, giằng co một hồi, nàng cũng nóng nảy, cuối cùng thì mỗi người nhường một bước, nàng yêu cầu hấn trước hãy đảm đương làm vị hôn phu của nàng nửa năm, nửa năm sau nếu ý chí của hấn vẫn không thay đổi, vẫn muốn xuất gia làm hòa thượng thì nàng cũng sẽ không có một câu oán hận. Đương nhiên là trong khoảng thời gian này, nàng cũng sẽ đem bệnh tình của Cô Vân Nương chữa khỏi.

Đối với đề nghị này, hai vợ chồng Nam Khiếu Thiên đương nhiên là giờ hai tay hai chân tán thành vì vừa có cơ hội chữa hết bệnh lại có thể làm xoay chuyển ý niệm xuất gia trong đầu con, nào có đạo lý gì mà không đáp ứng.

Mất thấy đối phương đã nhượng bộ, hơn nữa vì chữa khỏi bệnh cho mẩu thân, Ngộ Tâm đành phải gật đầu, nhưng trong lòng lại hạ quyết tâm, chỉ cần vượt qua nửa năm này, hấn lại có thể trở về Từ Ân Tự sống cuộc sống thanh tịnh của người xuất gia.

Vì sợ hấn đổi ý, Nam Khiếu Thiên liền hướng phượng trượng nói rõ việc này, ngay trong đêm đó mọi người liền hỏa tốc về thành. Mười ngày nay, tất cả nô bộc cao thấp trong Định Viễn vương phủ đều nghị luận về vị thiếu gia đột nhiên toát ra đến này. Cũng bởi vì vợ chồng vương gia giữ bí mật việc nhà, cho nên hai mươi năm qua, ngoại trừ phượng trượng cùng Ngân Hạnh là người hầu hạ từ nhỏ và có tình như tỷ muội với Cô Vân Nương biết ra, thì đại khái không có người thứ hai biết vợ chồng vương gia có một đứa con trai, vì thế khi Nam Thần Hạo về phủ đã gây cho mọi người một cú sốc lớn.

Nhìn hấn chuyên tâm tụng kinh, Nguyệt Nha Nhi cũng rất có tính nhẫn nại yên lặng ngồi ở một bên chờ, cuối cùng.....

“A di đà phật” Nam Thần Hạo đứng dậy ngâm câu phật hiệu, điều này đại biểu buổi tụng kinh sáng nay đã hoàn thành.

“Đừng dai như vịt tụng đến ta choáng váng nữa!” Vui vẻ phấn chấn nhảy đi qua, Nguyệt Nha Nhi vui vẻ kéo ống tay áo của hấn. “Hạo ca ca, huynh dùng đồ ăn sáng không? Nha Nhi cùng huynh ăn cháo được không?” Theo tiêu chuẩn biết rõ rồi còn cố hỏi, sớm biết rằng hấn phải tụng kinh sớm xong thì mới có thể dùng cơm chay.

“Nguyệt thí chủ, thỉnh tự trọng!” Sớm đề phòng nàng sẽ không an phận thụt thườn, Nam Thần Hạo mặc dù đã lui vài bước nhưng vẫn bị nàng kéo lấy, hấn không khỏi có chút rầu rĩ.

“Gọi ta Nha Nhi!” Cười meo meo nói rõ.

“Nha Nhi cô nương, thỉnh.....”

“Nha Nhi!” Một lần nữa sửa đúng.

Đối với sự cố chấp của nàng nhiều đến không thể đếm, hay là sớm một chút khuất phục để tránh lãng phí thời gian”. “Nha Nhi, thỉnh buông, nam nữ thụ bất thân”.

“Có sao đâu, huynh là vị hôn phu của ta nha!”

“Cô.....” Quên đi! Tùy nàng đi thôi! Thế so với nàng nắm lấy tay mình, có da thịt tiếp xúc còn tốt hơn nhiều. Nam Thần Hạo chậm rãi đi ra phật đường, ôn hòa hỏi: “Cô còn không có dùng đồ ăn sáng sao?”

“Còn không có a, đang đợi huynh đó!”

“Cô có thể dùng trước mà, đợi ta tụng kinh sáng xong, chẳng phải cô đã muốn đổi bụng!” Chính bản thân hắn đã quen với cuộc sống thanh tu, cũng không muốn người khác phải phối hợp với mình.

“Thế sao được!” Lắc đầu, nàng chỉ có thời gian nửa năm, đương nhiên muốn từng giờ từng khắc bám lấy hắn mà hảo hảo bồi dưỡng tình cảm, làm mất đi ý niệm xuất gia trong đầu hắn. “Đúng rồi, cha mẹ huynh cũng đang đợi huynh cùng dùng cơm đó!”

“Bọn họ..... bọn họ cũng không cần làm như thế!” Búi ngủ thờ dài, sau khi trở về phủ, cha mẹ luôn cố gắng muốn cùng hắn thân cận, bồi dưỡng thân tình nhiều năm xa cách. Thế nhưng hắn đã quen lạnh nhạt, đột nhiên đối mặt với loại tình cảm nồng hậu như thế, ngược lại hắn không biết nên làm như thế nào đáp lại.

Vợ chồng vương gia mấy ngày nay hồ một chút liền đi tìm hắn để tiến hành ‘Thân Tử hoạt động’, đương nhiên là đều rơi vào trong mắt Nguyệt Nha Nhi. Thấy vậy, nàng không khỏi cười trộm, nếu đổi lại là nàng cả một ngày mà bị hai cặp mắt chứa đầy quan ái cùng với vô số ánh mắt tò mò nhìn chằm chằm, chỉ sợ là không thể nói ra được những lời khách khí như thế, ha ha..... Thật không hổ là niệm phạt từ nhỏ, tu dưỡng thật là tốt.

Nàng đang cười trộm sao? Nam Thần Hạo hoài nghi liếc nhìn nàng một cái, có một loại kỳ quái trực giác biết được đối tượng mà nàng đang giấu cợt nhất định là chính mình.

Bất quá nàng..... cười rộ lên thật là hồn nhiên, hơn nữa mùi hương xư nữ tán ra từ trên người nàng thỉnh thoảng lại xộc vào trong mũi hắn, cô nương gia đều là hương khí khắp người như vậy sao? Mùi thơm kia cùng mùi đàn hương mà trước nay hắn từng ngửi hoàn toàn không giống nhau, làm cho hắn nhận không được nghiêng người đến gần để ngửi, say mê ở trong mùi hương mờ ảo.....

Nam Thần Hạo hốt hoảng nghĩ.....

“Đến nhà ăn!” Nguyệt Nha Nhi kêu lên.

Về sợ hãi bùng tình, giật mình vì chính mình vừa rồi xa nghĩ, Nam Thần Hạo không khỏi mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, khuôn mặt tuấn tú đỏ bừng xấu hổ không thôi, hắn thế nhưng..... phạm giới!

Sai! Sai! Sai, làm sao long có thể không sạch sẽ nghĩ đến cô nương gia đây! Mới rời đi Từ Ân Tự không được vài ngày, hắn liền cầm giữ không được, đây chẳng phải tỏ vẻ là hắn tu vi còn không đủ, cần phải chuyên tâm hướng Phật hơn mới được?

Đừng nghĩ nữa! đừng nghĩ nữa! mau đem mơ màng trong lòng trừ đi..... Sắc tức là không, không tức là sắc, sắc tức là không.....

Nha! Hắn làm sao đột nhiên lại đỏ mặt lên, miệng lại thì thảo niệm cái gì sắc tức là không, không tức là sắc những thứ Phật ngữ chó má này? Nguyệt Nha Nhi nào biết hắn tâm tư phức tạp, không khỏi buồn bực.

“Hai người các con còn đứng bên ngoài làm cái gì? Mau vào a!” Vừa thấy hai người, Cổ Vân Nương vội vàng ngoắc tay, đang đợi bọn họ cùng dùng đồ ăn sáng a!

“Đi a!” Ai thèm biết sắc tức là không của hắn là cái quái gì, Nguyệt Nha Nhi nhanh chóng kéo hắn đi vào.

“Ngân Hạnh, mau cho Hạo nhi, Nha Nhi thêm cháo...”

“Vâng, phu nhân tốt của ta!” Ngân Hạnh một vị đáng người đầy đặn gương mặt tròn phúc hậu cười tùm tùm hòa ái dễ gần, gọn gàng mức cháo trắng cho hai người.

Bà mặc dù đã sớm gả cho hộ vệ bên người Nam Khiếu Thiên, vẫn thích hầu hạ cho Cổ Vân Nương, cả hai vợ chồng đều trung thành hầu hạ vợ chồng của chủ tử, tính ra cũng đã mười tám năm rồi, nhớ lại lúc trước thiếu gia bị đưa đi, phu nhân khóc đến đứt từng khúc ruột, bà nhìn thấy thật khổ sở, hôm nay thiếu gia đã trở lại, tinh thần của phu nhân cũng đã tươi tỉnh lại không ít, bà nhìn thấy cũng thật vui mừng theo.

“Bọn nha hoàn sẽ biết hầu hạ, nàng a! mau thừa dịp cháo còn nóng mà ăn đi”. Nam Khiếu Thiên ôn nhu nói, không muốn bà làm cho mình đối hờ thân thể.

Trượng phu thương yêu khiến cho Cổ Vân Nương nở nụ cười ngọt ngào, Nguyệt Nha Nhi mới ngồi vào chỗ của mình liền mở miệng trêu chọc: “Cổ bá mẫu, người đừng lại cười như vậy a, nếu không tất cả mọi người chúng ta đều phải bị mặt làm cho chết đuối mất!”

Lời vừa nói ra, tất cả bọn tỷ nữ đều che miệng cười trộm, vợ chồng vương gia ân ái là vang danh ở trong kinh thành nha!

“Ba hoa!” Cổ Vân Nương ngượng ngùng cười xich, thật lòng bà rất thích Nguyệt Nha Nhi, nàng ngây thơ có khi hành động hài hước cùng với ngôn ngữ tri kỷ, thường chọc cho bà vui vẻ không thôi, nếu có nữ nhi, cảm giác ở chung đại khái chính là như vậy đi!

Haiz, thật hy vọng nàng đánh bại lòng của Hạo nhi, trở thành con dâu của Nam gia bọn họ!

Không khí trên bàn cơm hòa thuận vui vẻ, Nam Khiếu Thiên dĩ nhiên cao hứng, hướng Cổ Vân Nương nhìn thoáng qua, hai vợ chồng ăn ý nhìn nhau mỉm cười, tận đáy lòng đại khái đều có tâm nguyện giống nhau đi!

Đáng thương Nam Thần Hạo còn không biết chính mình đang bị cha mẹ tính toán xem làm như thế nào đem ra bán, vẫn cúi đầu ăn cháo trắng, tận đáy lòng vẫn còn cảm thấy hổ thẹn hết sức với Phật tổ, chợt nghe Nam Khiếu Thiên hỏi: ...

“Hạo nhi, thức ăn chay này hợp khẩu vị không? Nếu không thích, ta lại kêu đầu bếp nấu lại một phần thức ăn chay khác”.

Từ trước đến giờ quen ăn cơm rau dưa, bàn cơm chay tinh xảo trước mắt này đã là bữa cơm ngon nhất mà hắn đã dùng qua, như thế nào còn có thể soi mói, Nam Thần Hạo vội vàng gật đầu. “A di đà phật, như vậy đã tốt lắm rồi!” Suy nghĩ rồi lại nói: “Cha mẹ.....thật ra thì không cần phối hợp với con, để cho nhà bếp làm vài món ăn chay đơn giản cho con là được rồi” Vương phủ từ trước đến giờ là nhà quyền quý, thịt cá trên bàn cơm xác nhận là không ít, không nghĩ tới mấy ngày nay bọn họ lại ăn chay theo hắn.

“Có sao đâu! Mấy ngày nay ăn chay, cảm giác được thân thể tốt hơn chút, có thể thấy là ăn chay đối với thân thể cũng có chỗ tốt đi!”. Cô Vân Nương cười cười nói, lại thêm bình thường trượng phu thường phân phó hạ nhân hầm một chút thịt gà, thịt vịt thịt bò cho bà ăn, vì vậy bữa ăn chính dùng đồ ăn chay vừa vặn lại có thể thanh vị một chút.

Nam Khiếu Thiên từ trước đến giờ đối với thức ăn cũng không kén chọn, mặc kệ là ăn chay hay là ăn mặn, chỉ cần no bụng là được rồi. Cái này thì chỉ có một mình Nguyệt Nha Nhi âm thầm, nàng tuy không phải không có thịt thì không được, nhưng mấy ngày nay ăn quá nhiều rau xanh đậu hũ, gương mặt nàng cũng bắt đầu có chút xanh xao, ngay cả trong mơ cũng mơ thấy mình đang gặm chân gà nướng thơm ngào ngạt.

“Nha Nhi, con làm sao vậy?” Cô Vân Nương quan tâm hỏi, sắc mặt nàng có chút khó coi đâu!

“Không, không có việc gì!” Gương cười không ngừng, nàng quyết định tìm một cơ hội chạy ra đường phố ăn nhanh một chút.

“Đúng rồi!” Nam Thần Hạo đột nhiên hỏi “Mẹ bệnh tình như thế nào? Nha Nhi cô.....” Bị người ra sức trừng, liền vội vàng sửa miệng “Nha Nhi bắt đầu chữa bệnh sao?” Tốt nhất là mau chóng chữa khỏi, hắn có thể sớm ngày trở về Từ Ân Tự.

“Gấp cái gì?” Nguyệt Nha Nhi thanh thoi nói “Thân thể của bá mẫu hiện tại còn yếu, sợ chịu không nổi đợt trị liệu, đợi thân thể dưỡng khỏe lên một chút, ta lại giúp người bắt mạch” Hừ, đã biết hắn nghĩ muốn sớm ngày thoát thân, sẽ không dễ hắn đạt được như ý đâu!

Xem ra là không thể như nguyện. Nam Thần Hạo trong lòng thở dài, nâng đũa tiếp tục ăn.

Một bữa cơm, mọi người ở đây đều có kế hoạch riêng muốn tiến hành.

Dưới ánh mặt trời không có chuyện gì mới mẻ, trong kinh thành, các tiểu thương bày hàng ở ngã tư đường, đám đông chen chúc, tiếng rao hàng từ đầu đường đến cuối ngõ vang lên không ngừng, đều là vì buôn bán muốn thu hút khách hàng, tình hình này một chút cũng không kỳ quái. Nhưng hết lần này tới lần khác lại xảy ra một chuyện không tầm thường, phá hủy một ngày vốn nên là bình thường như mọi ngày, đồng thời cũng hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Cũng không phải là! Xem! Ban ngày ban mặt, dưới cái nhìn của bàn dân thiên hạ, thế nhưng một vị tiểu cô nương xinh đẹp chưa xuất giá, thái độ vô cùng thân thiết kéo tay nam nhân đi dạo trên đường phố? Cái này không phải là khiến cho người ta chê cười sao? Mọi người châu đầu ghé tai xì xào nói nhỏ.

“Nha..... Nha..... Nha Nhi cô nương, cô, cô mau buông tay ta ra!” Nam Thần Hạo lắp bắp, đầu đầy mồ hôi. “Đừng... người khác đều đang nhìn.....” Nhìn thấy rõ ràng loại ánh mắt ái muội này, khiến cho cả người hắn không được tự nhiên.

“Có sao đâu? Người ta thích nhìn thì cho người ta nhìn, chúng ta cũng không làm chuyện gì phạm pháp mà!” Nguyệt Nha Nhi không chút nào để ý.

“Nói, nói không..... không phải này..... nói như vậy.....” Đáng thương, càng nói càng cãi lăm hơn.

“Nếu không thì nói sao?”

“Nam nữ thụ thụ bất thân..... cô thật sự không nên..... nắm tay của ta như vậy.....”

“Đừng quên, huynh là vị hôn phu của Nguyệt Nha Nhi ta, hà tất gì lại sợ người ta nói ra nói vào?”

“Kìa, đó là tạm thời.....”

Nghe vậy, nàng âm thầm buồn bực, nhưng sau đó lập tức quý quyết cười một tiếng, đột nhiên ôm chặt cánh tay hắn, bộ dáng thân mật hơn, rõ ràng là cố ý muốn làm cho người khác xem

Xôn xao! Liếc trộm người bán hàng rong, người đi đường thoáng chốc đều phát ra kinh người tiếng ồ.

“Cô... cô.....” Nam Thần Hạo nói không ra lời, giờ phút này hắn hận không có một cái động để cho mình chui vào.

“Ta, ta cái gì?” Thật ác ý cười hỏi.

“A di đà phật, a di đà phật.....” Mồ hôi rơi như mưa, đối mặt với ý tứ trêu đùa nồng đậm của nàng, hắn khẩn trương niệm Phật hiệu, trong đầu chỉ có một ý niệm ‘Đúng là không nên đáp ứng ra ngoài với nàng!’

Nguyệt Nha Nhi vừa giận vừa buồn cười, nam nhân này không phải là hòa thượng, miệng lại không ngừng niệm a di đà phật, trong đầu luôn tự cho rằng mình là người xuất gia, đúng là ngoan cố đến cực điểm, khiến cho nàng nhìn không được muốn trêu chọc hắn.

“Ai nha, đây là con trai nhà ai.....?”

“Đúng vậy, đúng vậy, dưới cái nhìn của bàn dân thiên hạ, lại cùng khuê nữ ôm ôm ấp ấp một cái, quá kỳ cục.....”

“Thối đời ngày sau, lòng người thay đổi a.....”

Từng lời từng lời nói khó nghe lần lượt lọt vào tai Nam Thần Hạo, làm cho hắn vừa xấu hổ vừa khó xử, nhưng Nguyệt Nha Nhi tựa hồ còn ngại không đủ, lại thốt ra những lời kinh người.

“Hạo ca ca, đi! Theo ta đi mua chân gà đi, ta đang thèm chảy cả nước miếng đây!” Không đợi đáp lời, đem hắn kéo thẳng về phía trước, nhắm ngay mục tiêu đi tới.

Muốn cự tuyệt cũng đã không kịp rồi, bị Nguyệt Nha Nhi kéo đến trước bán hàng rong chân gà, đối mặt với những chiếc chân gà vàng óng, ngửi được từng trận mùi vị thức ăn mặn, khiến cho Nam Thần Hạo cảm thấy dạ dày bị sôi trào, khó chịu đến mức muốn nôn mửa.

“Lão bản, cho ta hai cái chân gà!” Cười hi hi giờ hai ngón tay ra.

“Dạ, tới ngay!” Nam nhân này sao sắc mặt lại trắng bệch như vậy? Người bán hàng lưng hùm vai gấu đưa mắt liếc nhìn hắn một cái.

Giờ tay chém xuống, người bán hàng rong gọn gàng chém xuống hai cái chân gà mập mạp, Nam Thần Hạo nhìn thấy có thể nói là mặt một trận trắng một trận xanh đến có thể vắt ra mật.

“A di đà phật, a di đà phật, Phật gia thù giới sát sinh, thí chủ sao có thể... sao có thể...” Gà không những bị giết còn bị phanh thây, thật sự là rất tàn nhẫn. Hắn nói được một nửa cũng không nói được nữa, trong miệng lại không ngừng niệm a di đà phật.

Nha! Nam nhân này làm nhảm cái gì? Dám giáo huấn lão tử? Người bán hàng rong thầm nghĩ, nội tâm cực kỳ khó chịu.

“Đây, hai cái chân gà!”

“Lão bản, cảm ơn ông!” Trả ngân lượng xong, Nguyệt Nha Nhi ngay tại chỗ lấy ra chân gà từ trong túi giấy cẩn lấy, ăn đến miếng dính đầy dầu mỡ, còn không quên đem một cái khác đưa trước mặt Nam Thần Hạo “Hạo ca ca, huynh ha ha xem, ăn rất ngon nha!”

Ác! Mùi thức ăn mặn nghênh diện đánh úp lại, cơ hồ đã đem toàn bộ thức ăn chay lúc buổi sáng trả về cho lòng đất!

“Hạo ca ca, huynh không sao chứ?” Nguyệt Nha Nhi sợ hãi kêu.

“Thật..... thật thối... mau lấy đi...” Một bên nôn một bên vô lực đem chân gà của nàng đẩy ra.

Thật thối! dám nói chân gà của ông đây thối! đúng là cái gì có thể nhìn thì nhìn mà không nhìn được nữa thì cũng đừng nhìn!

Bình! Người bán hàng rong lưng hùm vai gấu đứng ngay tại chỗ đem dao phay vung lên, dao phay lác lác vài cái cầm thẳng xuống ba phần của thót gổ, thẳng tắp đứng vững dưới ánh nắng mặt trời phát ra hào quang chói mắt.....

“Ngươi nói gà của ta thối?” Có đi hỏi thăm rõ ràng chưa, chân gà của ông là thơm nhất kinh thành, cũng dám nói là thối? đúng là chán sống mà!

Người bán hàng rong xắn tay áo lên, phát ra tươi cười âm trầm đến cực điểm, vung lên quả đấm lớn trời sinh uy vũ dưới ánh mặt trời.

“Không không không! Lão bản, chân gà của ông là thơm nhất, ông không thấy ta ăn đến khen không dứt lời hay sao?” Ở dưới tình thế có thể phát sinh ra bạo lực bóng ma, Nguyệt Nha Nhi cực kỳ thức thời khuôn mặt tươi cười lấy lòng, còn không quên âm thầm đá Nam Thần Hạo một cước, muốn hắn phối hợp chút.

Ác... Sớm nôn đến không biết trời trăng gì, hắn làm sao còn có thể nghe được hai người nói chuyện, một cước kia của Nguyệt Nha Nhi càng giúp hắn thức giấc nôn hết đồ ăn còn sót lại trong dạ dày thêm.....

“Mẹ nó! Còn dám ở trước quán ta nôn mửa đồ ăn! Chán sống!” Bốn phương tám hướng đều xông lên mùi thối nôn mửa, vậy ông làm sao mà còn buồn bán được nữa a?

Lừa gạt càng cao, xoay người cầm lấy dao phay.....

“Oa, chạy mau, cứu mạng a!” Không thèm để ý hắn là nôn đến toàn thân vô lực, hai chân mềm nhũn, Nguyệt Nha Nhi thấy được manh mối không đúng, liền lập tức túm lấy hắn bỏ chạy...

“Mẹ nó! Có giỏi thì đừng chạy, dám chê gà của Vương Đại Pháo ta là gà thối? lần sau đừng để cho ta gặp ngươi!” Vung lên dao phay sắc bén, cất giọng rít rào không dứt.

Đem người kéo chạy vào trong đám đông, đông tránh tây trốn, thật vất vả cuối cùng cũng thoát ly khỏi phạm vi tầm mắt của người bán chân gà, Nguyệt Nha Nhi dừng bước lại thở hổn hển, xoay người lại cười mắng một trận “Hạo ca ca, huynh có tật xấu phải không? Làm gì ở trước mặt lão bản người ta nói gà của ông ta thối? rõ ràng là thơm vô cùng, lỗ mũi của huynh có vấn đề à?”

Nam Thần Hạo lúc này đã là xụi lơ vô lực, mặt trắng giống như cá chết “A di đà phật, đúng là thật. thật thối”

Nghĩ đến cuộc đời hẩm chưa từng ăn mặn qua, lập tức muốn hân ăn thịt thì có chút miễn cưỡng, xem ra là phải tiến hành từ từ mới được. Nguyệt Nha Nhi trong lòng thầm nghĩ, tay nhỏ bé ra sức vỗ vào cánh tay hân, không đầu không đuôi liên toát ra một câu...

“Hạo ca ca, không sao đâu, Nha Nhi sẽ giúp huynh”.

Ách, nàng sẽ giúp cái gì? Nam Thần Hạo nhìn không được đánh cái rùng mình, hàn khí nổi lên.

“A di đà phật, chúng ta có phải hay không nên.”

Bị người chỉ trở cộng với trò khôi hài vừa rồi, hân cảm thấy thân thể có chút không khỏe, khi đang muốn đề nghị hỏi phủ thi ở ngã tư đường phía trước, có hai con ngựa đang kéo một chiếc xe gấp rút chạy đến.

“Tránh mau nha!” Phu xe thấy được có người đứng ở giữa đường, vội vàng khẩn cấp thắng lại.

“Nguy hiểm”. Bỗng nhiên kinh hô, ra sức kéo Nguyệt Nha Nhi vẫn còn đang đứng đưa lưng về phía xe ngựa kéo ra ngoài, ở tình huống hết sức chỉ mạnh treo chuông, có thể cứu về một mạng nhỏ của nàng nhưng chính mình thì lại không kịp toàn thân trở ra, mắt cá chân phải bị xe ngựa đụng phải trật chân và trầy da.

“Ngừng.” Thật vất vả mới ngừng được xe, đối với người bị đụng bị thương, phu xe chẳng những không có ý áy náy, ngược lại còn rất khí thế không xem ai ra gì mà chửi ầm lên “Mất các người bị mù sao? Ngay cả tránh cũng không biết tránh à?”

“Hạo ca ca, huynh chảy máu?” Nguyệt Nha Nhi kinh hồn chưa định hoảng hốt kêu lên, vội vàng ngồi dậy hỗ trợ kiểm tra, nghe thấy phu xe nổi giận như thế, không khỏi lửa giận cháy mạnh, đầu cũng không thèm quay lại nhìn liền lạnh giọng mắng chửi: “Đụng vào người ta như thế mà còn tỏ ra hợp lý hợp tình, ta thật muốn nhìn xem phu xe nhà của ai mà lại không có giáo dưỡng như thế?”

“A di đà phật, chỉ là một chút thương thôi. không. không có việc gì.” Nhẹ nhàng chạm vào mắt cá chân bị thương của mình, đã không còn cảm giác đau đớn, chỉ có cảm giác nóng và tê dại khác thường, Nam Thần Hạo cảm thấy không được tự nhiên cực kỳ.

Sự cố lần này đã đưa mọi người ở cả con phố đến đây nhìn, phu xe thấy hai người cừ chỉ ái muội, liền cười mở miệng chế nhạo.

“Chê cười, tất cả mọi người trên phố đều tránh được, chỉ có hai người là không tránh! Chẳng lẽ tiểu cô nương cùng với nam nhân tại trên đường phố yêu đương vụng trộm tới ngay cả mạng cũng không cần, ha ha” Một phen lời nói, rõ ràng là nhục nhã hai người.

Người này nói chuyện thật không có khẩu đức! dù cho Nam Thần Hạo là người rộng lượng tới đâu, nghe xong cũng cảm thấy chói tai “A di đà phật, nói chuyện phải bằng vào lương tâm, thí chủ đừng tạo thành khẩu nghiệp. Lại nói đến trên đường phố điều khiển xe ngựa rất là nguy hiểm, thí chủ sao có thể không để ý đến an nguy tính mạng của người khác?” Tiếng nói ôn hòa rõ ràng mang theo một cỗ trang nghiêm, uy nghi phong phạm khiến người ta tin cậy.

“Đúng vậy thôi, làm sao có thể ngậm máu phun người như thế.”

“Đúng, đúng vậy, nếu không phải mọi người chạy trốn mau, chẳng phải đều sẽ chết dưới bánh xe sao, một hân ta còn dám nói vậy.”

“Thật sự là không biết xấu hổ”.

Một phen nói cùng với thái độ cuồng vọng của phu xe, khiến cho quần chúng vây xem phần nộ, mọi người bắt đầu dùng nước miếng công kích.

Bị giáp mặt dạy dỗ như thế lại bị mọi người vây quanh chỉ trích, phu xe cảm thấy mặt mũi bị mất hết, đang định chửi ầm lên thì bên trong xe ngựa chợt truyền ra tiếng trách cứ của hai giọng nữ.

“Vương Đại, người còn rề rà cái gì?” Âm nữ có vẻ trẻ tuổi kiều mỵ nói.

“Còn rầy rà cái gì? Tùy tiện đuổi đi là được!” Giọng nữ trung niên cao vút bén nhọn la mắng.

Thì ra bên trong còn có hai kẻ ương ngạnh chủ tử, mới có thể đường ra điều (xảo quyết) nô như vậy, Nguyệt Nha Nhi hừ hừ cười lạnh, lấy ra khăn tay giúp Nam Thần Hạo bao chặt lại miệng vết thương, đứng dậy trào phúng nói “Quả nhiên là dạng chủ tử gì thì đường ra dạng cậu nô tài đó, ngày hôm nay ta cuối cùng cũng được mở rộng tầm mắt!” Lời mắng chửi người rất hay lại không mang theo điểm thô tục nào.

“Ai! Là ai lớn mặt như thế?”

Hai tiếng thở gấp cùng với hút không khí, tiếp đó là màn xe bị xóc lên, đầu tiên là một vị cô nương xinh đẹp nhưng đầy vẻ kiêu căng đi ra ngoài, sau đó là một vị phu nhân trung niên có thân hình mượt mà cũng xuất hiện, nhìn thấy gương mặt hai người có tám phần tương tự có thể suy đoán ra hai người này là mẹ con.

Chỉ thấy hai người trợn mắt lên, tìm tòi ở trong đám người xem vừa rồi là ai mở miệng châm chọc.

Nguyệt Nha Nhi không để ý tới Nam Thần Hạo ngăm kếu, không muốn nàng gây sự, nàng nhảy ra chỉ vào ngay mũi hai người hào khí nói: “Là ta, cô nãi nãi của ngươi đây!”

Nam Thần Hạo thấy thế chân cao chân thấp cũng vội vàng đi đến bên người nàng, nhỏ giọng khuyên nhủ “Quên đi, đừng cùng người khác so đo, lui một bước trời cao biển rộng.....”

“Không được” Trên mặt đẹp lộ vẻ kiên trì “Đụng vào người vốn nên nói xin lỗi, nào có người ngang ngược, cậy mạnh như bọn họ vậy!” Không lấy lại được công đạo, tên của nàng liền đảo ngược lại mà viết.

“A, ta còn tưởng đâu là loại người nào? Thì ra là một đứa tiểu nha đầu.” Phu nhân trung niên hèn mọn hướng Vương Đại phản phó “Lấy chút ngân lượng đuổi đi là được, muốn đòi chút tiền thôi mà, coi như là làm việc thiện bố thí cho bọn hần đi”.

Hừ! muốn đòi tiền thì cứ nói thẳng thôi, làm gì ra vẻ đứng đắn? xin lỗi! Cổ Ngọc Phượng bà còn không biết hai chữ đó viết như thế nào nữa kìa/

“Hi, mẹ nói đúng vậy”. Triệu Nghiên Nghiên mím môi châm biếm, cũng không đem hai người để vào mắt.

Mẹ con hai người nắm tay nhau đi vào trong xe ngựa, phảng phất như đây đã là ân huệ lớn nhất, sự việc đến đây là kết thúc.

Nghe lời phản phó, Vương Đại động tác rất mau, lấy ra vài đồng tiền quẳng xuống dưới, cười thật ác ý “Này, lấy đi mua thuốc đi!”

Tiền đồng quẳng xuống, làm ơn! Mấy văn tiền này mua kẹo hồ lô còn không đủ nữa, đừng nói là mua thuốc a? Nói sau, tôn nghiêm của Nguyệt Nha Nhi nàng dù có ngàn vàng cũng không mua được đâu, ba người này thật sự rất thấp kém mà! Đã vậy thì đừng trách nàng ra tay độc ác!

“Nha, Nha Nhi, cô..... cô làm gì?” Xem nàng cả người sát khí, chỉ sợ là không đơn giản như thế mà thả cho đối phương đi.

“Làm chuyện ta nên làm!” Cười buống bình, nhặt lên đồng tiền bắn nhanh về phía xe ngựa.

Chỉ thấy nó nhanh như tia chớp, đánh thẳng vào mõng ngựa, tuấn mã ăn đau, thét dài một tiếng, điên cuồng cất vó chạy loạn, xe ngựa cũng bị kéo chạy xoay vòng, chợt nghe giọng nữ kinh hoàng thét chói tai ở bên trong xe ngựa cùng với tiếng phu xe cố gắng khống chế con ngựa càng lúc càng đi xa, nhưng vẫn quanh quẩn bên tai không dứt...

“Đáng đời!” Nguyệt Nha Nhi đối với chiếc xe ngựa phương xa thề lười buống bình, vui sướng khi người gặp họa cười nói.

“Cô như vậy là không nên, lỡ như gặp chuyện không may thì làm sao bây giờ?” Nam Thần Hạo không cho là đúng, nghiêm túc mà đứng đắn khuyên nhủ.

“Mặc kệ nó!” Té chết thì càng tốt, nàng ở trong lòng bỏ sung thêm một câu.

Lắc đầu, thở dài một tiếng, rõ ràng chính mình nói không lại nàng, nhưng mất cá chân bị co rút đau đớn kịch liệt, làm cho hần đồ đầy mồ hôi lạnh.

Nguyệt Nha Nhi nhìn xem mồ hôi chảy ròng ròng trên trán hần, rũ mắt xuống nhìn mất cá chân không ngờ đã bị sưng lớn gấp đôi, không khỏi trách chính mình hơi hốt, không đem theo Thanh ngọc cao do cha nghiên cứu chế tạo tùy thân mang theo ở bên người, lúc này vẫn còn để nó ở trong khách phòng của vương phủ, thật sự là không kịp a!

“Hạo ca ca, ta đỡ huynh trở về bôi thuốc đi! Chỉ cần thoa lên Thanh ngọc cao, rất nhanh sẽ giảm sưng thôi!”

Nam Thần Hạo cười khổ, càng xác định vững chắc ý tưởng của mình lúc trước..

Không nên ra ngoài, thật không nên ra ngoài a.....

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Không Xuất Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Trước cửa Định Viễn vương phủ.

“Vương Đại chết tiệt, ngươi lái xe kiêu gì vậy hả? Bộ muốn hại chết hai mẹ con ta sao.....” Cổ Ngọc Phượng hoa dung thất sắc bước xuống xe ngựa, dùng thanh âm cao chói vọt của mình tức giận mắng không ngừng miệng “Ngươi muốn bị ta trừ lương tháng phải không? Cũng may là đã đến vương phủ, nếu không xem ta như thế nào trừng trị ngươi!”

“Phu nhân, tiểu nhân không dám a! không biết tại vì sao con ngựa lại phát cuồng, ngay cả tôi cũng không chế không được.....” Vương Đại khúm núm vì chính mình giải thích, chỉ sợ lương bổng bị trừ bớt.

“Tin rằng người cũng không dám.....”

“Mẹ, chúng ta mau vào đi thôi! Nữ nhi chịu đủ xe ngựa ép buộc rồi!”

Cố Ngọc Phượng vừa nổi hứng lên mắng lại bị Triệu Nghiên Nghiên đánh gãy, thúc giục nhanh chóng vào vương phủ, lúc này bà đành phải bỏ ham mê quả trách hạ nhân nhà mình, kéo nữ nhi, chỉ bước nhanh thêm một bước sẽ tiến vào cửa vương phủ được canh gác trang nghiêm.

“Lui ra!” Hai gã thị vệ vung thương chặn lại, tức giận hỏi ra nghi vấn “Các người là ai? Vương phủ sao có thể cho tầm thường dân chúng xông vào? Mau báo họ tên!”

“Các người đứng là mất chó bị mù mà! Cố Ngọc Phượng ta đến thăm hỏi em rể, chẳng lẽ còn phải xin phép trước? Trong vương phủ này ai chẳng biết ta là tỷ tỷ của vương phi?” Há miệng mắng to, còn tưởng rằng đây là nhà bà ta, mọi người phải nhận ra bà ta mới được.

Chê cười! bà ta tùy tiện nói nói, chẳng lẽ bọn họ liền tin? Nếu như trực tiếp để cho bà ta đi vào, bọn họ cũng không cần làm thị vệ nữa, trực tiếp đem đầu đi gặp vương gia cho rồi!

“Không biết có bao nhiêu kẻ giả mạo nói là thân bằng bạn tốt của vương gia, nếu chúng ta đều cho vào, vương phủ đã sớm bị giẫm nát rồi? Đưa chứng có ra rồi nói sau!” Bọn thị vệ trầm giọng nói, nửa đêm cũng không dễ thuyết phục.

“Các người dám nói ta giả mạo!” Ngay cả một cái thị vệ nho nhỏ cũng dám làm khó bà, quả nhiên là không cho bà mặt mũi mà, Cố Ngọc Phượng giận tím mặt, tức giận đến chửi chửi mắng mắng: “Gọi phu nhân của các người ra đây, ngay cả nó cũng không dám nói với ta như vậy đâu.....”

Bọn thị vệ kia đâu thật sự đi gọi người, thân thể phu nhân không tốt, ngay cả ra cửa phòng đều thật ít ra, như thế nào lại đi ra gặp mặt nữ nhân điên này. Hai người giữ vững cương vị, nói như thế nào cũng không để cho bà vượt qua Lôi trì từng bước.

Cố Ngọc Phượng thấy vậy lại cãi tiếp, đang lúc huyên náo không ngừng thì.....

“Àm ỉ cái gì thế?” Ngần Hạnh đứng lúc đi ra ngoài làm việc trở về, thấy trước cửa xa xa ồn ào thành một mảnh, vội vàng tiến lên hỏi rõ ràng.

“Ngần Hạnh, người tới đúng lúc, mau nói cho bọn họ biết ta là ai?” Gặp người quen, Cố Ngọc Phượng vội vàng lôi kéo người để chứng minh thân phận cho mình.

“Đại tiểu thư, sao ngài lại đến đây?” Ngần Hạnh trong kinh ngạc lại ản hàm e ngại.

“Người này nô tài chết bầm, như thế nào mà ta không thể tới?” Quay đầu mắng thêm một chút.

“Không! Đại tiểu thư, ngài hiểu lầm rồi!” Cố gắng xả ra một chút tươi cười, Ngần Hạnh trong lòng hiểu được, mỗi năm một lần đại nạn lại bùng xuống rồi!

Haiz, Cố gia này có hai vị tiểu thư cùng cha khác mẹ, người thiếp sinh ra Cố Vân Nương mặc dù thân thể yếu đuối nhưng ôn thuận động lòng người, cố tình chính thất lại sinh ra Cố Ngọc Phượng tính tình ái mộ hư vinh, thích treo cao quyền quý cao sang còn chưa tính, nói chuyện lại độc ác không tốt. Năm đó, Cố Ngọc Phượng gả tới nhà giàu có họ Triệu ở Dương Châu, phỏng chừng là làm thiếu phu nhân thành nghiện, hồ một chút liền chạy về nhà mẹ đẻ khoe với mọi người cùng cha khác mẹ với mình là mình lấy được người chồng tốt. Ai ngờ không bao lâu, Cố Vân Nương ở Nhân duyên tế hội may mắn quen biết Nam Khiếu Thiên, cho nên tạo thành một đoạn nhân duyên, từ một bình dân dần dần chúng lập tức bay lên biến thành cao không thể với vương phi. Lần này gặp gỡ, thật đúng là làm cho Cố Ngọc Phượng ghen ghét đến nghiến răng nghiến lợi.

Từ đó về sau, hằng năm thế nào cũng có một khoảng thời gian bà ta lôi kéo nữ nhi đến vương phủ ở, nói cho sang là đến thăm em gái, chứ thật ra thì đoàn người đi theo đến đây không chỉ ăn sang mặc đẹp, mà còn đối với hạ nhân tâm cao khí ngạo, thái độ vênh mặt hất hàm sai khiến làm cho người ta ăn không tiêu, người ngoài không biết còn tưởng đâu bà ta là chủ tử ở trong vương phủ này.

Một năm một lần tai nạn thật khiến cho người ta oán giận không thôi, nhưng mọi người không thể nói ra oán giận với người thân thể không tốt như Cố Vân Nương, đành phải hướng đến chỗ vương gia giải bày. Cũng may vương gia trời sinh tính tình nghiêm túc, mặt lạnh mới có thể khắc chế hai mẹ con bà ta, chỉ hơi dùng mặt lạnh liếc mắt nhìn hai người, hai người liền cảm như hén, biết được nhẫn nại của ông đã đến cực hạn, lập tức thu dọn hành lý, giống như là chạy nạn trở về Dương Châu, thẳng tới nay cách năm da mặt lại dày thêm mới dám chạy tới vương phủ làm mưa làm gió nữa.

“Vậy người mau để cho bọn chó giữ nhà này tránh ra, đừng cản đường của hai mẹ con ta!” Cố Ngọc Phượng hèn mọn mắng chửi.

Chó giữ nhà? Hai gã thị vệ trung thành với cương vị công tác nghe vậy, trên mặt một trận xanh một trận trắng, cho tới bây giờ bọn họ chưa từng bị người nhục mạ qua như thế.

Ngần Hạnh vội vàng nháy mắt ý bảo hai người cho Cố Ngọc Phượng và con gái bà ta vào, bọn thị vệ thấy thế này mới sắc mặt khó coi lùi lại.

“Hừ! này còn không kém nhiều lắm!” Kéo nữ nhi, Cố Ngọc Phượng đắc ý dào dạt, nghênh ngang đi vào trong phủ.

“Đừng để tâm những lời này, đừng để ý đến bọn họ là được rồi!” Ngán Hạnh ôn hòa trấn an hai vị thị vệ trẻ tuổi, nghĩ đến hai người là thị vệ mới được điều đến, không phải là nô bộc ở đây, mà còn là nhân vật thứ hai trong số thị vệ.

“Sẽ không! Chủ tử của chúng ta cũng không phải là bà ta, ai thêm để ý tới những lời nói chó má kia!” Bọn thị vệ vội nói, trong đầu lại hình dung tới truyện cười mà các tiền bối hay lưu truyền nhân vật truyền kỳ, chẳng lẽ hai người kia chính là bà tám trong truyền thuyết được mọi người đồn đãi rộng rãi?

“Sẽ không là tốt rồi!” Ngán Hạnh cười khế, mới định bước chân vào phủ, lại nghe ở phía sau truyền đến tiếng kêu.

“Ngán di, không tốt, Hạo ca ca bị thương.” Đờ Nam Thần Hạo, Nguyệt Nha Nhi ngược mắt nhìn thấy bóng dáng của Ngán Hạnh, liền vội vàng lên tiếng gọi người.

Bỗng nhiên xoay người lại, thấy Nam Thần Hạo chân thấp chân cao bước đi, Ngán Hạnh vừa đau lòng lại vừa lo lắng, vội vàng chạy tới đỡ tiếp bên kia. “Như thế nào bị thương đây? Trước khi đi ra ngoài không phải còn tốt sao.” Ngoài miệng nhắc đi nhắc lại còn có thể chỉ huy thị vệ. “Nhanh! Đi bảo bọn hạ nhân trong phủ chuẩn bị nước nóng, thuốc trị thương, còn nữa báo cho vương gia, vương phi biết.”

Mới hồi phủ không được mấy ngày, thiếu gia đã bị thương, đây là chuyện lớn a! thị vệ cuống quýt chạy vào trong phủ, rống to: “Không tốt.”

Ngồi ngay ngắn ở trên giường, mắt thấy tỷ nữ thành đàn, bụng nước cầm vai đi vào trong phòng mình, Nam Thần Hạo có loại cảm giác vớ vẩn lại buồn cười tới cực điểm.

Bây ra loại trận địa này cũng không khỏi rất khoa trương đi, bất quá chỉ là một chút thương mà thôi!

“Cái gì mà một chút thương, chân đều đã sưng thành như vậy!” Nguyệt Nha Nhi ngoài miệng thờ phỉ phỉ, động tác dưới tay lại mềm nhẹ cực kỳ, giúp hấn bôi thuốc mỡ xanh đậm trong suốt mắt rươi. “Bất quá nếu bôi Thanh ngọc cao, không đến ba ngày hẳn là có thể giảm sưng xuống giường đi lại”. Đối với thuốc trừ sưng giảm đau nhà mình, nàng có thể thật sự tin tưởng.

Nghe được nàng phân bác đáp lời, hấn mới giật mình thấy chính mình thế nhưng lại đem ý tưởng dưới đáy lòng nói ra, tuần dung không khỏi một trận quần bách.

“Nghe nói Hạo nhi bị thương, bị thương như thế nào? Có nghiêm trọng không.” Cổ Vân Nương lo lắng hỏi, được trượng phu đỡ đi vào, trên mặt chứa đầy vẻ lo lắng.

“A di đà phật, không có việc gì, mẹ đừng quan tâm”. Nam Thần Hạo mỉm cười trấn an, cũng không muốn bà vì quá mức lo lắng mà phát bệnh.

“Thật tốt quá!” Thấy hấn sắc mặt hồng hào, tựa hồ không có gì đáng ngại, Cổ Vân Nương lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, ôm ngực đến bên ghế ngồi. Vừa nghe được tin tức con trai bảo bối bị thương, làm bà thiếu chút nữa té xỉu hôn mê.

“Ta đã nói không có việc gì rồi mà, xem nàng bị dọa thành như vậy!” Nam Khiếu Thiên giúp bà ổn định nhịp tim, đổi giọng hỏi: “Làm sao bị thương?” Lấy cái loại tính tình ôn hòa bình thuận này của con trai, sẽ không có khả năng vì tranh chấp với người khác mà bị thương, khẳng định là có nguyên nhân khác mới đúng.

“Không có gì.”

“Ai nói không có gì, Nam bá bá, người có biết không.” Đánh gãy lời nói của người bị hại muốn tạo cảnh thái bình giả tạo, Nguyệt Nha Nhi càng nghĩ càng giận, thêm mắm thêm muối đem chuyện ở trên đường phố quá trình bị xe ngựa đụng phải như thế nào toàn bộ nói ra, cuối cùng còn nói thêm một câu. “Bọn họ thật là độc ác, thật sự là tức chết người đi được!”

“Có loại chuyện này?” Nam Khiếu Thiên kinh ngạc, kinh thành có không ít kẻ quan lại cao ngạo, hoàng thân quốc thích, cũng không ít kẻ giàu có coi thường người dân, nhưng trong ấn tượng của ông cũng không có ai như bộ dáng ba người kia mà nàng hình dung.

“Thật sự là quá đáng!” Ngán Hạnh nghe xong cũng tức giận không thôi. Hại thiếu gia tốt của bà bị thương, thật sự là đáng chết!

“Đúng vậy thôi!” Một bên gạt đầu dùng băng vải giúp Nam Thần Hạo băng lại vết thương, cuối cùng còn thất bại thành cái nơ con bướm mới đại công cáo thành, đứng lên biểu thị công khai “Lần tới cũng đừng để cho con thấy, bằng không xem con như thế nào trừng trị bọn họ”.

Nhìn nàng lòng đầy căm phẫn, Cổ Vân Nương giễu cợt. “Nha Nhi, con muốn giúp chồng báo thù a?”

Lời vừa nói ra, toàn bộ mọi người trong phòng cười vang, tất cả mọi người đều biết nàng bây giờ là tự cho chính mình là vị hôn thê của Nam Thần Hạo.

“Mẹ! ngài đừng nói vậy. Ngộ Tâm ta. Lập chí xuất gia tu phật.” A di đà phật, a di đà phật, hấn chưa từng có tâm tư như vậy, nhưng. nhưng vì sao nghe cái loại lời nói này, trong lòng lại không khỏi nhảy dựng, rối loạn tâm thần, thậm chí trên mặt còn nóng rất đâu?

“Đó là đương nhiên!” Nguyệt Nha Nhi không chút nào thẹn thùng cười tủm tỉm nói, còn chơi ác vuron ra ma chướng hướng đến gương mặt tuần tú đang đỏ lên sò soạn một cái, trộm ăn đậu hủ non của hấn “Hạo ca ca, huynh e lệ cái gì?”

Oanh! Vốn dĩ chỉ là sắc mặt màu hồng, nay lại như đại hỏa lửa cháy lan đồng cỏ nội, thiếu hồng một mảnh.

Vì, vì sao chính là tránh không khỏi nàng đánh bắt ngờ? Nam Thần Hạo vừa ảo não vừa thẹn quẫn (thẹn thùng+ quẫn bách), chẳng lẽ hẳn thật sẽ không thoát khỏi lòng bàn tay của nàng? (Vâng, a nên sớm chấp nhận số phận!)

Haiz! Nam Khiếu Thiên nhìn thấy không khỏi thở dài, đứa con đáng thương thành thật này của ông chỉ sợ là bị nha đầu tinh quái này ăn định rồi.... nếu nàng có thể khiến hắn hồi tâm chuyển ý không xuất gia mà nói!

Mọi người thấy thế lại đều chọc, chê cười không ngừng, từ lúc đầu là không khí căng thẳng lo lắng thương thế nay lại chuyển sang vui vẻ hòa thuận, đang lúc mọi người vui vẻ cười thành một đoàn, một tiểu nha hoàn vội vàng từ ngoài cửa chạy vào, rung rung nước mắt mang theo vẻ sợ hãi.

“Phu, phu nhân, Triệu,..... Triệu phu nhân lại tới nữa..... đang ở đại sảnh.....cầu kính....”

“Triệu phu nhân?” Cô Vân Nương vì lắng.

“Ai nha, nguy rồi!” Ngân Hạnh đột nhiên vỗ trán sợ hãi kêu “Xem ta quá hồ đồ, sao lại quên chuyện này chứ!”

“Phu nhân, đại tiểu thư đến rồi! lúc này vì chuyện của thiếu gia mà đã quên nói cho ngài!” Thật sự không muốn nhắc tới việc này, mà không nói thì cũng không được a!

“Đại tỷ..... tỷ ấy đến đây sao?” Cô Vân Nương thần sắc buồn bã, bọn hạ nhân oán trách, bà không phải không biết, chẳng qua là ngại tình cảm thân nhân, không thể đối với đại tỷ nói gì đó, mỗi lần đều khiến cho trưởng phu của mình khó làm người.

Nam Khiếu Thiên làm sao không biết tâm sự của bà, vỗ nhẹ tay bà trấn an, nhẹ giọng nói: “Đi! Nghênh đón khách quý đi!”

Nguyện ý dành ra thời gian đi tiếp những người không trọng yếu này là có nguyên nhân, bởi vì Cố Ngọc Phượng chỉ biết đối với Cố Vân Nương cay cú tỏ rõ uy phong, chứ khi đối mặt với ông thì ngoan giống như con chuột, ngay cả ho cũng không dám ho một tiếng, thật ra nếu không phải sợ Cố Vân Nương khó xử, ông đã sớm đem người đàn bà chanh chua kia đuổi ra khỏi phủ.

“Ân!” Bất đắc dĩ thở dài, cũng chỉ có thể như thế!

Đưa mắt nhìn hai người ra khỏi phòng, Ngân Hạnh vừa định đi theo sau thì bị người gọi lại....

“Ngân di, Triệu phu nhân là ai a?” Nguyệt Nha Nhi rất là tò mò, tại sao người còn chưa thấy đã thấy bộ dáng mọi người rầu rĩ thành như vậy?

“Là tỷ tỷ cùng cha khác mẹ với phu nhân”. Không yên lòng trả lời.

Đi! Mẹ có tỷ muội a? Nam Thần Hạo lần đầu tiên mới biết được mình có một người đi.

“Thật khiến người chán ghét sao?” Nhìn vẻ mặt mọi người đứng là giống như thế.

“Kẻ phiền toái!” Ngân Hạnh cười khở, khoát tay ý bảo không rảnh cùng nàng nói chuyện tào lao, kéo làn váy đi ra khỏi cửa phòng.

Không bao lâu, bọn nha hoàn thu dọn xong đồ đạc cũng lục tục rời đi, chỉ chốc lát, ở trong phòng chỉ còn Nam Thần Hạo và Nguyệt Nha Nhi hai người một mình ở chung.

“Hạo ca ca.....” Khuôn mặt tươi cười ra vẻ lấy lòng.

“Cô, cô đừng lại đây.....” Thấy nàng muốn đến gần bên giường, Nam Thần Hạo hốt hoảng, lắp bắp ngăn lại “Đứng, đứng chỗ đó..... Nói chuyện là..... được rồi.....đừng khiến người ta hiểu lầm....”

Nghe vậy, nàng quả thật đứng yên, thế nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn ngọt ngào bỗng nhiên nhăn lại, hốc mắt phấp phồng rung rung. “Ô, Hạo ca ca, huynh có phải hay không trách ta hại huynh bị thương.....”

Không dự đoán được nàng từ trước đến giờ luôn luôn cười khanh khách thế nhưng nói khóc liền khóc, cái này hẳn cũng không biết làm thế nào cho phải. “Cô..... Cô đừng khóc a! ta không trách cô.....quên đi, xem như là ta cầu xin cô, đừng khóc.....” Nào giờ không có kinh nghiệm dỗ dành cô nương gia, hắn gấp đến độ vỗ đầu bít tai, trong đầu tìm lần các loại Kinh phạt, cũng không có loại nào dạy như thế nào dỗ dành người khác.

“Ô..... Hạo ca ca, ta chỉ biết.....” Phi thân nhào tới, rất là chuẩn xác rơi vào trong lòng hắn, hơn nữa còn ôm rất chặt. “..... Huynh là người tốt nhất, khẳng định sẽ không trách ta.....ô.....”

Nam Thần Hạo thoáng chốc, cứng ngắc như đá.

Nàng đã vậy còn thật thân mật ôm lấy hắn.....a di đà phật! tội lỗi, tội lỗi...

Ngộ Tâm! Bình tĩnh, bình tĩnh a! đừng bị mê loạn tâm thần.....

Tuy rằng cố gắng nói cho chính mình, nhưng mà trong lòng ôm là nguyên ngọc ôn hương cũng không phải là ảo giác, chân thật xúc cảm làm sao có thể xem nhẹ cho được, cho dù hẳn nhiều năm tu phạt, bất quá cũng chỉ là một người nam tử trẻ tuổi bằng xương bằng thịt..... Phật tử a! đây là đang khảo nghiệm đệ tử sao?

“Ô, Hạo ca ca, huynh quả nhiên vẫn là trách Nha Nhi.....” Không hiểu, nàng vừa khóc vừa lên án.

Trời đất chứng giám, hán thê là hán không có!

“Ta..... ta không có.....” Thật yếu ớt tỏ ra mình vô tội.

“Vậy huynh tại sao cũng không vỗ vỗ lưng Nha Nhi an ủi người ta?” Nàng lên gương mặt ướt át, giống như tiểu hải tử tràn ngập khát vọng mong được ăn kẹo.

Lại cứng ngắt, hán thật hoài nghi nếu tiếp tục như thế nữa hán có thể hay không bởi vì thế mà gãy lưng?

“Ô.... huynh trách ta.....?” Lại khóc lóc kể lể.

“Đừng khóc nữa! ta vỗ, ta vỗ.....” Chỉ sợ nàng khóc nữa, giờ lên bàn tay giống như nặng ngàn cân, mang tính trấn an vỗ hai ba cái xuống.

Phật tổ a! đệ tử không phải là có ý phạm sắc giới! thật sự là bất đắc dĩ nha!

Nha! Gian kế thực hiện được, ha ha..... Khuôn mặt nhỏ nhắn loang lổ nước mắt chôn ở trong lòng hán len lén nổi lên biến hóa kỳ lạ ý cười. (Người ta tu mà chị ko để cho người ta tu, cái chị này.....)

“Ô....”

“Ngoan... ngoan.....” Tay lớn ra sức gấp đôi vỗ về...

“Ta nói Vân Nương cũng quá kỳ cục đi, khách quý đến cửa sao còn không ra nghênh đón, là xem thường người làm đại tỷ như ta sao?” Phất khăn tay lên, Cổ Ngọc Phượng bắt đầu hô to gọi nhỏ tức giận mắng, làm bọn nha hoàn sợ tới mức nhượng bộ lui binh, người người đều trốn tránh e sợ không kịp.

“Con nói mẹ a, ngài mau an vị ngồi xuống nghỉ chân một chút đi! Đừng đem chính mình chọc tức, di nương (dì) nào dám không đem người để vào mắt, hàng năm chúng ta đều đến chơi, di nương không phải đều chiều đãi chúng ta thư thư phục phục sao!(thư thư phục phục = thoải mái)” Uống một ngụm trà, Triệu Nghiên Nghiên thế nhưng lại rất biết cách làm như thế nào khiến cho mình khoái hoạt.

“Ta nghĩ nó cũng không dám” Hừ ra tức giận, trong lòng lại ghen tỵ.

Bà là thiên kim do chính thất sinh ra, là chính quy thiên kim nên từ nhỏ ép Cổ Vân Nương tới gặt gao, ăn xài cái gì đều là thứ tốt nhất, thế nhưng có tình về mặt hôn sự, Cổ Vân Nương không biết gặp phải vận cứt chó gì mà có thể bay lên cảnh cao làm phượng hoàng, cùng với chính mình gả cho phú thương đệ nhất Dương Châu so với thì thân phận không biết tôn quý hơn bao nhiêu lần. Điều này làm cho bà hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

“Di nương đương nhiên không dám!” Cười duyên phụ họa theo, Triệu Nghiên Nghiên khó nén yêu thích và ngưỡng mộ. “Vương phủ này thật đúng là hào phóng, đãi khách thôi mà đã đưa trà tốt như vậy, có thể nghĩ là trà mà di nương, đượng bọn họ uống là có bao nhiêu cực phẩm.” Đây là trà Thiết quan âm tốt nhất a! cần phải tốn không ít bạc. Còn nhà ở Dương Châu, phụ thân thì rất là keo kiệt, chính mình uống trà còn không được loại tốt như vậy chứ đừng nói là đem ra đãi khách. (Hèn gì thik lại nhà người ta ăn chùa uống chùa, mẹ con nhà này, làm ta ghét từ đầu tới cuối lun)

Dậm chân thật mạnh một cái, Cổ Ngọc Phượng đặt mông ngồi xuống chiếc ghế được làm từ cây gỗ đàn, vội vàng nhấp một ngụm nước trà. “Nhớ kỹ, khi nào trở về Dương Châu điều kiện tiên quyết nhớ nhắc ta đem mấy cân trà trở về đó”.(Thật là bần tiện, vừa ăn vừa hót). Tức chết người đi được! mỗi một lần trở về bà lại càng ghen ghét với Cổ Vân Nương thêm một chút. Nhìn đi, nó gả cho một kẻ phú quý hơn người a!

Gật đầu lia lịa, Triệu Nghiên Nghiên nhin không được thờ dài: “Thật đáng tiếc, di nương không có sinh một trai hay một gái, nếu không thì chúng ta đã có thể thần cang thêm thân, để cho người làm nữ nhi như con gả đến vương phủ làm thiếu phu nhân, kể từ đó vinh hoa phú quý hưởng thụ không hết, mẹ còn có thể đi theo nữ nhi đến đây ở lâu dài, muốn gì được nấy, thế nào lại giống như lúc này, muốn gì cũng phải xin với người ta, thật là mất mặt”. (làm tới đây, ta nhin ko đc nên bình luận tí, tại tính ta hơi nhiều chuyện: hai mẹ con nhà này, mặt dày hết chỗ nói, muốn làm vợ Hạo ca thì bước qua xác của chị Nha Nhi nhà ta, hèn là nữ 9 trong tr này ko có hiền, a Hạo mà lấy bà này có nước đi tu sớm, ặc, nghĩ thui đã dòn óc!!!!)

“Cái gì mà xin xỏ? cũng không phải là ăn mày?(ăn giết thì đúng hơn, bà mà đc ăn mày cũng đỡ) Vân Nương hiểu kính người làm đại tỷ như ta thì có gì không đúng?” Mắng nữ nhi, Cổ Ngọc Phượng thôi nói, nghĩ nghĩ lại thờ dài. “Haiz! Chỉ đồ thừa cho cái bụng Vân Nương không chịu thua kém, nếu không biện pháp này của con có thể làm được”. Tuy rằng không sinh được đứa nhỏ nào, nhưng vương gia lại đối với nó sùng ái thật sự, nhiều năm ân ái sát son như một, đầu như nam nhân mà chính mình gả, còn không đến ba năm, đã cưới một đồng thiếp thất vào cửa, có thêm rất nhiều con cái, thật đáng buồn là chính mình từ sau khi sinh nữ nhi xong thì chưa từng thụ thai nữa, làm hại ở trong nhà nay địa vị dần dần khó giữ được, xem ra sau này chỉ có thể dựa vào nữ nhi thôi!

“Nghiên Nghiên a! nửa đời sau của mẹ phải dựa vào con, con cũng đừng để cho mẹ thất vọng đó!”

Triệu Nghiên Nghiên mỉm môi cười, từ nhỏ mẹ đã đối với nàng ân cần dạy bảo, nàng đương nhiên biết rõ ràng, bất quá chính mình có được dung mạo xinh đẹp, muốn gả cho một vị hôn phu quyền thế cũng không phải là việc khó.

“Đại tỷ, thật ngại quá! Vừa rồi có chút chuyện trì hoãn(chậm trễ), đi ra nghênh đón chậm, mong rằng tỷ đừng trách.....” Đang lúc hai người nói chuyện, Cổ Vân Nương nhẹ nhàng bước ra.

“Nào dám trách móc, người quý nhân có nhiều chuyện, bận thôi...” Mới nghe tiếng, Cổ Ngọc Phượng liền cúi đầu uống trà, đầu cũng không ngẩng lên đã mở miệng trào phúng, thế nhưng vừa mới nói một nửa, ngẩng mặt lên liền nhìn thấy rõ ràng một gương mặt uy nghiêm đập vào trong mắt, thoáng chốc hoảng hốt, sợ tới mức từ trên ghế dựa nhảy dựng lên, tất cả những lời muốn nói đều đem nuốt lại trong bụng, lắp bắp: “Vương, vương gia.....ngài hôm nay.....sao có rảnh.....” Thảm, thảm! trước kia dù ở tới một tháng cũng không thấy mặt hắn một lần, sao năm nay mới đến đầu tiên liền gặp phải sát tinh thế này? Không biết hắn có nghe hết chưa?

“Vân Nương nàng quý nhân bận rộn, không rảnh gặp khách, nhưng có thể tiễn người” Âm trầm cười, Nam Khiếu Thiên nói chuyện tuyệt không có khả năng khách khí.

Đuổi theo sau mà đến, Ngân Hạnh vừa tiến vào đại sảnh liền nghe được những lời này khó nén được ý cười, bà đành phải lấy tay che miệng, yên tĩnh ở một bên chờ xem có hay không được cơ hội oanh người.

“Ta....ta.....”

“Dượng.....này.....mẹ không phải có ý này!”

Hai mẹ con gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng, chẳng lẽ năm nay mới uy phong được một ngày đã bị đuổi về Dương Châu?

Vỗ vỗ bàn tay lớn của trượng phu đang đỡ lấy mình, muốn ông cố nén giận, Cổ Vân Nương dịu dàng cười nói: “Đại tỷ, tỷ chắc là mệt mỏi đi! Muội đã kêu hạ nhân chuẩn bị khách phòng tốt nhất, tỷ và Nghiên Nghiên muốn hay không đi nghỉ ngơi trước, tới tối muội sẽ mở tiệc chiêu đãi hai người được không?”

“Được, được.....” Gật đầu lia lịa, có thể ở lại đương nhiên tốt, nào có đạo lý không tốt.

Haiz... đáng tiếc! chửi đều đã chuẩn bị tốt đâu! Trong lòng Ngân Hạnh rất là tiếc hận.

“Dạ.....” Dạ một tiếng thật dài, Ngân Hạnh cười giả tạo “Triệu phu nhân, biểu tiểu thư, xin theo ta đến đây đi!” Nói xong, xoay người bước đi, lười liếc mắt nhìn xem hai người thêm một cái.

Ánh mắt lạnh lùng nhìn theo bóng dáng hai người hoảng hốt rồi đi đại sảnh, Nam Khiếu Thiên trầm giọng nói: “Nói cái loại lời nói này nàng còn giữ bọn họ lại làm gì?” Đối với những kẻ khi dễ ái ân, ông chưa bao giờ khách khí, chứ đừng nói đến có lời tốt gì để nói

“Đại tỷ nói chuyện luôn luôn như vậy, chàng đừng cùng tỷ ấy chấp nhặt”. Nếu thật muốn so đo cũng sợ là so đo không xong đâu.

“Nếu không phải nể mặt của nàng, từ lúc bước vào kinh thành bước đầu tiên, ta đã sai người đem bọn họ quăng trở về Dương Châu rồi!.... quên đi, không nói về bọn họ, nàng về phòng nghỉ ngơi đi, đừng để mệt mỏi”. Cần thận quan sát đến dưới hốc mắt bà có vết mệt mỏi xanh nhạt, trong giọng nói có vẻ đau lòng.

Cảm nhận được ông chứa đầy tình cảm quan tâm, Cổ Vân Nương thâm tình mỉm cười, hạnh phúc để ông đỡ đi trở về phòng.....

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Không Xuất Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

“Hạo ca ca, nên đổi được a!”

Hồngбет! Nàng đến đây! Nam Thần Hạo cả kinh, bỏ lại Kinh phạt đang đọc được một nửa ở trong tay, hoảng hốt nằm xuống giả vờ ngủ say.

Hai ngày này bị thương, nàng không chỉ có mỗi ngày đến đổi được, càng toàn diện chiếu cố hết thấy mọi sinh hoạt cuộc sống của hắn, quả thực là xem hắn như là phế nhân mà! Dĩ nhiên, đối với nàng có lòng tốt chăm sóc, hắn đương nhiên là cảm kích, nhưng mà nếu hỏi han ân cần đến trình độ giống như là từ người ta, vậy thì hơi quá đáng! Ví dụ khoa trương nhất là..... nàng còn muốn giúp hắn lau mình!

Làm ơn! Có làm hay không? Bất quá chi là trật chân nho nhỏ thôi, chứ đâu phải bại liệt toàn thân đâu? Hơn nữa, nam nữ khác biệt, đồng tử thân sao có thể dễ dàng bị nàng những chăm..... Không không không! Là nam nữ khác biệt, phải tuân thủ lễ giáo mới đúng!

Cho nên, giờ chi cần nghe nàng nói đổi được, trong lòng hắn liền nhịn không được phát run lên, sợ nàng đưa ra cái gì hù chết người để nghỉ. Vì vậy bây giờ mới giả vờ ngủ, như thế nàng hẳn là sẽ ngoan ngoãn chạy lấy người đi?

“Hạo ca ca.....di, đang ngủ trưa a? làm sao đem sách quảng tùm lum thế này?” Âm lượng lập tức nhỏ xuống, buông khay xuống, nhặt lên quyển sách trên mặt đất, Nguyệt Nha Nhi liếc mắt nhìn một cái liền khế gắt: “Loại sách này không xem cũng thể!” Vốn dĩ muốn làm phai nhạt ý niệm xuất gia trong đầu hắn, vừa thấy Kinh phạt, liền không chút nghĩ ngợi hướng ra ngoài cửa sổ ném một cái.....phốc! thật chuẩn xác, rơi vào trong ao cho cá ăn.

A. kinh thư của hắn. Nam Thần Hạo mặc dù nhắm chặt hai mắt, nhưng không cần nghĩ cũng biết, kết cục bi tráng của Kinh Phật yêu dấu, bởi vì đây là bản thứ mười chịu khổ trở thành vật hy sinh dưới độc thủ trong hai ngày nay, chín bản trước nếu không phải không cẩn thận bị ánh nến thiêu cháy, thì chính là đem đi xếp mấy bay, dù sao luôn luôn có một đồng sự cố sẽ ‘ Trùng hợp’ hủy đi Kinh Phật hắn đang đọc.

Vốn định lập tức đổi được, nhưng lại sợ đánh thức giấc ngủ của hắn, Nguyệt Nha Nhi nhẹ nhàng đi lại gần bên mép giường ngồi xuống, thú vị quan sát bộ dáng lúc ngủ của hắn.

A! Bộ dáng khi đang ngủ của Hạo ca ca thật tuần tú!

Lấy tay chống cằm, vươn ngón trỏ mang theo hàm xúc ý tứ treu đùa gãi gãi hai má...ha, ha.không né nha! Hạo ca ca trong lúc ngủ say so với khi thanh tỉnh càng dễ dàng thân cận hơn nha, nếu là ở ngày thường, mới vừa vươn tay hắn liền đã tránh thật xa rồi, làm giống như là nàng sẽ đối với hắn bá vương ngạnh thượng cung vậy, khiến cho người ta cảm thấy buồn cười mà!

Bất quá, nàng liền thích hắn như vậy!

Nói thật ra, khi phụ thân muốn nàng đi ra bên ngoài tìm tướng công, nàng còn chần chờ hết một khoảng thời gian. Mặc dù, sau đó nàng rời khỏi Huyền Yên Cốc bước trên đường tìm phu hành trình, trong lòng đã quyết cho dù phụ thân nói đây là nhân duyên duy nhất trong cuộc đời của nàng nhưng nếu như gặp phải người nàng không thích, như vậy nàng thì nàng tình nguyện sống độc thân cả quãng đời còn lại chứ không nguyện ý gả cho một người mà chính mình không thương.

Mà nay người đã tìm được, vị hôn phu định mệnh lại ngoài ý muốn làm cho nàng cảm thấy thú vị.

Con người của Hạo ca ca trừ bỏ bề ngoài tuần mỹ, khiến cho người ta nhìn thấy cảnh đẹp ý vui ra, còn có tính tình ôn hòa, tu dưỡng lại tốt, lòng dạ lại rất là bao dung, có vài lần cố ý chọc ghẹo hắn, nếu đối lại là người khác chỉ sợ là đã muốn bị chọc giận đến bốc hỏa, thế nhưng hắn luôn bắt đầu dĩ cười rồi rồi không hề truy cứu. Hơn nữa, sống lâu ở trong chùa, rất ít tiếp xúc với nữ nhân, chỉ cần hơi chạm vào một chút, hắn liền mặt đỏ tới mang tai, quả nhiên là ngây thơ cực kỳ.

Ban đầu khẳng khái đến gần, chẳng qua là muốn đến gần quan sát, nhìn một cái xem hắn có tư cách làm vị hôn phu của nàng hay không, vạn vạn không dự đoán được hắn có hết thấy những đặc điểm khiến cho người ta buồn cười nhưng lại làm cho nàng sinh ra hảo cảm, càng ngày càng thích ở bên cạnh hắn, nhìn hắn không sao cả nở nụ cười, nàng liền cảm thấy vui vẻ không thôi.

Loại kỳ quái tâm tình này, nàng cũng không rõ đó là cái gì, nhưng nay đã bắt đầu thật sự tự hỏi (suy nghĩ). đem hắn quả đến làm tướng công có lẽ thật sự là một chủ ý không tệ.

Một chút, một chút gãi hai má hắn, Nguyệt Nha Nhi tìm đập mạnh và loạn nhịp chìm đắm trong suy nghĩ, miệng lại bất tri bất giác dặng lên kiểu ngọt ngào cười.

Nàng nàng rốt cuộc muốn sờ tới khi nào? Làm sao có thể thừa dịp khi hắn đang ngủ mà đánh lên đầu! Cảm nhận được trên mặt gãi ngứa, Nam Thần Hạo thật sự là vạn phần hối hận, cái gọi là mua dây buộc mình, chính là hiện tại loại tình huống này đi! Mới vừa rồi làm gì giả bộ ngủ, để biến thành tình huống bây giờ tình cũng không phải mà bất tỉnh cũng không phải, cũng không lâm vào tình thế tiến thoái lưỡng nan như hiện tại. Câu cửa miệng nói: Người xuất gia không bao giờ nói dối, hắn mặc dù không phải người là người xuất gia, nhưng luôn tự cho mình là người xuất gia, nếu như liêu lĩnh mở to mắt, không chỉ có hắn sẽ thật xấu hổ, hơn nữa càng thể hiện rõ ràng chính mình là đang nói dối giả bộ ngủ, đến lúc đó nếu không bị nàng đem ra cười nhạo mới là lạ.

Thế nhưng nếu hắn tiếp tục giả bộ ngủ, sẽ phải chịu đựng năm ngón tay non mềm của nàng quấy rầy mang đến khác thường, tệ đại, còn làm cho người ta mặt đỏ tai nóng. ...

A! Hạo ca ca thế nhưng mặt đỏ nha! Chẳng lẽ khi hắn đang ngủ đối với sự đụng chạm của cô nương gia cũng có phản ứng? rất thần kỳ đi! Ha ha. thật sự là chơi vui đó..

Nguyệt Nha Nhi ngạc nhiên xem xét gương mặt càng ngày càng đỏ bừng của hắn, cảm giác sâu sắc kỳ diệu thú vị.

Đã, đã muốn sắp chịu không nổi, nàng có thể hay không nhanh chóng rời đi a? Nam Thần Hạo tin tưởng nếu nàng còn không chịu đi, mặt của mình nhất định sẽ bị thiêu cháy mất!

Oa! Hạo ca ca môi thật mỏng, non nớt, mang một chút nhàn nhạt huyết sắc, thoạt nhìn thật. thật ngon miệng nha!

Xem xem, tầm mắt không biết vì sao lại dừng ở hình dạng bạc môi xinh đẹp của hắn, đáy mắt lóe ra hào quang kỳ dị, ý niệm phạm tội sinh ra.

Từng, từng, ở trong cốc nhìn lên qua cha mẹ hôn môi, biểu tình của cha mẹ khi đó đều thật si mê, trong lòng nàng chôn giấu nhỏ nhỏ nghi hoặc này, hai người miệng đối miệng chạm vào nhau không phải thật kinh tởm sao? Vì sao cha mẹ lại bộ dáng thật hưởng thụ đâu? Thật sự là không hiểu!

Đánh chết nàng nàng cũng không muốn cùng người khác miệng đối miệng, bản đã chết!

Bất quá. Nếu đối phương là Hạo ca ca mà nói, vậy miễn cưỡng có thể nhận. Dù sao nàng chưa từng cùng người khác hôn môi qua, Hạo ca ca của hắn là cũng không có, nếu hai người ai cũng là lần đầu tiên, vậy cũng không người nào chịu thiệt, vậy thì không bằng thử xem đi! Nói không chừng tự vị cũng không tệ, nếu không cha mẹ làm gì thích như vậy!

Được! quyết định mượn Hạo ca ca để thử nghiệm!

Nếu đã quyết định thì phải hành động, Nguyệt Nha Nhi thật cẩn thận nghiêng thân gần sát, môi son hồng điểm chu lên, nhắm chính xác mục tiêu, nhắm mắt lại liền thẩu đi lên. . .

Một, hai, ba. đếm tới ba

Di! Khô khô, thật giống như không có cảm giác gì, là cách làm của chính mình sai lắm sao? Chậm rãi mở to mắt, kỳ quái nhìn kỹ khuôn mặt tuần tú đỏ bừng ngũ say gần trong gang tấc, tạm dừng động tác suy nghĩ lại.

Ân. Hạo ca ca môi hôn thấy lạnh lạnh, làm người ta có điểm muốn liếm liếm xem. mới nghĩ như vậy, tinh bột lưỡi đã tự động tìm hiểu, linh hoạt ở môi hình nhẹ nhàng lướt qua.

A. Có loại tê tê đại đại, mát mát sạch sẽ mùi vị, tựa như Hạo ca ca làm cho người ta cảm giác giống nhau, là loại thanh tân(tươi mát) hơi thờ chuyên thuộc về hắc, a. nàng thích!

Sau khi hưởng qua tư vị, nhẹ nhàng lui ra, thế này mới phát hiện tim mình thế nhưng không ngừng đập mạnh, khuôn mặt cũng có chút nóng nóng. là bởi vì vụng trộm làm việc xấu có liên quan sao? Thật. . . tò mò cảm giác đặc biệt nha!

“Hạo ca ca, miệng của huynh đã muốn bị Nha Nhi hôn qua, nên không thể để cho cô nương khác hôn trộm nha! Nếu không Nha Nhi sẽ rất tức giận, rất tức giận.” Bỗng nhiên, dục giữ lấy lạng lẽ toát lên trong đầu, Nguyệt Nha Nhi tính trẻ con đối với nam nhân đang ngũ say yêu cầu hứa hẹn. “Không nói lời nào tức là đồng ý nha! Sau này huynh chính là người của Nha Nhi !

Một mình thì thảo tự nói, cũng không quan tâm đối phương có nghe hay không nghe đi vào, nàng nghiêng thân ở trên bạc môi hơi uơn ướm hôn xuống (ướt là tại vì chị này liếm, ặc).

“Liền quyết định như vậy nha! Tốt lắm, Nha Nhi không làm phiền huynh, huynh ngủ đi!” Tự động đem lời nói cho hết, tâm trạng tốt ngâm nga ca hát rồi nhanh nhẹn rời đi.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng hoạt bát càng lúc càng xa, cho đến khi không nghe được thanh âm, chỉ có tiếng xèo xèo kêu to dưới bậc thềm.

Hắc. bị khinh bạc!

Thông thả mà cứng ngắc xoay người ngồi dậy, Nam Thần Hạo run rẩy chạm nhẹ bạc môi, lòng trước nay luôn luôn bình tĩnh như hồ nước giờ tựa như bị một đũa bé hư liên tục ném đá xuống mà nổi lên tầng tầng gợn sóng, tim đập như nổi trống đập mãi không ngừng.

Chỉ vì cái hôn vừa rồi, hắc thế nhưng lại. thần hồn điên đảo!

“Như thế nào?”

Thú vị xem xét Nam Khiếu Thiên liếc mắt một cái, Nguyệt Nha Nhi vẫn cứ chậm chạp buông ra cổ tay của Cổ Vân Nương đang dựa vào giường, sờ đồng sờ tây chính là không cho cái đáp án.

“Rốt cuộc như thế nào? Con cũng mau nói a!” Nha đầu kia rõ ràng biết ông đang nóng vội, còn cố ý tỏ ra bí hiểm.

Nhiều ngày ở chung, Cổ Vân Nương đã sớm thăm dò được tập tính của nàng, nếu người càng gấp, nàng tâm tính bướng bỉnh như tiểu hài tử sẽ càng không chịu nói rõ ràng cho người, cho nên bà chỉ cười cười “Nha Nhi, đừng đùa nữa, thành thành thật thật nói đi! Đừng làm cho Nam bá bá con lo lắng”

Nhấn mặt nhú mũi, Nguyệt Nha Nhi không đáp mà hỏi lại “Bá mẫu, thân thể của người chắc là từ nhỏ liền suy nhược, bất quá hắc là không nghiêm trọng giống như hiện tại vậy, người cẩn thận nghĩ lại xem, khi người cảm thấy tinh thần ủ rũ không phấn chấn, khi quyết suy yếu sau đó hồ một chút liền hôn mê mười ngày nửa tháng, tình huống này khi nào thì bắt đầu?”

“Ân, đại khái là khi mang thai Hạo nhi một năm kia bắt đầu!” Từ sau khi mang thai đứa nhỏ, thân thể của bà một năm so với một năm càng kém.

“Một năm kia người có chuyện gì phát sinh ngoài ý muốn không?”

“Có, khi Vân Nương mang thai được năm tháng, từng té xuống hồ lãnh liệt thấm cốt hàn” Nam Khiếu Thiên giành trả lời, chính là từ sau một lần ngoài ý muốn đó, thân thể của Vân Nương càng ngày càng không tốt.

“Cái này khó trách!” Nguyệt Nha Nhi vỗ tay cười nói “Xem ra phỏng đoán của con là đúng rồi!”

“Rốt cuộc là chuyện ra làm sao?” Tựa hồ có chút manh mối, Nam Khiếu Thiên vội vàng hỏi.

“Năm đó bá mẫu ngã xuống trong hồ lãnh liệt hàn khẳng định là bị một loại sâu nhỏ kêu là tuyết tinh diệt hồi kí sinh, loại sâu này mang tính âm hàn, chui vào bên dưới huyết đạo cơ thể của con người, người bình thường gặp phải loại sâu này chắc chắn sẽ bị hút sạch hết máu, không đến ba tháng liền máu huyết khô cạn, gầy yếu mà chết. Bá mẫu ngài đại khái là bị tuyết tinh diệt hồi xâm nhập đi!”

Nghe vậy, Cô Vân Nương bị dọa trắng mặt, Nam Khiếu Thiên lại càng khiếp sợ “Kia làm sao có thể...”

“Bá mẫu vì sao có thể còn sống, đúng không?” Nguyệt Nha Nhi cười khanh khách, đứng dậy đối với ông làm cái thờ dài, rất là bội phục “Con chỉ có thể nói đối với Nam bá bá ngài cam bái hạ phong”.

“Có ý tứ gì?”

“Bởi vì tuyệt tình diệt hoi không ngừng hấp thụ chất dinh dưỡng của bá mẫu, bá bá ngài mỗi ngày liền liều mạng dùng trăm năm nhân sâm, các thứ dinh dưỡng giúp bá mẫu bồi bổ, tuyệt tình diệt hoi cho dù lợi hại như thế nào, cũng có thời điểm được cho ăn no, vì vậy bá mẫu mới có thể vượt qua mấy năm nay! Cũng phải nhờ ngài có đại nghiệp và nhiều ngân lượng hơn mới có thể chơi như thế!” Ha, ha..... nhà của người bình thường nào có biện pháp!

“Thế, thế trên người Hạo nhi có hay không.....” Cô Vân Nương đầu tiên lo lắng chính là con,, năm đó khi bà bị loại sâu đáng sợ này phụ thuộc, trên người còn đựng dục thai nhi.

“Ngài yên tâm, tuyệt tình diệt hoi chỉ biết bám vào trên một thân thể, cho dù khi đó có mang thai, nó cũng không xâm nhập thai nhi”.

“Vậy là tốt rồi....” Cô Vân Nương thở ra một ngụm khí lớn.

“Bệnh này có biện pháp nào trị hay không?” Cái loại ngày tùy thời có thể mất đi Vân Nương ông không muốn trải qua nữa, nếu biết nguyên nhân bệnh, vậy khẳng định có thể tìm ra biện pháp trị tận gốc.

Cười thần bí, Nguyệt Nha Nhi chậm rãi nói: “Biện pháp là có, bất quá.....”

“Bất quá cái gì?” Nàng có thể hay không một lần nói cho hết lời?

Ai oán thờ dài, Nguyệt Nha Nhi rất là buồn rầu “Bất quá Nam bá bá ngài có biết rõ hay không Hạo ca ca gần đây là làm sao vậy?” Haiz, từ sau mấy ngày trước trộm hôn xong, Hạo ca ca liền trở nên rất là kỳ quái, thế nhưng lại đi trốn nàng, cứ chỉ quý dị như thế làm cho nàng thật hoài nghi hẳn không phải là đã biết nàng từng vụng trộm khinh bạc hẳn đi? nhưng khi đó hẳn đang ngủ trưa, còn ngủ rất là say, hẳn là không biết mới đúng nha!

“Cái gì làm sao vậy?” Không phải là đang nói chuyện bệnh tình sao? Như thế nào đột nhiên đổi đề tài? Nam Khiếu Thiên nhất thời không theo kịp suy nghĩ của nàng, không biết phải phản ứng như thế nào.

“Hạo ca ca a!” Người già quả nhiên liền biến sắc, mờ to mắt hạnh, nàng chu môi thở than: “Hắn mấy ngày nay đều trốn người ta, thật làm người ta tức giận nha!”

“Con có phải hay không đối với nó làm cái gì?” Đối với tâm sự của tiểu cô nương, Cô Vân Nương có thể hiểu biết, giấu cọt hỏi lại nàng.

“Không..... không có a! người ta nào có như thế nào?” Trừ bỏ trộm hôn khinh bạc hẳn ra. Nguyệt Nha Nhi bỗng nhiên má phẩn đỏ bừng.

Còn nói không có? Nếu không có khuôn mặt làm gì hồng thành như vậy! xem ra đôi tiểu oan gia này là có chút tiến triển. Cô Vân Nương cười thầm, ngoài miệng lại ôn nhu trấn an: “Hạo nhi, hẳn ít khi tiếp xúc với cô nương gia, không khỏi thẹn thùng và không được tự nhiên chút, con chủ động hơn đi thân cận hẳn là được rồi!”

“Là như thế này sao?” Gãi gãi đầu, Nguyệt Nha Nhi rất là hoài nghi. Vẫn cảm thấy hẳn nhiều ngày nay lảng tránh nàng, tình hình này cảm giác không chỉ là đơn thuần tránh né cô nương gia.

Hiện tại là như thế nào? Một lớn một nhỏ này đã đem chính sự quên mất. Lắc đầu cười khô, Nam Khiếu Thiên làm bộ ho khan vài tiếng, hy vọng kéo lực chú ý của hai người trở lại.

“Nam bá bá, ngài bị cảm? Muốn hay không Nha Nhi giúp ngài trị một chút?” Cười cười, Nguyệt Nha Nhi khôi hài hỏi.

“Bậy bạ!” Nam Khiếu Thiên bật cười. “Nên trở về vấn đề chính”.

Chóp chóp mắt to, nàng cuối cùng cũng thu hồi lúm đồng tiền, đứng đắn nói “Tuyệt tình diệt hoi này cũng không phải là loại sâu rất khó trị, bất quá muốn ép nó cần phải có thứ gì đó mới được”.

“Là cái gì?” Chỉ cần trên đời có thứ đó, cho dù dùng hết khả năng, ông cũng phải tìm cho ra để chữa bệnh cho Vân Nương.

“Cửu điệp phượng hoàng quả”.

“Đó là cái gì vậy?” Cô Vân Nương mê hoặc nói, cái thứ này ngay cả tên cũng chưa từng nghe qua.

“Cửu điệp phượng hoàng quả chính là chí dương chí liệt trái cây, nó có thể khắc chế vật độc âm hàn, chỉ cần bá mẫu ăn nó, đến lúc đó con có thể lợi dụng dùng phương pháp kim châm vào các huyết đạo để bức ra tuyệt tình diệt hoi”

“Cửu điệp phượng quả mọc ở nơi nào?” Chỉ cần vừa biết được làm sao có, ông sẽ lập tức phái người đi tìm.

“Khấp thiên hạ con chỉ biết có một chỗ có”. Cười tùm tùm trên mặt không hề có vẻ lo lắng.

“Làm sao?”

“Huyền Yên Cốc”.

Chim hót liu lo, nước trong ao trong xanh gợn sóng lăn tăn, hoa viên trong lương đình có một bóng dáng màu trắng đứng lặng nơi đó, khuôn mặt tuấn mỹ vẫn duy trì vẻ mặt bình tĩnh ôn hòa như ngày xưa, thế nhưng trong hai tròng mắt thâm thúy lại che giấu buồn rầu không muốn người biết.

Ba ngày! Hắn đã muốn trốn nha đầu kia ba ngày, cũng tâm phiền ý loạn ba ngày, cũng bởi vì nụ hôn môi vụng trộm mang tính trẻ con của nàng.

Lý trí nói cho hắn biết, không nên vì nụ hôn kia mà rối loạn tinh thần, thế nhưng tình cảm luôn luôn bình tĩnh lại nổi lên ba đào, không lưu tình chút nào cắn nuốt hết một mặt lý tính của bản thân, kiêu ngạo trong lòng bắt đầu nổi lên, cái loại cảm xúc dao động không thể khống chế được này quá mức xa lạ, quá mức làm người ta sợ hãi, làm cho hắn không biết như thế nào đối mặt.

Thật là làm người ta tâm loạn như ma a! Hắn vốn dĩ một lòng hướng phật, nửa năm sau sẽ xuất gia làm tăng, không nên có đối với hồng trần tục thế có điều vướng bận. Thế nhưng ông trời lại làm cho cái nha đầu mặc danh kỳ diệu từ đâu toát ra kia, dường như muốn đối nghịch có ý nhiều loạn cuộc sống của hắn, phá hoại sự bình tĩnh của hắn.....

“Hạo ca ca, thì ra huynh trốn chỗ này.....” Xa xa, Nguyệt Nha Nhi nhìn thấy hắn, vui vẻ vừa gọi vừa chạy tới.

Nàng..... nàng đến đây! Phản xạ tự nhiên, Nam Thần Hạo đứng lên định trốn.

“Hạo ca ca, huynh đừng hòng trốn nữa!” Thấy hắn xoay người định vọt đi, Nguyệt Nha Nhi vừa vội vừa tức, chạy vượt qua, trực tiếp nhào tới ôm lấy hắn. “Nha Nhi cũng không phải là hung thần ác sát, huynh làm gì vừa thấy người ta đã muốn chạy?”

“Cô, cô mau buông tôi ra....” Da mặt không chịu thua kém lập tức đỏ bừng một mảnh.

“Không buông, trừ khi huynh không chạy!” Nói ra điều kiện muốn hắn đáp ứng, nếu không thì không bàn nữa. Nàng đã rất là có tính nhẫn nại nhịn hắn ba ngày, hôm nay thế nào cũng phải cùng hắn nói rõ ràng.

“Được, được, cô mau buông tay nha!” Nếu bị đeo bám, chỉ có thể mặc người xâm lược.

“Được rồi!” Tuân thủ lời hứa buông ra, Nguyệt Nha Nhi nhìn chăm chăm hắn, không khách khí chút nào đánh giá từ đầu đến chân, trong đáy mắt lộ ra vẻ tỉnh quái.

“Cô, cô nhìn cái gì?” Mỗi khi nàng lộ ra cái loại ánh mắt này, đáy lòng hắn liền nhịn không được run mình.

“Hạo ca ca, vì sao mấy ngày nay trốn ta, Nha Nhi làm chuyện gì khiến huynh không vui sao?”

“Ta.... Ta ta không trốn... trốn cô.....” Là người thành thật tiêu chuẩn, vừa nói dối liền lắp bắp.

“Thật không có?” Khuôn mặt gần sát vào mặt hắn ép hỏi.

“Không, không có!” Phật tổ a! thỉnh tha thứ cho Ngô Tâm nói dối!

Đối mặt với khuôn mặt nhỏ nhắn gần trong gang tấc, ánh mắt Nam Thần Hạo không tự chủ được dừng ở cái miệng nhỏ nhắn đỏ bồng đang khép mở.....

Ngày đó là hắn chính là bị cái miệng nhỏ nhắn này khinh bạc, cái loại tư vị đó rất là mê người, hiện tại hắn chỉ cần hơi chút đi về phía trước thêm một tấc, là có thể ôn lại cái cảm giác say mê lòng người này.....

“Hạo ca ca.....” Tay nhỏ bé ôm mặt hắn. “Huynh thất thần?”

“A!” Ngạc nhiên bừng tỉnh, hắn sợ tới mức lui về phía sau ba bước, bối rối không thôi. “Đúng..... Thật xin lỗi..... ta không nên..... Không nên nghĩ cái loại chuyện này.....”

“Cái gì?” Nguyệt Nha Nhi cũng bị lời nói của hắn làm cho hồ đồ. “Hạo ca ca, huynh đang nói cái gì a?”

“Ta.....” Mới mở miệng hắn liền đột nhiên im lặng, hơi thở hỗn loạn nặng nề.

“Hạo ca ca, huynh không quá thích hợp”. Quan tâm cầm lấy cổ tay hắn giúp hắn bắt mạch, phát hiện trừ bỏ tim đập nhanh chút, mạch tượng khác hết thấy đều bình thường a!

“Ta không sao!” Lặng lẽ rút tay về, hắn cố gắng tự ổn định nỗi lòng, nặn ra nụ cười hỏi: “Tìm ta có việc?”

“Tìm huynh tâm sự thôi!” Nguyệt Nha Nhi cười cười, nhanh như chớp cầm lấy tay hắn, muốn hắn cùng mình ngồi xuống.

Phức tạp nhìn bàn tay nhỏ bé đan vào tay mình, Nam Thần Hạo nhất thời không biết nên bỏ ra, hay là tùy ý để cho nàng nắm thì tốt hơn.

“Ngồi a!” Không chút chần chờ kéo hẳn ngồi xuống, nàng nhàm chán cầm lấy bàn tay to của hắn chơi đùa, ngoài miệng không hề để ý nói: “Mới vừa rồi ta đi nhìn qua mẹ huynh....”

“Mẹ ra sao?” Nghĩ đến mẹ lại phát bệnh, trong giọng nói khó nén khẩn trương.

“Không có việc gì, ta đã muốn tìm ra nguyên nhân bệnh....?”

“Ông trời của ta ơi, ban ngày ban mặt, lại có kẻ gì đâu xông vào vương phủ, đám thị vệ này đang làm cái gì không biết, người đâu mau tới a! mau tới a.....”

Nguyệt Nha Nhi vừa mới mở miệng, liền bị tiếng mắng chói tai cao vót đánh gãy, vì thế nàng tò mò nhìn về phía nơi âm thanh phát ra.....

A! Dẫn một đám nha hoàn đáng thương còn vói về mặt vênh vào tự đắc không ai bì nổi, đó không phải là hai mẹ con ở trên xe ngựa ngày đó sao? Tại sao hai người đó lại ở trong vương phủ?

Nguyệt Nha Nhi mê hoặc nhìn về phía Nam Thần Hạo, phát hiện hắn cũng có đồng cảm như vậy, bất quá tựa hồ cũng nhận ra bọn họ.

Thì ra là ngày đó ở trong tiệc tẩy trần, Nam Thần Hạo bởi vì chân bị thương mà không tham dự, ở trong phong dùng cơm, còn Nguyệt Nha Nhi thì cũng ở trong phòng cùng dùng cơm chung với hắn, cho nên hai bên chưa từng gặp mặt, mãi đến hôm nay, hai bên mới đụng mặt nhau ở trong vườn hoa.

Thật hiển nhiên, hai mẹ con Cô Ngọc Phượng và Triệu Nghiên Nghiên trí nhớ cũng không kém, đồng thời cũng nhớ ra hai người. Chỉ thấy hai mẹ con đi vào trước lương đình, chỉ vào mặt hai người mà nằng chừ.

“Bọn trộm to gan này, ban ngày ban mặt mà dám trà trộn vào vương phủ.....” Cô Ngọc Phượng uy phong凛冽, một bộ dáng như là chủ tử của vương phủ.

“Mau! Nhanh đi gọi người đem hai tên trộm này bắt lại.....” Triệu Nghiên Nghiên cũng chỉ huy nha hoàn đi tìm thị vệ.

Hai mẹ con hai người chỉ biết kiêu ngạo nhìn người, nên nhìn thấy hỏi cũng không hỏi rõ ràng, trong lòng nhận định hai người thân phận thấp kém, khẳng định là kẻ trộm chuồn êm vào đây.

“Làm cái gì? Hai mẹ con này đang hát tuồng gì thế?” Nguyệt Nha Nhi buồn cười nói.

Nam Thần Hạo cũng thấy vớ vẩn buồn cười, nhún nhún vai, kéo nàng xoay người muốn rời đi, cũng không muốn cùng hai người này nảy sinh tranh chấp.

“Đứng lại, không có sự cho phép của ta, các ngươi dám đi?” Một bước tiến lên trước, Cô Ngọc Phượng dùng sức nắm lấy cổ tay Nguyệt Nha Nhi, móng tay dài nhọn thật sâu cắm vào trong da thịt non mềm.

“Bà làm gì?” Nguyệt Nha Nhi ăn đau, cổ tay gãy khỏi kiềm chế, thuận thế đánh ra một chưởng.

“Ai nha, giết người a, kẻ trộm giết người a.....” Bị trúng một chưởng không nặng không nhẹ, Cô Ngọc Phượng sợ tới mức té ngồi dưới đất, hoảng sợ chặt vật thét chói tai kêu cứu mạng.

Nam Thần Hạo nghe vậy trong lòng căng thẳng, kéo cánh tay tuyết trắng của nàng qua nhìn xem “Rất đau sao? Có bị thương hay không?”

“Không bị thương”. Hi hi, đây là lần đầu tiên Hạo ca ca chủ động chạm vào nàng nha! Nàng thật là cao hứng nha! Nhân cơ hội này lạng lẽ dựa gần hắn mới được....

Không phát giác ra sự công thành chiếm đất của nàng, âm thầm an tâm rất nhiều, ôn hòa vỗ vỗ nàng “Không bị thương là tốt rồi!”

“Ân” Ha ha..... Hạo ca ca vẫn không phát hiện, hôm nay thật may mắn. Nguyệt Nha Nhi giả bộ ngoan ngoãn nhưng trong lòng lại cười trộm, người đã dựa hẳn vào trong lòng hắn.

“Ngươi.....ngươi.....các ngươi.....” Hay cho một đôi cầu nam nữ, dám đẩy ngã bà, còn ở trước mặt mọi người thân thiết như vậy. Cô Ngọc Phượng thật vất vả mới ngồi dậy, tức giận lấy tay chỉ thẳng vào hai người.

“Nha đầu chết tiệt kia, các ngươi còn ở đây làm gì? Bên trong phủ có kẻ trộm còn không mau kêu ngươi tới bắt, nuôi bọn ngươi thật là lãng phí mà!” Triệu Nghiên Nghiên mắng chửi nói, còn ra sức nhéo một tiểu nha hoàn xui xẻo đứng bên cạnh.

Tiểu nha hoàn đau tới mức chảy cả nước mắt, nhưng không dám khóc lớn, chỉ dám thút thít ỳ khướt khóc. “Không.....không được.....bọn họ.....không phải.....”

“Không phải cái gì?” Cô Ngọc Phượng tức giận phát tiết trên người hạ nhân, ra tay chính là giáng cho một cái tát. (Càng lúc càng đáng ghét).

“Oa.....” Tiểu nô tỳ cuối cùng cũng đau đến khóc thành tiếng.

“Uy, bà làm gì ra tay đánh người” Bà già này thật quá đáng! Nguyệt Nha Nhi nhìn không nổi nữa, nên nhảy ra chủ trì chính nghĩa.

Nam Thần Hạo mày kiếm nhú chặt, cực kỳ ghét kẻ ác ức hiếp hạ nhân.

“Ta thích đánh thì đánh, các ngươi không có tư cách quản!” Lại mắng trở về, hung ác nhìn thẳng tiểu nha hoàn. “Muốn ngươi đi thị vệ tới bắt người thì đi đi, không cần nói nhiều lời vô nghĩa như vậy!”

“Không thể bắt bọn họ!” Cuối cùng có một tỷ nữ thoát nhìn lớn tuổi, lá gan cũng lớn hơn, dũng cảm đứng ra đáp lời.

“Vì sao không được?” Triệu Nghiên Nghiên không phục hỏi.

“Bởi vì bọn họ, một người là thiếu gia, một người là đại phu của phu nhân”

Sét đánh ngang tai, sự tình đột ngột chuyển biến.

“Vân Nương khi nào thì sinh con trai?” Cổ Ngọc Phượng thét chói tai còn hơn nữ nhi.

Oa! Thật đáng sợ ma âm giết người! Nguyệt Nha Nhi ngoáy ngoáy lỗ tai, thiếu chút nữa bị điếc luôn rồi!

Hai người này là ai? Vì sao đối với thân phận của hắn lại khiếp sợ như thế? Đây là nghi hoặc của Nam Thần Hạo.

“Ngươi nói cái gì?” Triệu Nghiên Nghiên thét chói tai.

Như thế rất tốt, hiện tại nên làm cái gì bây giờ? Di nương cùng cháu trai không chỉ có gặp mặt không nhận ra nhau, còn nháo ra chuyện nực cười thế này, kẻ tiếp phải như thế nào xử lý?

Bọn nô tỳ hai mặt nhìn nhau, suy tư xem làm như thế nào để hóa giải xấu hổ này.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Không Xuất Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Trong căn phòng bài trí đơn giản, tao nhã, không khí yên bình, Ngân Hạnh cẩn thận hầu hạ Cổ Vân Nương uống thuốc. Trên chiếc bàn cách đó không xa còn bày ra đầy bàn thuốc bổ, chỉ cần hương khí tỏa ra bốn phía thôi cũng đã làm cho người ta chảy nước miếng rồi!

“Ta không uống” Đầy chiếc muỗng bên miệng ra, Cổ Vân Nương khó nén buồn nôn, trong miệng đầy vị thuốc làm cho bà khổ không nói nổi.

“Cũng được, thế uống bát nhân sâm canh gà đi!”

“Không được, uống không vô!” Ăn hết vài chục năm đồ bổ, giờ chỉ cần ngửi thấy hương vị liền ngán.

“Vậy sao được!” Ngân Hạnh trừng mắt kêu, không chấp nhận cự tuyệt đem canh gà đưa đến trước mặt bà. “Vương gia trước khi đi ra ngoài còn riêng dặn dò tôi nhất định phải đem canh gà cho ngài uống hết mới được”. A, vương gia quả nhiên anh minh, sớm đoán được phu nhân sẽ chơi xấu trốn trốn tránh tránh. Xem, này không phải bị đoán đúng rồi!

Nhắc tới trạng thái, dù cho Cổ Vân Nương có muôn vàn không muốn, vì không để cho ông lo lắng, cũng chỉ cố gắng mà nhấm nhấm mỳ ăn vào canh bổ, cho đến khi bát cạn sạch, bà mới nhấm nhó mặt vừa tức giận vừa buồn cười nói: “Kỳ lạ thật nha Ngân Hạnh, bà là nha hoàn bên cạnh tôi, cũng không phải là của Khiếu Thiên?” Sao chỉ nghe lời của Khiếu Thiên nói, còn bà là chánh chủ (chủ nhân thật sự) nói ba câu thì chỉ nghe được hai câu.

“Nếu là ngày thường ta đương nhiên nghe phu nhân, tuy nhiên vì tốt cho thân thể của ngài, ta phải nghe theo lời vương gia thôi!” Nghe ra ẩn ý của bà, khuôn mặt mượt mà của Ngân Hạnh tràn đầy ý cười.

“Bà thật sự là.....”

Phanh!

Một tiếng nổ đánh gãy lời nói của Cổ Vân Nương, hai cái bóng đáng sợ ra cửa phòng, như là cuồng phong thổi tới cạnh giường.

“Vân Nương, ngươi khi nào thì sinh con trai?”

“Di nương, Nghiên Nghiên khi nào thì có thêm một người biểu ca?”

Hai lời chất vấn tranh nhau như bão tố trào ra, oanh tạc Cổ Vân Nương.

Hai người gặp qua Hạo nhi? Cổ Vân Nương hơi sừng sốt rồi mới cười nói: “Mọi người đều đã gặp nhau? Hạo nhi mới hồi phủ không bao lâu, ta.....”

Không cho bà nói hết lời, Cổ Ngọc Phượng hỏn hển chất vấn: “Ngươi không nói cho ta biết ngươi có con trai?”

Cái này rất quan trọng sao? Năm đó bà sinh con xong rồi đem nó đưa đi cũng không có bao nhiêu người biết a? Đại tỷ sao lại vì chuyện này tức giận như thế? Cổ Vân Nương vạ phần khó hiểu.

“Đại tỷ, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, sao sắc mặt của tỷ lại khó coi như vậy?”

“Ta.....” Cổ Ngọc Phượng nghĩ đến hai lần đụng mặt đều khiến hai bên không vui, mới vừa rồi thậm chí còn đem người tương lai thừa kế vương phủ thành kẻ trộm, bà ta muốn nói lại nói không nên lời, chỉ biết cách trút giận sang người bên cạnh. “Đều là ngươi, ngươi vì sao không nói mình có một đứa con?” Khiến cho đến khi biết được thân phận của đối phương, dưới tình huống xấu hổ, tòi tẹt như vậy, cho dù da mặt bà có dày đến mấy cũng rất khó mà tìm cho mình một bậc thang để xuống.

“Thật kỳ lạ! phu nhân có cần chuyện gì cũng phải xin phép với bà không?” Ngân Hạnh không thể nhìn chủ tử nhà mình bị người ta hung, nên mở miệng cãi lại.

“Im miệng, ngươi chẳng qua là một đứa hạ nhân, có tư cách gì.....”

“Mẹ, đừng nói nữa!” Triệu Nghiên Nghiên giật nhẹ tay áo mẹ mình, ám chỉ một cái ánh mắt, rồi liền giả là cười: “Di nương, ta cùng mẹ chỉ là quá mức kinh ngạc, hiện tại thì không có việc gì rồi, không quấy rầy ngài nghỉ ngơi nữa, chúng ta đi trước”.

Không đợi Cổ Vân Nương trả lời, nàng liền kéo Cổ Ngọc Phượng chạy ra ngoài cửa phòng.

Nhìn theo bóng lưng hai người rời đi, Cổ Vân Nương vẫn không hiểu được mục đích lần này của hai người hằm hằm đến rồi lại nhanh chân rời đi là gì.

Ngân Hạnh âm thầm xuy một tiếng, không thêm nghĩ nhiều đến hai mẹ con khiến người ta chán ghét đó nữa!

“Phu nhân, ngài nên nằm xuống nghỉ ngơi.....” A, vương gia cũng có phân phó, muốn cho phu nhân ăn no ngủ nhiều để có thêm nhiều sức lực mới được.

“Muốn chết! Nghiên Nghiên, ngươi lôi mẹ đi làm gì?” Không để ý tới mẫu thân trách cứ, Triệu Nghiên Nghiên chu môi đỏ tươi nở nụ cười giảo hoạt. “Di nương có con trai, Nghiên Nghiên có thêm một biểu ca không phải tốt lắm sao?”

“Có cái gì tốt?” Vốn nghĩ rằng chính mình có đứa con gái có thể khoe với Vân Nương, để ngầm châm biếm nó không thể sinh con, không thể tương tượng được nó vô thanh vô tức toát ra một đứa con trai, chuyện duy nhất mình có thể thắng nó cũng không còn, hỏi sao bà không tức giận cho được.

“Đương nhiên tốt!” Triệu Nghiên Nghiên khoe mắt ẩn chứa vui sướng. “Mẹ, ngài không phải đã quên chứ, ngày ấy chúng ta nói nếu có thể thân càng thêm thân.....” Còn một nửa lời nói không nói cũng hiểu.

“Đúng vậy, sao ta không nghĩ tới?” Bềnh tĩnh đại ngộ (hiểu ra), Cổ Ngọc Phượng mặt mày sáng rỡ, khó nén hưng phấn. “Vẫn là nữ nhi thông minh, kể từ đó, hai mẹ con chúng ta có thể cả đời hưởng thụ vô tận.....”

“Đó là đương nhiên, ha ha.....”

Cười duyên không ngừng, vọng tưởng bay lên cảnh cao làm phượng hoàng mộng đẹp chiếm cứ ở trong lòng hai mẹ con, cũng bắt đầu lên kế hoạch bằng tốc độ nhanh nhất như thế nào có thể nhanh chóng lên làm chủ tử của Định Viễn vương phủ, hưởng thụ an nhàn sung sướng, cuộc sống vinh hoa phú quý.....

“Ha ha.....ha ha..... Cười chết ta.....” Một người nào đó cười đến xui lờ ở trên ghế trong phòng của Nam Thần Hạo, vốn dĩ là cái miệng nhỏ nhắn xinh đẹp tuyệt trần lúc này lại mở to đến nỗi có thể nhét hai cái trứng vịt vào, đã vậy còn không ngừng phát ra cuồng tiếu. “Ha ha..... không được..... đau bụng quá.....”

“A di đà phật, châm biếm sau lưng người ta như thế là không có đạo đức” Nam Thần Hạo ngồi nghiêm chỉnh trên một cái ghế khác, vẻ mặt nghiêm túc khuyên bảo.

“Ha ha.....nhưng thật sự.....rất là mắc cười mà.....” Chỉ cần nghĩ đến bộ dạng tức cười của hai mẹ con đó, thì liền nhịn không được mắc cười ngay.

Thiên hạ đúng là có lắm chuyện đảo điên! Ngày đó xe ngựa dừng người, hôm nay lại vu cáo kẻ trộm đến cuối cùng lại đúng là người một nhà, để sau khi bọn nha hoàn nói ra tình hình thực tế xong, biểu tình của hai mẹ con đó rất là đặc sắc nha, cuộc đời nàng còn không gặp qua người có thể đem hồng, trắng, xanh ba màu sắc hòa nhau linh hoạt, vận dụng sinh động tự nhiên như thế, thật sự là bội phục, bội phục!

Bất quá, Cổ bá mẫu như thế nào lại có cái loại tỷ tỷ này? chắc, khí chất kém xa! Quả nhiên không phải là hoàn toàn huyết mạch giống nhau (ý nói ko cùng mẹ cùng cha), thì sinh ra giống vẫn là có biến dị.

Nam Thần Hạo cũng không có tâm tư phức tạp như nàng, trong lòng hần phiền não là sau này gặp mặt nên dùng loại thái độ nào đối xử? bởi vì hai lần

gặp trước kết quả không vui tí nào, sau này gặp mặt có thể rất là lúng túng.

Nguyệt Nha Nhi cười được một lúc, cho đến khi thấy Nam Thần Hạo nhíu mày nhăn mặt, tròn mắt đen giảo hoạt đảo quanh, đem tâm sự của hắn đoán đúng được bảy tám phần. “Hạo ca ca, huynh rầu cái gì? Huynh mới là chủ tử trong vương phủ này, từ nay về sau hai người bọn họ mới ngược ngược khi gặp huynh, huynh có cái gì đâu mà để ý!”

“Không thể nói như vậy, dù sao cũng là trưởng bối.”

“Huynh lại tự mình tìm phiền não rồi, sau này bọn họ mới phải nịnh bợ huynh thì có!” Cái loại người tham quyền phụ quý, ức hiếp kẻ dưới, Nguyệt Nha Nhi năng rất là hiểu rõ.

“Nịnh bợ cái gì?” Cực kỳ khó hiểu, hắn thanh liêm có gì đâu mà cầu lợi? (thanh liêm= trong sạch, ý của Hạo ca là a ko có gì để người ta nịnh bợ)

“Đưa ngược!” Nhảy người lên đánh nhẹ lên trán hắn một cái, rồi mỉm cười bỏ đi.

Chỉ thấy ống tay áo phía trước lay động, một mùi thơm ngát dễ chịu xộc vào mũi, vì nàng thu tay lại rồi đi mà mùi thơm ngát cũng đi theo biến mất, Nam Thần Hạo lại thấy trong lòng có chút mất mát.

Thực ra loại mùi thơm ngọt ngào này so với mùi thơm thanh nhã của đàn hương cũng không khó ngửi cho lắm! Hắn ngây ngốc nghĩ.

Hôm sau.

Nam Thần Hạo lòng cực kỳ yên tĩnh, một lòng yên ả như nước ngồi vào bàn sao chép, bỗng nhiên có cái quý liệu lĩnh phá cửa xông vào.

“Hạo ca ca.” Nhìn rõ hắn đang làm gì, Nguyệt Nha Nhi tròn trắng mắt, đặt mạnh chiếc khay trên tay xuống, không cho là đúng nói: “Huynh lại đang sao chép kinh Phật a!”

“Đúng vậy! Nó có thể để ta yên tĩnh dốc lòng tu dưỡng”. Ngay cả đầu cũng ngẩng lên mà trả lời.

Đột nhiên, nàng cảm thấy có chút kinh hoàng, Hạo ca ca giờ phút này trang nghiêm dị thường, toàn thân tràn ngập Phật tính, nghiêm nhiên có một bộ dáng của một vị cao tăng đắc đạo.

Không! Nàng không muốn Hạo ca ca biến thành hòa thượng! nói cái gì cũng không được!

Nguyệt Nha Nhi lòng đầy bất an, không phải là không biết hắn Phật duyên sâu nặng, trước đây bất hạnh trở về vương phủ làm vị hôn phu của mình, tuy là do hai người quả thật là có nhân duyên, nhưng lúc trước làm vậy đa phần là do tính tình ham chơi, đối với chuyện hắn cuối cùng có xuất gia hay không cũng không để ý lắm, cùng lắm thì một mình lẻ loi ở lại Huyền Y Cốc cũng không có gì là không tốt. Phật thân cũng từng nói, nếu không tìm được tình yêu của đời mình, thì thà rằng cả đời không gả, cho nên ông cũng không bắt người làm nữ nhi như nàng phải nhất định cho ông một người con rể.

Nhưng hôm nay nàng lại sợ hãi, sợ Hạo ca ca không thể bỏ qua ý niệm một lòng hướng Phật, quyết chí xuất gia làm tăng. Vì sao nàng lại lo lắng đâu? Là vì tâm tình của chính mình thay đổi sao?

Phát giác không khí tựa hồ quá mức im lặng, Nam Thần Hạo ngược lại cảm thấy kỳ quái, nàng luôn luôn lú lú, phiền chết người, không phải sao?

“Nha Nhi, cô làm sao vậy?” Ngẩng đầu, hắn dừng bút lông đang không ngừng ghi chép trong tay, thật tình hỏi.

“Ta.” Liếc mắt ly trà sâm trong khay, nàng đột nhiên mỉm cười nói: “Không có gì, mới vừa rồi người ta rất nhầm chán, nên đi xuống nhà bếp pha hai ly trà sâm, muốn đưa nhanh tới cho Hạo ca ca nếm thử hương vị, xem thử tay nghề của Nha Nhi có được không?”

“Thì ra là như vậy?”. Nam Thần Hạo nghĩ rằng, nàng biết bản thân mình ăn chay, chắc là không thêm vị thịt ở bên trong, hắn không nghĩ ngờ đưa tay nhận chén.

“Chén này cho huynh đi!” Tay chân gọn gàng đem chén có hình hoa hồng đặt trên tay hắn. Còn chính mình thì bưng lên một chén có vẽ màu xanh hoa cỏ, thỉnh thoảng còn rũ mắt trộm dò xét hắn.

Không nhìn thấy ánh mắt quý quái của nàng, Nam Thần Hạo ôn hòa uống một ngụm trà sâm.

“Nôn.khụ.” Cơ hồ là phản ứng ngay lập tức, trà mới vào miệng, một cổ mùi vị thức ăn mặn khêch tán quanh miệng, ngay cả vị sâm nồng đậm cũng không che giấu được, hắn thống khổ nôn mửa liên tục, trình độ kịch liệt tựa hồ như muốn đem dạ dày nôn luôn ra ngoài.

“Hạo ca ca, huynh sao rồi?” Nguyệt Nha Nhi kinh hãi, giúp hắn vỗ lưng thuận khí.

“..... Cô. Nôn.” Mới định nói chuyện, mùi tanh hôi ở trong miệng lại khiến cho hắn nhịn không được nôn thêm một trận, sắc mặt hắn tái nhợt đến đáng sợ.

“Huynh, huynh mau uống ly trà sâm này súc miệng trước đi!” Nhìn hắn khổ sở thống khổ, Nguyệt Nha Nhi nhất thời mất hạnh rung rung, vội đem ly trà sâm mà mình đã uống đưa cho hắn.

Ai ngờ Nam Thần Hạo thay đổi không còn tính tình tốt như mọi ngày, giận dữ đẩy nàng ra, chất vấn nàng: “Thế..... Thế..... trong trà cô thêm..... Bỏ thêm chút gì...”

“Huynh yên tâm..... Chén này không thêm..... canh gà.....huynh có thể yên tâm uống hết.....” Ngữ khí thật chột dạ.

Thì ra là nàng muốn uống chén súp màu hồng, nên đem nhân sâm, thịt gà hầm ở trong chén, mà cái chén màu xanh ấy mới chính là ‘Không ô nhiễm’ trà sâm nguyên chất là để dành cho hần uống, thế nhưng đến giờ phút cuối cùng, nàng lại thay đổi chủ ý, cố ý muốn hần phá giới.

Nàng nói vậy chứng tỏ mình mới uống xong..... khó trách! Khó trách vị thức ăn mặn kia làm cho hần không thể nhận, chỉ mới uống một ngụm đã khó chịu thành như vậy!

Hai mươi năm qua, chưa từng ăn chút thức ăn mặn nào, không ngờ lại dễ dàng như thế bị hủy hoại, sao nàng lại có thể làm như thế chứ? Hần không có thói quen ăn mặn, nàng nên hiểu rõ mới đúng, vì sao cố ý.....quá đáng!quá đáng!

Bản thân mình bình tĩnh thanh tu, cuộc sống tu hành hoàn toàn không có phiền não, nàng vì sao hết lần này tới lần khác quấy nhiễu, đảo loạn lòng bình tĩnh như hồ nước, làm hại hần tâm hồn không yên, phiền chán dị thường.....

Mấy ngày nay bị nàng dùng hành động, ngôn từ vô cùng thâm thiết và kín mật làm cho không yên, nổi lòng phiền muộn vì không tìm được cách nào giải tỏa gây áp lực thật nặng, nay cuối cùng cũng bùng nổ, từng chút từng chút đem tất cả sai lầm đều đổ hết lên người nàng.

“Cô.....cô vì sao luôn muốn đeo bám, làm phiền ta, đối nghịch với ta? Ta, ta rốt cuộc chỗ nào đắc tội cô.....” Nam Thần Hạo phẫn nộ chất vấn, giọng điệu nặng nề. này có thể nói là từ lúc hần chào đời đến nay, lần đầu tính tình mất đi không chế.

“Ta.....ta....” Nói không nên lời là vì bản thân mình sợ hần đắm chìm trong Phật lý lâu quá, cuối cùng cũng xuất gia làm tăng, vì vậy mới muốn chậm rãi thay đổi thói quen cuộc sống hằng ngày của hần, đem hần kéo xa con đường tu Phật.

Nhìn nàng nói chuyện ngập ngừng, Nam Thần Hạo lửa giận càng cao. “Từ ngày ta gặp cô bắt đầu, cô liền giống như yêu tinh mê hoặc ta, dụ hoặc ta, trở thành ma chướng lớn nhất trên đường tu Phật của ta, phá hoại các hạng giới luật của ta, nay còn khiến cho ta phá giới ăn mặn, ngày khác có phải cô còn muốn hại ta phạm vào sát giới?”

Lúc đầu, Nguyệt Nha Nhi còn chột dạ, áy náy không thôi, thế nhưng sau đó nghe nói đến cái gì yêu tinh, ma chướng, nàng nghe không phục, thậm chí càng nghe càng hòa (giận).

“Hạo ca ca, huynh nói vậy là không đúng nha!” Con tức nổi lên, nàng bắt đầu bác bỏ: “Nếu huynh cho rằng là ta mê hoặc huynh, vậy huynh nên kiểm điểm lại chính mình tâm ý không vững, lục căn không tịnh, tâm ma sinh sôi mà không thể vứt bỏ hồng trần tình duyên, nếu đúng như thế, vậy huynh không có tư cách xuất gia làm hòa thượng”. Thở hỗn hên nói, nàng lại càng vì chính mình mà cãi lại: “Vội lại chẳng qua là dính chút vị mặn mà thôi, huynh không phải lập tức nhớ ra sao? Còn tức cái gì nữa?” Thực không hiểu nổi, chẳng qua là bỏ thêm chút canh gà mà thôi, hần làm chi để ý đến thế? Bất quá đầu lưỡi của nam nhân ngoan cố này cũng thật là lợi hại, vừa ném thử chút liềm nhận ra có điều không thích hợp.

“Cô.....” Không được nhanh mồm nhanh miệng như nàng, Nam Thần Hạo từ đáy lòng hiểu ra là vấn đề nằm ở trên người mình, cho nên bị nói cho không biết đường trả lời, nhưng liên quan đến chuyện bỏ thêm canh gà, hần vẫn dị thường phẫn nộ: “Cái gì dính chút vị mặn mà thôi, Phật gia có câu, không thể sát sinh ăn thịt, chẳng lẽ cô không biết?”

“Ăn thịt thì như thế nào, không ăn thịt lại như thế nào?” Chuyện này nàng quả thật là sai, nhưng vẫn mạnh miệng nói.

“Chẳng lẽ cô không biết ăn mặn đồng nghĩa với sát sinh sao? Ăn gà, ăn vịt, ăn cá, ăn thịt, đều là phải giết đi sinh mạng, tuy nói là không phải là do chính mình ra tay, thế nhưng nếu không có người ăn, thì làm gì có người giết, mua bán, đạo lý này cô có hiểu không? Hôm nay cô làm cho ta ăn mặn phá giới cũng giống như là hại ta tự tay sát sinh? Ta không yêu cầu cô ăn chay giống ta, nhưng nguyên tắc này ta rất là kiên trì”.

“Ăn chay là quý trọng sinh mệnh, ăn mặn là tội ác tày trời giết hại sinh mạng sao? Buồn cười chết người!” Nguyệt Nha Nhi cười lạnh, bắt đầu nói một phen giải thích bất đồng: “Chẳng lẽ hoa cỏ, thực vật không có sinh mạng? Hạo ca ca, huynh mỗi ngày ba bữa rau dưa hoa quả đều cũng là do nông dân đem chúng sống ở trên đất nhổ lên, chẳng lẽ biết chạy biết kêu mới coi là có sinh mạng linh tính, còn không chạy không kêu thì là không có sinh mạng? Phật gia nói chúng sinh bình đẳng, thử hỏi này thì bình đẳng ở chỗ nào?”

Ách.....lời chất vấn sắc bén! Công kích hần khiến hần không biết đường trả lời.

Nam Thần Hạo chưa bao giờ nghe qua loại đạo lý chỉ tốt bề ngoài này, thế nhưng muốn phản bác lại không tìm được luận điểm, hơn nữa lời ngụy biện của nàng cũng đáng để suy nghĩ sâu xa, thế nhưng vì mặt mũi, cộng với hại hần ăn mặn là nàng không đúng, bởi vậy hần vẫn trầm mặt.

“Dù sao ta nói không lại cô, nhưng cô không đúng vẫn là không đúng.....”

“Được, là ta không đúng, ta đem mấy thứ này dọn đi, được rồi chứ?” Dùng sức đẩy hần ra, hất hàm thờ phỉ phỉ dọn dẹp chén bát, rồi chỉ nghe tiếng nổ ‘Phanh’, nàng đá cửa biến mất.

Quả nhiên là người làm sai còn hung dữ hơn so với người bị hại mà!

Nam Thần Hạo vừa tức vừa giận phát tay áo, tiếp tục quay trở lại bàn ghi chép kinh Phật, nhưng nổi lòng thì không cách nào bình tĩnh được nữa.....

Hừ! tức chết người đi được! ăn chay là rất giỏi sao? Nàng mỗi ngày đều ăn gà, ăn thịt a, còn không phải là vẫn sống đến lớn như vậy? cũng không có người chỉ trích nàng người đầy tội nghiệt a! Hạo ca ca ngốc, thói Hạo ca ca, không bao giờ để ý đến huynh nữa!

Tức chết được, càng nghĩ càng giận, đi méc bá mẩu mới được!

Nguyệt Nha Nhi lửa giận lên cao như là bão táp chạy về phía phòng Cổ Vân Nương, dọc theo đường đi, bọn nô tỳ đều thấy trên mặt nàng viết rõ ba chữ to ‘ Chớ chọc ta’, mọi người đều tránh đầu sóng ngọn gió, tránh cho chính mình gặp phải tay bay vạ gió.

Không biết là do tức giận nên đi mau, hay là do không ai cản đường nàng, tóm lại chỉ trong chốc lát, nàng đã đến trong phòng Cổ Vân Nương.

“Nha Nhi, con đến đúng lúc, trên bàn có chút trái cây và điểm tâm mà cô nương gia thích ăn, mau đến nếm thử”. Vừa thấy nàng tới, Cổ Vân Nương vui vẻ ngoắc nàng, muốn nàng ngồi ở bên người bà.

Cùng với lúc trước bị đối đãi, nay được người hoan nghênh như thế, nàng đương nhiên vui vẻ, đặt mông ngồi xuống mép giường, cũng tiện tay bắt mạch cho bà.

“Bá mẫu, ngày hôm nay tinh thần ngài rất tốt?”

“Còn không giống như cũ”. Thuận miệng trả lời, cười tủm tỉm gọi Ngân Hạnh. “Ngân Hạnh, mau chút đem hoa quế cao, ngân tần tô mà Nha Nhi thích ăn đến đây a!”

“Đang lấy đây”. Ngân Hạnh dùng đũa gấp điểm tâm, cười trả lời.

Được người sủng ái chăm sóc, Nguyệt Nha Nhi trừ bỏ uất ức cũng không quên lời ngon tiếng ngọt. “Bá mẫu, người đối với con thật tốt, tựa như là mẹ con đối với con vậy”.

Điểm tâm đưa đến tay, nàng liền dùng đũa bắt đầu cắn ăn, Ngân Hạnh giấu cợt “Phu nhân đem con làm con dâu để mà cung chịu đây mà!”

“Đúng rồi, hôm nay sao không thấy Hạo nhi, con không phải mỗi ngày đều cùng nó dính một chỗ sao?” Kỳ lạ! hôm nay sao chỉ thấy mỗi mình Nguyệt Nha Nhi? Cổ Vân Nương cảm thấy khó hiểu.

Mới ăn đang vui vẻ, vừa nghe nhắc đến tên hấn, Nguyệt Nha Nhi mặt cười trầm xuống, không được vui nói: “Đừng nhắc tới huynh ấy với con, ngu ngốc thói Hạo ca ca!”

A! mắng thành như vậy, có thể thấy được là do đấu võ mồm rồi, Cổ Vân Nương cùng Ngân Hạnh buồn cười liếc nhìn nhau một cái, rồi trầm miệng một lời hỏi: “Cãi nhau?”

“Mới không có”. Vui đầu dùng sức ăn, đánh chết cũng không chịu thừa nhận.

“Nói đi, nếu là Hạo nhi không đúng, ta mắng nó cho con hả giận”. Khuyên can muốn dụ nàng mở miệng kể chuyện.

Giải quyết xong một mâm điểm tâm tinh xảo, nàng vỗ vỗ cái bụng “Người ta đã đói bụng”

“Thế không phải đúng lúc dùng cơm cùng với ta luôn đi”. Mới vừa nghĩ đến Nam Khiếu Thiên buổi trưa đi ra ngoài, một mình mình dùng cơm thật là nhàm chán, không ngờ ông trời lại cho cái tiêu vui vẻ này đến đây ăn cơm chung với bà.

“Được! được” Vui vẻ không ngừng vỗ tay, cơm của Cổ Vân Nương là do Nam Khiếu Thiên sai người tỉ mỉ chế biến, có thể bồi bổ lại đối với thân thể rất tốt, không nghĩ tới đi đến đây có thể vừa được ăn uống thuận tiện mở miệng cáo trạng, nàng đương nhiên là rất vui vẻ rồi!

“Biểu ca, đây là Nghiên Nghiên riêng tự tay nấu canh đường phèn hạt sen để tạ tội với huynh, huynh nếm thử đi!”

“Đúng vậy đúng vậy! ta nói Hạo nhi, chuyện lúc trước con đừng để bụng, chúng ta đều là người thân, chắc là không có chuyện gì để so đo, con nói có phải hay không a?”

Sau giữa trưa, gió thổi nhẹ nhàng, hai mẹ con Cổ Ngọc Phượng cùng Triệu Nghiên Nghiên đi tìm theo dõi con mồi, không ngờ lại ngay tại hoa viên ở trong lương đình tìm được hấn, hai người dùng lời nói dịu dàng nhỏ nhẹ đối với chuyện lúc trước nhận lỗi, thái độ chuyển biến một trăm tám mươi độ (ta chém), thật khiến người bội phục.

“Con đã sớm quên, di nương ngài cũng đừng nén trong lòng”. Cô nén phiền chán, Nam Thần Hạo cố gắng ôn hòa mỉm cười.

Bởi vì cùng Nguyệt Nha Nhi cãi nhau mà buồn bực không thôi, đến giờ trưa, nha hoàn đưa thức ăn chay đến, nhìn bàn ăn đầy rau xanh, lại nhớ tới lời nguyền của nàng, làm cho khẩu vị mất hết, lại quý dị nghĩ rằng mình đang giết hại sinh mạng, thế nhưng nếu đúng như lời nàng nói, thì cái gì cũng không thể ăn, chuẩn bị chết đói luôn cho rồi!

Suy nghĩ lung tung, nhìn quanh căn phòng bốn bề vắng lặng, không biết vì sao lại cảm thấy cô đơn. Lúc trước bất kể như thế nào nàng cũng sẽ cùng hấn dùng cơm, líu ríu nói chuyện chọc cười, nay hai người cãi nhau, nàng chạy mất không thấy bóng người, hấn mới tựa hồ phát giác chính mình thế nhưng đã thói quen có nàng làm bạn.

Vốn nghĩ rằng không được bao lâu, nàng sẽ không chịu được mà chạy đến tìm hấn, như thế thì hai người liền quên hết ân oán trước kia, hòa thuận như lúc ban đầu làm bạn cười vui, ai ngờ đợi hết ban ngày, dùng xong cơm trưa còn uống thêm vài tách trà, lại vẫn như cũ không thấy bóng dáng nàng, làm cho tâm tình nôn nóng lại phiền muộn, muốn đi ra ngoài hít thở, thuận tiện xem có thể hay không gặp được Nha Nhi, ai ngờ người muốn gặp thì không gặp được, người không muốn gặp thì lại gặp đến, chẳng lẽ hôm nay đúng là ngày xui của hấn?

“Biểu ca, huynh uống một ngụm thử đi, người ta nấu thật là vất vả đó!” Nhìn hấn không nhún nhích, Triệu Nghiên Nghiên không khỏi hờn dỗi, chủ động đem muỗng đưa đến bên miệng đút hấn.

“Ách..... Biểu muội dễ xuống trước là được rồi.....” Không dấu vết lùi lại ba bước, không hề bận tâm nói.

Nháy mắt, Cô Ngọc Phượng liền kéo hấn ngồi xuống, Triệu Nghiên Nghiên cũng thông minh, lập tức ngồi bên cạnh hấn, đem hấn ép sát vào giữa mẫu thân của mình, khiến cho hấn muốn chạy cũng không được.

Nói cũng kỳ quái, lúc trước Nguyệt Nha Nhi chỉ cần dựa vào người hấn, hấn liền mặt đỏ tới mang tai, nay bị người ép sát như thế, hấn vẫn có thể vững như núi Thái Sơn, không hề thay đổi diện mạo ôn hòa như lúc đầu.

“Ha ha.. ta nói Hạo nhi, con bộ dạng tuần tú như vậy, chẳng phải là mê chết một đám con gái nhà người ta...” Cô Ngọc Phượng cười khanh khách đắc tượng giả mải.

“Đúng vậy a, biểu ca vĩ đại như thế, ngay cả Nghiên Nghiên cũng thương thức không thôi đó!” Nói dứt lời, người đã muốn dựa qua, bộ ngực sữa đầy đặn kề sát vào cánh tay hấn.

Thật là nồng mùi son phấn a!

Nam Thần Hạo nhũ mi thâm nghĩ, vốn tưởng rằng cô nương gia đều giống như Nguyệt Nha Nhi vậy, có mùi thơm ngát dễ ngủ, không nghĩ rằng thì ra không phải thế. Triệu Nghiên Nghiên này trên người tỏa ra mùi vị son phấn nồng nặc, khiến hấn bị nồng đến khổ sở cực kỳ.

“Đúng rồi, con còn chút Kinh thư chưa chép, trước không bỏ”. Không thể nói rõ, hấn đột nhiên đứng dậy muốn đi, khi hấn xoay người ra phía ngoài nhìn lại, thì thấy Nguyệt Nha Nhi đứng ở hành lang gấp khúc dùng ánh mắt vừa oán vừa hận nhìn chính mình.

“Sắc quỷ Hạo ca ca, ta chán ghét huynh!” Nàng tức giận kêu to, làm cái mặt quỷ rồi xoay người chạy đi.

“Nha Nhi.....”

“Biểu ca.....”

“Hạo nhi.....”

Sau đó rượt đuổi thành một đoàn.

Huyền Yên Cốc.

“Cha, mẹ, thúc thúc bá bá, thăm thăm a di, ca ca đệ đệ, tỷ tỷ muội muội thân ái ở trong cốc, Nha Nhi đã về rồi!”

Đi qua một rừng hoa đào ở trong cốc, đập vào mắt chính là tòa nhà trắng lộng lẫy, khí thế bàng bạc trang viện, Nguyệt Nha Nhi cười tiến vào, kêu loạn lên. Không bao lâu, trong trang viện một trận xô xao nổi lên, không ít nô bộc nghe tiếng ra nghênh đón, trên miệng đều nở nụ cười sung sướng.

“Tiểu thư đã trở lại....”

“Mau, mau báo cho lão gia và phu nhân biết.....”

“Ôi, tiểu thư Nha Nhi của ta, cô có về gầy” Một người vú già mập mạp giang rộng hai tay, đem nàng ôm chặt vào lòng.

“Khụ..... Bà vú..... Người có nhớ con.....” Cố gắng từ bộ ngực ‘hùng vĩ’ tìm chút không khí, nàng có thể phát ra được thanh âm đã xem như lợi hại.

“Nhớ, bà vú nhớ con muốn chết!”

“Cha mẹ con đâu?” Rồi khỏi ôm ấp của bà, nàng cười khanh khách hỏi.

“Phu nhân ở trong phòng.....”

“Phải không? Con đi tìm mẹ”. Không đợi nói cho hết lời, Nguyệt Nha Nhi giống như tên bắn vọt đi vào. “Mẹ ơi, Nha Nhi về rồi.....” Vừa đi vừa gọi, đi qua hoàn cảnh quen thuộc từ nhỏ đến lớn, cuối cùng giống như trước kia chui vào trước cửa phòng, mới định gõ cửa, cửa phòng đã tự động mở ra.

Một vị mỹ phụ trung niên mặt đầy tươi cười mở cửa, trên mặt chứa đầy vẻ từ ái

“Nha Nhi!” Thu Nhục Thủy ôm lấy nữ nhi, quan tâm hỏi: “Đi ra ngoài có chịu khổ hay không?”

“Làm sao có thể” Nguyệt Nha Nhi không ai bì nổi nói “Nữ nhi đi mới khiến cho người khác chịu khổ thì có!”

Nghe vậy, Thu Nhược Thủy lắc đầu cười: “Người này quỷ linh tinh”.

“Đúng rồi, cha đâu?” Ôm lấy mẫu thân, đột nhiên nhớ tới còn một nhân vật quan trọng chưa xuất hiện.

“Cha con ông ấy sáng sớm liền đã báo ra hôm nay con sẽ trở về, nên kêu ta nói với con là ra được viên tìm ông ấy”.

“Phải không? Vậy con đi tìm cha đây!” Cười ha ha, nàng xoay người đi về hướng được viên.

“Nhớ là đừng ở đó lâu quá! Hai cha con nhớ về sớm đừng com biết không?” Bà vội vàng dặn dò.

“Dạ” Tiếng nói vừa dứt, người đã không thấy bóng dáng.

“Cha”.

“Con tới rồi à, con gái ngoan”. Nguyệt Ngân Lam đứng giữa đám kỳ hoa dị thảo, cười nhìn nữ nhi lâu ngày không gặp.

Nguyệt Nha Nhi không nói hai lời, phi thân về phía trước nhào vào người ông.

Trầm thấp cười, ổn định thân hình, đưa tay ôm lấy người vừa nhào tới ôm chặt vào lòng, thấp giọng cười mắng: “Tiểu bướng bỉnh, muốn được liệu gì, nói đi?”

“Dì, cha, ngài biết Nha Nhi trở về lấy thuốc a?” Như thế nào lợi hại quá vậy!

“Quê tương có nói”. Cười nhìn nàng, Nguyệt Ngân Lam dưới đáy lòng biết rõ nàng từ ngàn dặm xa xôi trở về, chắc chắn là thứ được liệu không tầm thường rồi. “Nói thật đi! Cha đã chuẩn bị tốt tâm lý rồi!”

“Hi hi, Nha Nhi muốn cái kia”. Tay ngọc đưa ra, chuẩn xác chỉ về phía thực vật kỳ quái cách đó không xa mọc độc lập trên mảnh đất đỏ, trên cành chỉ có chín phiến lá cây màu lửa đỏ, ở trên ngọn còn có một quả trái cây hỏa diễm to bằng ngón cái.

Quả nhiên! Tuy rằng sớm biết đó không phải là thứ bình thường, nhưng mà không ngờ khi biết nó là cửu diệp phượng hoàng quả, vẫn không khỏi đau lòng. Đó là thứ ông phải mất sức chín trâu hai hổ từ đại mạc khắc nghiệt đem về thành công vun bón, đây là tâm huyết của ông a!

“Ách... có thể đổi cái khác hay không?” Chờ một trái cửu diệp phượng hoàng là phải mất tới mười năm nha!

“Không được, chỉ có này!” Chỉ có cửu diệp phượng hoàng quả chín mới có thể khắc chế được tuyệt tình diệt hờn, mà đúng lúc quả này đã chín, cũng vừa lúc phải sử dụng.

“Thế, vậy con hái đi!” Ô..... rất đau lòng..... mười năm chờ đợi hóa thành hư ảo....

Ha ha vui vẻ cười, quả nhiên không chút do dự đem quả đỏ tươi kiêu diễm ướt át hái xuống, thật cẩn thận gói ghém vào trong khăn lụa, quay đầu nói thêm một câu: “Đúng rồi, cha! Còn hòm thuốc ngài cho con mượn luôn đi!”

Cái gì? Ngay cả vốn ban đầu của ông cũng muốn toàn bộ lấy đi! Bên trong có không ít linh đan diệu dược mà ông sưu tập hơn mười năm a!

“Con gái ngoan, đừng độc ác như vậy được không?”

“Cha, muốn cứu người phải hào phóng chút thôi!”

“Người không quan trọng thì cũng đừng lãng phí”.

“Là người rất quan trọng a!”

Rất quan trọng? Nguyệt Ngân Lam ánh mắt nhất thời sáng ngời. “Là nam nhân cùng con có nhân duyên? Con gái ngoan con tìm được hần?”

“Mới không phải hần” Nhắc tới hần, Nguyệt Nha Nhi không khỏi hừ lạnh, một con hỏa trong lòng lại dâng lên.

Ngày đó cùng Cổ bá mẫu trò chuyện xong, nàng cảm thấy chính mình lừa hần ăn mất quả thật là không đúng, vốn định thừa dịp trước khi xuất phát về Huyền Yên Cốc tìm thuốc đến tìm hần xin lỗi nói chuyện, không dự đoán được ở hoa viên nhìn thấy hần và Triệu Nghiên Nghiên hai người thân mật như thế. Ngày thường chính mình đến gần hần, hần liền trốn được rất xa, thế mà Triệu Nghiên Nghiên đem cả người dựa vào hần, hần không tránh cũng không né.

Hừ! nói cái gì xuất gia tu phật? thì ra chính là lừa nàng, trốn nàng mà thôi, còn lên đối với cô nương khác tốt như vậy! kẻ lừa đảo, không biết xấu hổ!

Kết quả, ngày đó nàng tức giận đến mức lập tức trở về Huyền Yên Cốc, chạy đi từ biệt với Cổ bá mẫu xong, ngay cả nói lời tạm biệt với hần cũng không thêm liền vội vàng ra đi.

“Nếu không thì là ai?” Nguyệt Ngân Lam tò mò hỏi.

“ Là mẹ của nam nhân kia”. Tức giận nói.

“ Thì ra là thế! Thế, đúng thật là rất quan trọng.” Thuận miệng nói, rồi đột nhiên ông giật mình kêu to “ Di! Con gái ngoan, con thật tìm được hán? thế hán.”

“ Hán vẫn nghĩ muốn làm hòa thượng!” biết phụ thân muốn hỏi cái gì, nàng trực tiếp giải đáp nghi vấn trong lòng của ông.

“ Kia. kia...” Kia hết nửa ngày, Nguyệt Ngân Lam buồn rầu. Hạnh phúc cả đời của nữ nhi đều là xem nam nhân kia quyết định đi con đường tương lai như thế nào a!

“ Quên đi!” Bỗng nhiên Nguyệt Nha Nhi có chút nhụt chí. “ Loại chuyện này miễn cưỡng không được, đợi con chữa bệnh cho Cổ bá mẫu xong, Hạo ca ca hán muốn như thế nào thì làm theo ý hán đi, miễn cho ngày sau hán oán trách con, như vậy cũng không ai vui về gì!”

“ Cho dù con phải cô độc cả đời?” Nguyệt Ngân Lam nghiêm túc mà đứng đắn hỏi.

“ Ân” Chỉ đáp một chữ, nàng liền cười phớt phớt tinh thần. “ Đến lúc đó Nha Nhi liền theo cha mẹ cả đời, vĩnh viễn hầu hạ dưới gối cha mẹ không tốt sao?”

“ Phụ thân tôn trọng quyết định của con”. Khẽ vuốt mái tóc đen mềm của ái nữ, Nguyệt Ngân Lam thân nhiên mỉm cười “ Mất đi con là tổn thất nghiêm trọng nhất đời này của nam nhân kia”.

“ Con cũng nghĩ vậy” Nhấn mặt nhú mũi, nàng cười lớn nói.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Không Xuất Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Di! Kia không phải là Hạo nhi sao? Như thế nào một mình ngồi ngây ngốc trước thềm đá ngoài cửa?

Trăng thanh gió mát, Nam Khiếu Thiên làm xong công sự định trở về phòng nghỉ ngơi, lại nhìn thấy con một mình ngồi dưới ánh trăng xuất thần ngẩn người, trong lòng ông tràn đầy nghi hoặc.

Hạo nhi tiêu chuẩn là người ngủ sớm dậy sớm, thường ngày nghỉ ngơi và làm việc bình thường, đáng lẽ giờ phút này hán là nên nằm trên giường mộng Chu công, tại sao khuya như thế này còn chưa ngủ?

Xem ra thật sự có vấn đề?

“ Hạo nhi suy nghĩ cái gì?”

“ Cha!” Vội vàng đứng dậy.

“ Ngồi đi!” Nam Khiếu Thiên cười nói, hào sảng đặt mông ngồi xuống thềm đá. Hiếm khi cả hai cha con mới có dịp thanh thân ở cùng một chỗ, ngồi xuống tâm sự cũng tốt. “ Có cái gì phiền não, nói cho cha nghe một chút được không?”

“ Con. không.không có gì”. Ngắc đầu lên muốn nói nhưng lại thôi.

Thâm trầm liếc mắt một cái, Nam Khiếu Thiên cũng không ép hỏi, rất nam nhân(ý nói nam tính) vỗ vỗ bả vai hán, rồi cũng im lặng không nói gì ngồi với hán cùng nhau ngắm trăng.

Không khí yên tĩnh bao quanh hai người, thời gian thật lâu.thật lâu sau. ...

“ Ách. cha, con.con.” Rất muốn nói, thế nhưng lại không biết như thế nào mở miệng.

“ Làm sao vậy, ân?”

“ Nha. ngài có biết tin tức của Nha Nhi không?” Cố lấy dũng khí hỏi, mãi cho đến khi chính mình nói ra được vấn đề, Nam Thần Hạo mới phát hiện bản thân mình thế nhưng thở hổn hển thật lớn một hơi.

Một tháng! Từ sau lúc nàng ở hoa viên chạy đi mà chính mình lại không đuổi kịp, đã muốn một tháng qua chưa từng được gặp nàng. Từng đi hỏi mẫu

thân, mẫu thân nói nàng đi về nhà lấy thuốc, thậm chí mẫu thân còn hỏi lại hần: “Nha Nhi không nói với con sao?”

Lúc đó hần không biết như thế nào trả lời mẫu thân là nàng vừa thấy hần liền thở phì phì chạy đi, chỉ cảm thấy, cảm thấy khiếp sợ. Như thế nào nàng phải đi mà cũng không nói với hần một tiếng nào?

Tới lúc này thời gian đã một tháng, không biết vì sao không có nàng bên cạnh nhiều loạn những ngày tháng thanh tu của hần, hần ngược lại càng ngày tâm thần không yên, cũng không thể tâm bình khí hòa, càng thêm nhớ nhung những ngày bị nàng quấy nhiễu, gọi hần Hạo ca ca.

Haiz, sớm biết thế lúc trước không nên nổi giận với nàng, bởi vì cho dù nàng có sai, nhưng đa phần là do hần, vì chính bản thân mình không biết làm thế nào giải quyết mê vọng, nên mới ghê tởm đến nỗi đem tức giận trút lên người nàng.

Nha Nhi nói đúng thế! Là do chính mình sinh ra tâm ma.

A! thì ra là vì việc này. Trong mắt hiện lên ý cười, Nam Khiếu Thiên từng nghe Cổ Vân Nương nhắc tới chuyện hai người cãi nhau, sau đó không biết vì sao, nha đầu kia lại bỏ chạy trở về Huyền Yên cốc nói muốn lấy cái gì Cửu điệp phượng hoàng quả, người đột nhiên không thấy đâu, thế nên mới khiến cho đứa con ngốc này của ông mấy ngày nay lòng không yên, cũng không tỉnh thần.

“Nha đầu kia vẫn chưa có tin tức, bắt quá lâu như vậy, chắc là cũng sắp trở lại”. Cười an ủi.

“Phải không”. Giọng nói có chút không tin tưởng.

Nhìn nhìn hần, Nam Khiếu Thiên đột nhiên quăng ra một vấn đề. “Hạo nhi, con có biết tại sao ngày đó Nha Nhi vì sao lại lừa con đem trà sâm vị thịt lên uống không?”

“Không phải là vì cô ý chọc ghẹo con sao?” Chẳng lẽ còn có nguyên nhân khác?

“Con cảm thấy nó là người ác ý vậy sao?” Đứa con ngốc, ngay cả tâm sự của con gái nhà người ta cũng không hiểu rõ, cần phải cố gắng nhiều hơn mới được..... Ách, bắt quá ông cũng phải trải qua chuyện với Cổ Vân Nương mới có điểm bùng tình đại ngộ a! Nghĩ lại cũng bởi vì tâm tư của cô nương gia quá khó nắm bắt, cũng khó trách các nam nhân không hiểu.

“Nghĩ lại.... chắc là không phải”. Bắt quá cũng rất khó nói, bởi vì có đôi khi nàng cũng rất kỳ cục. “Thế nàng vì sao phải.....”

Lại một lần nữa vỗ vỗ vai hần, Nam Khiếu Thiên đứng dậy mỉm cười nói: “Liên quan đến vì sao, cái này con nên tự chính mình làm rõ chứ đừng hỏi ta”.

“Cha, ngài nói như vậy, lại làm cho con thêm hồ đồ.....” Nào có người chỉ nói một nửa rồi thôi, rất không đạo đức.

Mới kháng nghị, phía trước của hành lang gấp khúc nổi lên một trận xôn xao, bọn tỷ nữ soi đèn đi tìm, nhìn thấy hai người, trên mặt không khỏi tươi cười mừng rỡ.

“Vương gia, thiếu gia, hai người mau tới a! Nha Nhi cô nương đã trở lại, giờ đang đi về phía phòng của phu nhân.....”

“A, nàng đã trở lại?” Mới nhắc tới nàng, không nghĩ tới nàng sẽ trở lại. Nam Thần Hạo cảm thấy vui mừng, khác hẳn bộ dạng ôn hòa nhã nhặn như thường ngày, kêu lên một tiếng rồi liền bỏ mặc mọi người, chạy vội đi về phía phòng của mẫu thân.

Mọi người há hốc mồm, có khi nào thì thấy thiếu gia gặp qua thiếu gia động tác nhanh như vậy đâu? Trong ấn tượng của mọi người, hần luôn chậm rãi, nào có như vậy bao giờ đâu!

Nam Khiếu Thiên lắc đầu cười, xem ra xác suất đứa con ngốc của ông xuất gia làm tăng càng ngày càng thấp rồi.

Ha...ha... Ông trời phù hộ Nam gia, cuối cùng cũng có hy vọng có người truyền thừa hương khói.

“Ai nha! Nha Nhi mau tới đây để cho bá mẫu nhìn một cái, này một tháng qua, bá mẫu rất là nhớ con a!” Dựa vào đầu giường, Cổ Vân Nương đưa tay muốn ôm

Buông hòm thuốc mà Nguyệt Ngân Lam bảo bồi đến cực điểm xuống, Nguyệt Nha Nhi không nói hai lời, nhu thuận nhào vào vòng tay ôm ấp của bà, lời ngon tiếng ngọt cười nói: “Nha Nhi cũng nhớ ngài lắm! trong khoảng thời gian này, bá mẫu có dưỡng tốt thân mình hay không?”

“Có có có”. Cảm thấy hương thụ, Cổ Vân Nương rất là vui vẻ nói. “Có lời dặn dò của tiểu thần y con, bá mẫu nào dám không theo, với lại Nam bá bá con ngày ngày giám sát, cho dù muốn chơi xấu cũng không có biện pháp”.

Cố ý giả bộ thành bộ dáng tà ác, nàng hắc hắc uy hiếp “Con không tin, để cho Nha Nhi hảo hảo chẩn đoán một chút, nếu như lời nói không đúng sự thật, con sẽ kêu Nam bá bá mỗi ngày ép ngài uống ba bát canh bổ lớn”. Nói xong, tay còn đặt trên cổ tay của Cổ Vân Nương, cẩn thận bắt mạch.

Cổ Vân Nương nghe nàng nói vậy, chính là cười ha ha không ngừng, ngay cả Ngân Hạnh ngồi một bên cũng che miệng cười trộm.

Chỉ chốc lát sau, Nguyệt Nha Nhi buông tay khen ngợi: “Bá mẫu, ngài đúng là có ngoan ngoãn nghe lời nha!” Bởi vậy hần là nên bắt đầu trị liệu tận gốc hấp tinh diệt hồ từ ngày mai.

“ Bà xem nha đầu kia nói.”

“ Nha Nhi.” Đột nhiên Nam Thần Hạo vọt vào trong phòng, đánh gãy lời nói của Cổ Vân Nương. “ Cô. cô đã trở lại?” Trong giọng nói chứa đựng vui sướng.

“ Đưa ngọc, người đương nhiên là đã trở lại, nếu không thì con đang nhìn thấy là cái gì?” Nam Khiếu Thiên cũng theo sát mà vào cười mắng.

“ Con. con.” Phát giác ra chính mình nói điều ngu ngốc, Nam Thần Hạo bắt đầu lấp ba lấp bấp, khuôn mặt nhanh chóng ửng hồng.

Nhìn thấy người, hình ảnh ngày đó Triệu Nghiên Nghiên bộ dáng thân mật dựa vào hán liền thoáng hiện lên ở trong óc, con tức còn chưa tiêu, nàng chỉ thản nhiên chào: “ Hạo ca ca” Kiểu ngọt tiếng nói đã không có nhiệt tình cùng thân thiết như ngày xưa.

Nha! Thật là lạnh nhạt nha, thật không giống với phong cách của nàng.

Mọi người nhìn lẫn nhau liếc mắt một cái, nghĩ thầm Nam Thần Hạo đúng là gặp phải tai ương, nhưng không có người thay hán cầu xin tha thứ, mọi người đều là mở lớn mắt chờ xem trò hay trình diễn.

Cho dù trì hoãn như thế nào đi nữa, thì Nam Thần Hạo cũng cảm nhận được thái độ lạnh lùng của nàng. Thế này mới nhớ đến ngày đó hai người chia tay trong không vui, có khả năng là nàng hiện nay vẫn còn tức giận, cho nên hán không biết làm thế nào cho phải nên đành lựa chọn im lặng.

Ai ngờ sự im lặng của hán lại làm cho con tức của Nguyệt Nha Nhi càng lớn hơn nữa, cho rằng chắc là hán cùng Triệu Nghiên Nghiên làm cái gì chột dạ mới không có lời nào để nói.

Hừ lạnh một tiếng, xách lên hòm thuốc. “ Bá mẫu, Nha Nhi ngày mai lại đến xem ngài, không quấy rầy ngài nghỉ ngơi”.

“ Ách, sao không ở lại chơi thêm một chút a?” Cố gắng chế tạo cơ hội cho con.

“ Không được, Nha Nhi cũng mệt, muốn về phong nghỉ tạm trước”. Hoi khom người xuống chào, dứt khoát mà đi.

Mất thấy nàng ra cửa phòng, mà con còn ngốc đứng ở đây, Cổ Vân Nương gấp đến độ vẫy tay liên tục thúc giục: “ Hạo nhi, còn không mau đuổi theo!”

“ Mau a!” Nam Khiếu Thiên cũng rất là phối hợp, không chút do dự đem hán đẩy ra khỏi phòng.

Haiz, làm lão tử người ta còn phải giúp con về mặt cảm tình, đúng là thật vất vả mà!

Dưới hành lang khúc khuỷu quanh co, đem hai bóng người bước đi một trước một sau trải dài dưới ánh trăng màu bạc.

Nàng biết hán đang nhắm mắt theo đuổi ngay tại phía sau nàng, nhưng vẫn không muốn mở miệng nói chuyện, chờ đợi hán mở miệng trước, ai ngờ đầu hán, đầu gối này, đi theo nàng đến cửa phòng rồi mà tính nhẫn nại vẫn mười phần, vẫn mãi duy trì cao nhất phẩm chất. im ắng!

Được rồi! không nói lời nào phải không? Bỏ cô nương cho người ăn một cái bẻ môn canh!

Phanh!

Đóng sầm cửa, đem hòm thuốc quăng lên bàn xong, nàng bắt đầu hờn dỗi.

A. a. Cửa đóng rồi! Nam Thần Hạo há hốc mồm, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên làm như thế nào cho phải, thế nhưng lại không muốn rời đi, muốn gõ cửa lại sợ nàng không để ý tới, mấy lần tay mới giơ lên rồi lại lập tức buông, sau nhiều lần do dự, hán bùi ngùi thờ dài, thông thả đi qua đi lại trước cửa phòng.

Trong phòng, Nguyệt Nha Nhi nghe hán thờ dài, lại nghe tiếng bước chân đi qua đi lại không ngừng của hán, muốn hạ quyết tâm không để ý tới hán, lại sợ hán thật sự sẽ đi qua đi lại như vậy tới cả đêm, cuối cùng vẫn là không đành lòng, gợn gàng mở cửa phòng lôi kéo.

“ Phiền đã chết! huynh đến tột cùng muốn như thế nào, nói đi!” Tính nhẫn nại từ trước đến giờ vốn không phải là ưu điểm của nàng, nên sớm một chút nhận thua cho xong.

“ Ta. Ta.” Đột nhiên đối mặt với nàng, Nam Thần Hạo hoảng sợ, ngược lại nói không ra lời.

Lại thấy loại này ngốc dạng, nàng nhin không được phốc xích cười ra tiếng, đưa tay kéo hán vào trong phòng. “ Tiến vào rồi nói sau”.

Nàng. nàng nở nụ cười! đó có phải là đại biểu cho không tức giận?

Kiểm lòng không đậu cầm tay non mềm nhỏ bé của nàng, hán lúng ta lúng túng thấp giọng hỏi: “ Cô không giận ta?”

A! Hạo ca ca chủ động nắm tay nàng nha! Trời sắp hạ hồng vũ hay sao? (hồng vũ là cơn mưa đỏ)

“ Ai nói? ta còn đang giận huynh đây!” Làm bộ muốn đẩy hán ra, ai ngờ hán nắm càng chặt, dù giãy như thế nào cũng không ra.

“Thật xin lỗi!” Đã mắng người nên nhận lỗi. “Ngày đó ta không nên mắng cô là yêu tinh, đem tức giận trút lên người cô”

Di! Hắn có nhầm lẫn không? “Ai giận cái vụ kia! chuyện đó là của ta sai, ta không nên hại huynh phá giới”. Là chính mình không đúng thì nên dừng cảm thừa nhận, nàng cũng đã tỉnh ra.

“A?” Không phải giận cái kia, vậy thì nàng tức cái gì nha? Nam Thần Hạo thật là không hiểu nổi.

Nghĩ rằng hắn còn chưa nghe rõ ràng, Nguyệt Nha Nhi lại gật đầu còn thật sự nói: “Hạo ca ca, thật xin lỗi, ta không nên dụ huynh uống ly trà sâm, sau này ta sẽ không ép huynh.”

Nam Thần Hạo nghe xong cũng bị cảm động, dù sao nàng vẫn là một cô nương hiểu biết lý lẽ.

“..... Nhưng mà, ta còn giận huynh!” Nói vừa xong, lập tức cho thấy lập trường của chính mình.

“Vì sao?” Khó hiểu kêu to, hắn tự nhận mình không có làm việc gì chọc tới nàng nha!

“Huynh còn không hiểu được?” Nguy hiểm nheo lại mắt, đột nhiên một tay đẩy, đem hắn đẩy ra xa.

“Hiểu được cái gì? Ta cái gì cũng không có làm a!” Tuyệt đối không thể nào chết không minh bạch, hắn nhất định phải hỏi rõ ràng.

“Còn hỏi ta?” Nguyệt Nha Nhi tức giận tới mức đánh hắn. “Ngày đó ở trong hoa viên, huynh và Triệu Nghiên Nghiên làm cái gì?”

Hoa viên? Triệu Nghiên Nghiên? Không có nha!

“Ngày đó, di nương cùng biểu muội tìm ta nói chuyện, sau đó ta muốn đi, mới đứng dậy liền nhìn thấy cô, nhưng cô đã chạy đi rồi, ta đuổi như thế nào cũng đuổi không kịp. Ta cùng biểu muội không có làm cái gì a!” Nàng có phải hay không hiểu lầm cái gì? Nam Thần Hạo nhanh giải thích chính mình vô tội.

“Còn nói không có? Bộ ngực của nữ nhân Triệu Nghiên Nghiên kia đều muốn áp đến trên người huynh, huynh lại không biết?” Tức giận, ngón tay ngọc mạnh mẽ trạc vào ngực hắn.

Có, có, có sao? Lúc ấy, chỉ nghĩ thấy trên người nàng ta mùi son phấn làm cho người ta không chịu nổi, khuôn mặt tuấn tú của Nam Thần Hạo ửng đỏ. “Ta thật không biết”.

“Gạt người, trước kia ta hơi chút tới gần, huynh tựa như con tôm nhảy thẳng trốn, Triệu Nghiên Nghiên cả người dính ở trên người huynh, huynh lại không cảm giác?”

“Ta thật không biết.”

“Thể hiện tại đến lượt ta ôm huynh thì sao?” Đột nhiên, nàng đi nhanh về phía trước, ôm chặt lấy hắn, đem mình chôn ở trong lòng hắn. “Cảm giác như thế nào?”

Oanh! Hòa thiêu trên mặt, một bộ phận nào đó trên thân thể không chịu nổi.

“Nha. Nha Nhi. Cô trước buông. Buông.” Ngẹn hơi, hắn khó khăn nhỏ giọng yêu cầu.

“Không cần! ta muốn ôm huynh.” Lắc đầu không thuận theo, còn ác ý ở trên người hắn cọ sát.

“Cô.”

Rốt cuộc không chịu được, Nam Thần Hạo mất hết lý trí, ngay cả Phật tổ giờ nào khác nào cũng luôn để trong lòng cũng quăng đến chân trời, bỗng nhiên ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, cúi đầu che lại môi đỏ mọng kiêu nhuận ướt át, vừa mới chạm vào ảm áp hơi thở đàn hương từ miệng, hấp thu hương vị ngọt ngào mật tằm.

“Hạo ca ca, huynh.” Cho đến một lúc sau, Nguyệt Nha Nhi mới bừng tỉnh lại thờ hồn hên, hai chân như bị nhũn ra té xuống, như thế nào cũng không lường trước là hắn thế nhưng hôn nàng. thì ra chân chính hôn môi là như thế mất hồn tư vị.

“Ta. Ta.” Khuôn mặt tuấn tú của Nam Thần Hạo nóng đỏ lên, đối với hành động lớn mật như thế của mình cũng cảm thấy khiếp sợ, nhưng đáy lòng hắn biết rõ ràng bản thân mình không hối hận.

Hiếm khi, trên mặt khả ái của Nguyệt Nha Nhi xuất hiện vẻ cô gái nhỏ thẹn thùng ửng hồng, nhìn ở trong mắt Nam Thần Hạo đúng là xinh đẹp động lòng người cực kỳ.

Nhìn không được nội tâm kích động, hắn lại cúi đầu che môi, ngọt ngào trác hôn.

Thật lâu sau, hai người mới kèm chế nội tâm kích tình, Nguyệt Nha Nhi hai má như lửa thiêu, giọng nói như muỗi kêu, nhưng mở miệng hỏi ra câu hỏi lại làm cho người ta mất hứng: “Hạo ca ca, huynh không phải ăn chay niệm Phật làm hòa thượng sao?” Nếu không tại sao lại phạm sắc giới chứ?

“Ta không biết!” Nam Thần Hạo giờ phút này cũng không hiểu chính mình. Lòng hướng Phật vẫn mãnh liệt như trước, nhưng lại cực kỳ thích ở chung với Nguyệt Nha Nhi từng giờ từng phút, hai loại mâu thuẫn tình kết này đang ở trong lòng hắn giằng co, không thể phân ra thắng bại.

Giống như cảm thông cho sự gầy vò của hắn, Nguyệt Nha Nhi cũng không buộc hắn, dù sao cũng còn nhiều thời gian, chỉ cần nằm ở trong lòng hắn giữ được một chút phân lượng, giống như tằm ăn, sẽ có một ngày thắng được Phật tổ. (Tội chi, tình địch là Phật tổ, khổ.....)

Lại ôm hắn, đắm chìm ở trong ôn tồn say lòng người được một lúc lâu, lý trí từ từ trở lại trong đầu, cảm xúc lúc trước trở về..... Tốt! thiếu chút nữa bị hắn sắc dụ cho qua, Hạo ca ca càng ngày càng gian trá!

Mất hạnh híp lại, tay ngọc kéo vạt áo trước ngực hắn xuống. “Nói! Hạo ca ca, trong khoảng thời gian ta không ở đây này, huynh có hay không cũng hôn môi Triệu Nghiên Nghiên như vậy? Ngày đó, khi nàng dựa trên người huynh, huynh có xúc động hay không?”

“Ta không có”. Vội vàng kêu oan, mấy ngày nay biểu muội quả thực thường đến tìm hắn, gần gũi hắn, khiến hắn sợ tới mức tìm lý do chạy lấy người, cũng không thích cùng nàng quá mức thân cận.

“Phải không?” Không tin tưởng hỏi.

“Nha Nhi! Nàng tin tưởng ta”. Hắn nóng nảy bật thốt lên nói: “Nàng ta thật hôi, ta mới không thích nàng ta tới gần ta”.

Thật hôi? Cái mũi của Hạo ca ca có phải hay không có vấn đề? Nguyệt Nha Nhi không khỏi hoài nghi, có cô nương gia nào lại làm cho trên người của chính mình có mùi hôi khó ngửi?

“Là thật”. Thấy nàng không tin, Nam Thần Hạo vội vàng giải thích. “Mùi son phấn rất nặng, ta bị nghẹt tới không chịu nổi”.

Nghe vậy, Nguyệt Nha Nhi phốc xích cười, mùi son phấn trên người của cô nương gia hắn thế nhưng chê hôi, thật sự là quái nhân. Mới nghĩ như vậy, nàng bỗng nghiêng ở trên người của bản thân mình đông ngửi tây ngửi, ngửi xem ngửi xem trên bản thân mình có mùi hôi mà hắn nói hay không.

“Nàng rất thơm” Ngăn lại hành động quái dị của nàng, hắn mỉm cười nói.

Đi? Nguyệt Nha Nhi có chút kinh ngạc, nàng không có thoa cái gì son phấn, mà cũng không có xức tinh dầu hoa thơm nha! Trên người sao lại có mùi, thật quái!

“Trên người nàng có mùi thơm ngát tự nhiên rất dễ ngửi”. Thường hay xộc vào mũi, mê hoặc tâm hồn hắn.

“Huynh thích?” Chính mình có mùi hay không nàng không rõ ràng lắm! Bất quá Hạo ca ca nói vậy chắc là có chuyện này, hơn nữa hình như Hạo ca ca còn rất thích ngửi nó.

“Ân”. Khuôn mặt tuần tú lại đỏ lên. Muốn thừa nhận mình thích mùi thơm thanh nhã trên người nàng cũng thật làm cho người ta thẹn thùng.

Nghe được câu trả lời, tâm tình của nàng thật tốt, thoáng chốc liền vui vẻ cười tủm tỉm.

“Nàng không tức giận”. Thật cẩn thận hỏi.

“Lúc này liền tha thứ huynh”. Hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn ban hạ đặc xá, cuối cùng vẫn cũng tránh không được lời cảnh cáo: “Lần khác đừng để cho cô nương khác gần gũi huynh, nếu không Nha Nhi sẽ rất tức giận tức giận nha!”

A! lời kịch này rất quen thuộc, đó không phải là lời mà ngày nàng hôn trộm hắn đã nói sao? Nam Thần Hạo gật đầu, nhin không được nở nụ cười.....

Sáng sớm hôm sau, khi Nam Thần Hạo cùng Nguyệt Nha Nhi mặt mặt ngào ngào niệm kinh sáng xong liền xuất hiện ở trong phòng Cổ Vân Nương, mọi người ở đây mắt đều mở to như hạt châu, quả thật không dám tin.

Đêm qua hai người còn đang trong giận dữ rùng mình đâu, sao mới sáng thức dậy liền thay đổi rồi? chuyển biến cũng quá lớn đi!

Hai người tới hôm qua phát sinh gì sao?

Vợ chồng Nam Khiếu Thiên, Ngân Hạnh cùng một đám nô tỳ, phần đông ánh mắt đều nhìn tới nhìn lui tuần tra ở trên mặt của hai người, ý đồ nhìn ra một chút manh mối.

Nam Thần Hạo da mặt mông, bị nhìn xem như vậy có chút không được tự nhiên, trên mặt hơi phấp hờng, nhưng Nguyệt Nha Nhi thì hào phóng, tự nhiên nói: “Như thế nào? Trên mặt của tui con có thêm cái gì sao? Nếu lại nhìn con sẽ thu tiền nha!” Cũng không phải là xiếc khi, làm cái gì ngạc nhiên thành như vậy?

“Nha Nhi!” Trên mặt Nam Thần Hạo càng thêm hồng, hắn cảm thấy nàng không mở miệng thì thôi, hễ mở miệng lại càng khiến người chú ý.

“Vốn chính là vậy mà...” Quái! Hạo ca ca lại mặt đỏ cái gì?

“Khụ!” Gia bộ ho nhẹ, cố gắng hóa giải xấu hổ cho con, Nam Khiếu Thiên cố ý nói sang chuyện khác. “Ta nói Nha Nhi a! con ăn ở trong phủ ta, ta còn chưa đối với con đòi tiền ăn ở, con còn dám mở miệng đòi tiền sao, àn?”

Hắc hắc giả cười, Nguyệt Nha Nhi cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt. “Con nói nha Nam bá bá, con giúp bá mẫu chữa bệnh, ngàn dặm xa xôi về nhà lấy thuốc, tiền chữa bệnh này lại như thế nào tính đây? Để cho con nghĩ đã, này Cửu diệp phượng hoàng quả là kỳ trân dị bảo, cho dù ngài lấy giá ngàn vạn hoàng kim để mua, chỉ sợ cha con cũng không chịu bỏ những thứ mà mình yêu thích, hơn nữa trong đợt trị liệu này lại cần phải phối hợp các thứ linh đan diệu dược.....”

“Được rồi, được rồi!” Nam Khiếu Thiên vội vàng giơ tay nhận thua. “Con còn nói thêm gì nữa, chắc là Nam bá bá phải táng gia bại sản mất?”

“Là chính bản thân ngài muốn cùng con tính thôi!” Nàng thè lưỡi làm xấu, nhẹ nhàng đi vào bên mép giường ngồi xuống, ôm lấy Cổ Vân Nương làm nũng nói: “Người ta đương nhiên sẽ không cùng bá mẫu ngài so đo loại chuyện này, tiền tài là vật ngoài thân, Nha Nhi sẽ không giống loại người lúc nào cũng chữ tiền trên cửa miệng, rất là giống kẻ buôn bán nha!” Nói xong, còn không quên ngắm ông một cái, đùa vui về cực kỳ.

Mọi người đều bị bộ dáng của nàng chọc cho che miệng cười khê, ngay cả Cổ Vân Nương cũng cười ha ha “Đúng vậy! có đôi khi ngay cả ta cũng chịu không nổi có người mùi tiền hơi nặng chút!”

“Vân Nương,.....” Nam Khiếu Thiên vừa bực mình vừa buồn cười, kỳ quái vì sao ngay cả ái thê cũng về phe Nha Nhi?

Đáng thương ngắm về phía thân cha, Nam Thần Hạo thật có thể hiểu được quần cảnh của ông, dù sao chính mình cũng là kẻ bị khi dễ thảm nhất.

“Tốt lắm! giỡn đủ rồi, bây giờ chúng ta bàn chính sự”. Đổi sắc mặt, nàng nghiêm túc nói: “Hôm nay chúng ta muốn bức ra Tuyệt tình diệt hồi trên người bá mẫu, những người không phận sự đều đi ra ngoài, Nam bá bá, Hạo ca ca hai người ở lại giúp con”.

“Ta cũng ở lại”. Ngân Hạnh cũng muốn ở lại hỗ trợ.

“Ngân di, con sợ người xem một chút sẽ kinh tởm đến ăn không vô, người vẫn là đi ra ngoài có vẻ tốt hơn” Không phải không cho bà hỗ trợ, mà là nữ nhân gia vốn là rất sợ sâu, giữ bà lại cũng sẽ không giúp ích được gì.

Nếu Nha Nhi đã nói vậy, Ngân Hạnh đành phải đánh mất ý niệm hỗ trợ trong đầu.

Nguyệt Nha Nhi nhờ người mang hòm thuốc của nàng đến, cũng kêu nha hoàn đem đến một chậu nước nóng bỏng đầy khói trắng, sau đó đem mọi người đuổi ra ngoài, chỉ còn lại hai cha con Nam Khiếu Thiên.

“Kế tiếp nên làm như thế nào?” Thần kinh Nam Khiếu Thiên căng thẳng như lâm vào đại địch.

Liếc nhìn ông một cái, Nguyệt Nha Nhi cười nói: “Nam bá bá, ngài không có nhiệm vụ gì, chỉ canh giữ ở bên giường, theo giúp bá mẫu nói chuyện phiếm, dời đi lực chú ý của bá mẫu”.

A! đơn giản như vậy? Nam Khiếu Thiên có chút không dám tin.

Giống như nhìn ra tâm tư của ông, Nguyệt Nha Nhi cười đến quỷ dị. Đơn giản? Đợi lát nữa ngài sẽ đau lòng muốn chết luôn!

“Ta thì sao?” Vội vàng muốn biết trọng trách của mình.

Đem nước ấm đưa cho hắn, nàng hắc hắc cười nói: “Hạo ca ca, huynh phụ trách làm bỏng chết sâu”.

Cái gì, cái gì? Bỏng chết sâu? Đây.... đây là sát sinh a? có thể hay không đổi cái nhiệm vụ? Nam Thần Hạo nhất thời sắc mặt xanh mét, nhìn về phía thân cha.

“Hạo ca ca, huynh muốn cho Nam bá bá lưng đeo sát sinh trọng tội sao?” Nguyệt Nha Nhi giả bộ kinh hô: “Huynh thật là rất bất hiếu, chính mình không muốn vào địa ngục lại bắt cha mình đi vào địa ngục”.

Đúng vậy, chính mình sao lại có ý tưởng ti bỉ xấu xa như vậy? phạt tổ a! trọng tội sát sinh này liền do đệ tử gánh đi! Đệ tử quả thật vạn lần bất đắc dĩ a, tội lỗi, tội lỗi..... Nam Thần Hạo như hạ quyết tâm, vẻ mặt làm ra bộ đáng lòng lấy hy sinh.

Cổ Vân Nương nhìn thấy không khỏi buồn cười, Nha Nhi này thật là quá thích trêu chọc Hạo nhi. Tuyệt tình diệt hồi kia rõ ràng là cái loại này nọ hại người, không phải sao? Tiêu diệt nó mới là việc làm tốt, chứ nào phải đau là sát sinh trọng tội, thật đúng là!

Nam Khiếu Thiên cười khò, khuyên giải an ủi con: “Cái loại sâu hại người này, giết chết nó, phạt tổ sẽ không trách con, cái này sát sinh là không sao hết”.

Tuy nói là nói như vậy, nhưng sâu nhỏ cũng là sinh mạng a! Nam Thần Hạo vẫn cho rằng chính mình phạm trọng tội sát giới.

Nguyệt Nha Nhi mặc kệ cái đầu ngoan cố kia của hắn, thận trọng mở ra hòm thuốc, nhất thời một con nòng đậm mùi thơm ngát ở bên trong phiêu tán ra ngoài, làm cho người ta ngửi thấy liền tinh thần run lên, có thể thấy được là bên trong ẩn dấu bao nhiêu là thứ tốt.

Thật cẩn thận đem Cửu diệp phượng hoàng quả để vào trong chén được nghiền nát, lại từ trong hòm thuốc lấy ra bình ngọc nhỏ màu tím, mở nắp bình ra, chất mùi thơm ngát bên trong được đổ vào trong chén được, chỉ thấy chất lỏng trong suốt trong nháy mắt bị nhuộm thành màu đỏ tươi, cùng với Cửu diệp phượng hoàng quả bị nghiền nát hợp thành một thể, hương khí càng ngày càng tăng lên.

“Bá mẩu, ngài đem chén được này uống lên, đợi lát nữa ngài khả năng sẽ cảm thấy trong cơ thể có cảm giác nóng cháy, cái đó không sao cả, chỉ là được hiệu phát tác thôi” Đem được đưa cho Cổ Vân Nương, Nguyệt Nha Nhi cẩn thận dặn dò trạng huống có thể phát sinh.

Gật đầu tỏ vẻ hiểu được, Cổ Vân Nương một hơi đem được uống hết, nháy mắt chỉ cảm thấy trong cơ thể như có một cỗ nhiệt lưu thiêu đốt theo tứ chi bách hải chạy trốn, giống như là đặt mình ở trong liệt hỏa thống khổ dị thường, không thể tự chế cả người run run vận vẹo, phát ra rên rỉ thống khổ.....

“Nam bá bá, chặn lại bá mẩu!” Nhanh chóng chỉ huy mệnh lệnh.

Nam Khiếu Thiên thấy thế, không chút do dự đem thân chế trụ thân hình vận vẹo của bà, vừa đau lòng thương tiếc. “Vân Nương, nàng nhẫn nại chút, có ta luôn ở bên cạnh nàng.”

“Khiếu Thiên... thiệp..... thiệp đau quá.....” Liên tục thờ dốc, ngăn không được cơ co quắp.

“Như thế nào như vậy?” Nam Khiếu Thiên lo lắng quay đầu rống to.

“Haiz, đây là hiện tượng bình thường a!” Nguyệt Nha Nhi thật vô tội. “Đây là đại biểu cho Tuyệt tình diệt hòi ở trong cơ thể bá mẩu bị được lực của Cửu điệp phương hoàng quả làm cho chạy khắp nơi, đang tìm chỗ trốn đó mà”.

Ý bảo ông ngồi ở một đầu khác, nàng lấy ra một cây kim khâu sáng quắc, chuẩn xác gọn gàng đâm vào nguyệt đạo của bà, không bao lâu, chỉ thấy kim khâu hơi chớp lên, tiếp theo sâu nhỏ như sợi chỉ dài trong suốt từ trong chỗ trống bò đi ra.

“Hạo ca ca, mau tới tiếp được”. Nguyệt Nha Nhi kêu to, vội vàng lác mình nhường ra vị trí.

Nam Thần Hạo vội vàng bung chậu nước giữ ở dưới thân mẫu thân, nhìn thấy sâu từ trong kim khâu đi ra rơi xuống như mưa vào trong chậu nước ấm, thành một nỗi “Tuyệt tình diệt hòi canh”.

Sâu càng nhiều càng nhanh, nhìn thấy rất là ghê tởm khủng bố, dù là hai người đại nam nhân như Nam Khiếu Thiên và Nam Thần Hạo cũng cảm thấy rất là buồn nôn, thế này mới hiểu được vừa rồi nàng vì sao không cho Ngân Hạnh ở lại.

Nửa giờ sau, chậm chậm, sâu càng ít đi, cuối cùng cũng không còn Tuyệt tình diệt hòi nào đi ra. Nguyệt Nha Nhi chờ một lát, lại bắt mạch tiếp, xác định trong cơ thể của Cổ Vân Nương không còn cái gì sâu nữa, thế này mới đem kim khâu cắm ở trước ngực Cổ Vân Nương thu lại, Cổ Vân Nương bây giờ đã lâm vào hôn mê.

“Đại công cáo thành”. Sắp xếp lại hòm thuốc, Nguyệt Nha Nhi vurun cái thắt lưng, xoay xoay cái cổ cứng ngắc.

Đỡ thê tử cho bà nằm xuống yên tĩnh nghỉ ngơi tốt, Nam Khiếu Thiên nhìn Nguyệt Nha Nhi, trong mắt khó nén được loại tình cảm thân thiết. “Nha Nhi, Nam bá bá không biết nên cảm tạ con thế nào mới được.....”

Biết trong lòng ông kích động, Nguyệt Nha Nhi nháy mắt mấy cái, thông minh cười nói: “Tính vào phí ăn ở của con được không?”

Nam Khiếu Thiên nghe vậy cười to, đối với sự thông minh lanh lợi của nàng yêu thích không thôi, cảm thấy hận lúc này không thể cho con cưới nàng vào cửa ;àm con dâu ngay lập tức.

Vậy còn cái nhân vật bị ông hận không thể lập tức kêu hấn đón dâu đâu? Chỉ thấy hấn bụng lấy nỗi canh trùng ghê tởm. ...

“Ách, Nha Nhi, cái này nên làm cái gì bây giờ?” Cứ kêu hấn bụng lấy cái chậu ghê tởm này cũng không phải là cách, vẫn là nhanh chút hỏi cách xử lý.

“A? Hạo ca ca, huynh còn cảm làm chi, ghê tởm muốn chết!” Nguyệt Nha Nhi kêu to nhảy cách xa bên người hấn, một thân da gà rớt đầy đất. “Mau dùng lửa đốt, đừng cảm lấy nó lúc ẩn lúc hiện nữa!”

Ách? Còn muốn dùng lửa đốt lấy xác trùng nữa? thật..... quá tàn nhẫn nha! Quên đi! Thuận tiện giúp sâu niệm kinh siêu độ, để giảm bớt tội lỗi của bản thân luôn.

Bưng một chậu trùng thi, Nam Thần Hạo vừa đi vừa niệm từ đây ra tới cửa.....

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Không Xuất Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

“Mẹ ơi! Tiếp tục như vậy cũng không phải là cách”.

“Đều tại người chính mình không chịu cố gắng, ngay cả quyền rũ người cũng không biết”.

“Nói vậy! mấy ngày nay nữ nhi vừa thấy biểu ca có lần nào mà không tỏ ra ngênh đón, chính là do biểu ca không hiểu phong tình chứ không phải do con sức quyền rũ không đủ!”

“Haiz, nói như vậy cũng đúng, Vân Nương như thế nào lại sinh ra một cái đầu gỗ, như thế này thì kế hoạch của mẹ con ta làm sao mà thực hiện đây?”

Trong khách phòng, Cổ Ngọc Phượng và Triệu Nghiên Nghiên hai mẹ con thờ ơ than dài, vì mộng đẹp chậm chạp chưa thực hiện được mà buồn bực không thôi, Triệu Nghiên Nghiên cũng rất là khó hiểu, bằng tư sắc xinh đẹp của chính mình, nhiều lần muốn thân cận Nam Thần Hạo, chẳng những hán không động tâm, còn nhiều lần bỏ trốn mất dạng nữa chứ! (Đó là do bà hơi quá độ, cái bà này với mẹ bà hai người tự kỷ dễ sợ!)

“Không được”. Triệu Nghiên Nghiên biểu tình kiên quyết. “Con nhất định phải gả cho biểu ca mới được, thế mới bảo đảm được cả đời vinh hoa phú quý. Hơn nữa bộ dạng biểu ca lại tuấn tú, xem như cũng xứng đôi với con”. Ở Dương Châu có không ít nam nhân đến cửa cầu hôn, nhưng trên đời này a, nam nhân có bộ dạng tuấn tú thì không nhất định có tiền, mà có tiền thì không phải là kẻ vừa già vừa xấu thì cũng chính là kẻ ăn không ngồi rồi, nhìn thôi cũng chán ghét. Nay lại khó có được một người bộ dạng tuấn tú cùng với gia thế béo bở mà chưa có người ghinh đi (ý ở đây là hiếm có một người vừa đẹp trai vừa giàu có như anh mà chưa có bị ai hốt hàng), đương nhiên là phải chạy nhanh đem hán nuốt vào bụng của mình. (dễ ăn quá! Bà này chỉ toàn ăn dưa bỏ thôi!)

“Mẹ cũng hy vọng vậy a, thế nhưng người không có cách nào thì biết làm sao đây?” Người có quyết tâm không phải là không tốt, Cổ Ngọc Phượng liếc nhìn nữ nhi một cái, muốn nhắc nhở chính mình nghĩ cách mà làm.

Ách! Nhưng làm thế nào mới bám được biểu ca đây? Triệu Nghiên Nghiên tập trung tinh thần khổ nghĩ.....

“Có” Nàng đột nhiên kêu to khiến cho Cổ Ngọc Phượng kinh hãi nhảy dựng.

“Muốn chết! người muốn đem ta hủ chết mới cao hứng phải không?” Vỗ vỗ bộ ngực, lên tiếng chửi bậy.

“Mẹ, con có biện pháp rồi!” Mặc kệ bà vẫn còn tức giận, Triệu Nghiên Nghiên cao hứng kéo lấy bà, cười vui vẻ nói: “Con nghĩ đến một biện pháp tốt để gả cho biểu ca”.

“Biện pháp tốt gì?” Vừa nghe có biện pháp, Cổ Ngọc Phượng liền hùng hổ lên.

“Người ta không phải nói là nói môi chước ngôn, cha mẹ chỉ mệnh sao? (ý của bà này là bà tính dùng cái kiểu cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy để ép Hạo ca lấy bà). Mẹ à, sao mẹ không tự mình đi tìm đi nương nói cộc hôn sự này, tin rằng đi nương sẽ không phản đối để thân càng thêm thân, với lại nếu đi nương đồng ý rồi thì đương vương gia chắc chắn sẽ không phản đối, biểu ca đương nhiên phải nghe theo lời cha mẹ thú con!”

“Đúng vậy, tại sao ta không nghĩ tới điểm này?” Cổ Ngọc Phượng dậm chân, ảo não chính mình sao không sớm nghĩ tới chiều này, nếu không sợ rằng bây giờ là đang tiến hành chuyện hôn sự rồi.

“Vậy mẹ nhanh chóng đi tìm đi nương nói đi” Nóng vội thúc giục.

Trả lời được được lia lịa, Cổ Ngọc Phượng đã muốn bước ra cửa phòng, lại đột nhiên dừng chân đứng lại hỏi “Nghiên Nghiên, con không đi với mẹ sao?”

“Mẹ ơi, như vậy không thỏa đáng, nào có cha mẹ đi nói chuyện hôn sự còn có nữ nhi theo bên người, chẳng phải là cho người ta chê cười sao?” Triệu Nghiên Nghiên ra vẻ thẹn thùng. (Bà này ko biết nhục, chứ biết thẹn ai mà tin)

“Cũng đúng” Cổ Ngọc Phượng nghe vậy cười khanh khách “Nữ nhi a, chờ tin tức tốt của mẹ đi! Bảo đảm không đến ba tháng con sẽ được gả đến Vương phủ”.

“Mẹ” Gia vờ hờn dỗi, kỳ thực đáy lòng rất là vui mừng.

Vẫy vẫy tay, Cổ Ngọc Phượng tự tin mui phen xuất phát.

“Vân Nương, có một việc vui tỷ tỷ không thể không đề cập với mọi người.....” Phất khăn tay, Cổ Ngọc Phượng giữ vẻ mặt tươi cười, làm một bộ dáng thông báo chuyện tốt.

Hôm qua được Nha Nhi bức ra Tuyệt tình diệt hoi xong, Cổ Vân Nương sau khi trải qua một ngày tịnh dưỡng, tuy rằng tinh thần dĩ nhiên rất là tốt, sắc mặt tái nhợt nhiều năm nay cũng có chút huyết sắc đỏ ửng, nhưng mà Nam Khiếu Thiên vẫn như cũ muốn bà nằm ở trên giường nghỉ ngơi, bởi vậy giờ phút này bà nằm dựa vào trên đầu giường, để cho Ngân Hạnh hầu hạ.

Cầm lấy ly trà sâm Ngân Hạnh bưng tới nhấp một ngụm, Cổ Vân Nương thần nhiên cười nói: “Đại tỷ, là chuyện gì vậy?”

Trà sâm a? Nghe mùi hương kia khẳng định là sâm có trăm năm mới có được bực này hương khí, không biết uống vào có bao nhiêu bổ nha! Cổ Ngọc Phượng ganh tỵ nhìn chằm chằm vào cái chén trên tay Cổ Vân Nương, hận không thể thay thế địa vị của Cổ Vân Nương.

Phát giác ra tiêu điểm của ánh mắt bà ta, Cổ Vân Nương vội vàng nói: “Ngân Hạnh, mau đổ một chén cho đại tỷ giải khát”.

“Nhưng mà.” Ngân Hạnh không quá nguyên ý, vì đây là do Vương gia dùng ngân vàng riêng sai người đi đến đông bắc vùng hoang vu để tìm sâm, chuyên dùng để cho phu nhân bổ sung khí huyết, nếu là Nha Nhi cô nương muốn uống, dù là trăm ngàn ly trà sâm bà cũng hai tay dâng, thế nhưng này cố tình là Cổ Ngọc Phượng muốn uống.

Thấy Ngân Hạnh chán chờ, Cổ Ngọc Phượng ngầm bực mình trong lòng, tiện nhân Ngân Hạnh này, muốn uống một ly trà sâm nho nhỏ nó cũng dám tỏ vẻ không tình nguyện như vậy, thật đúng là không biết ai là chủ tử mà!

“Ngân Hạnh, mau a!” Cười thúc giục.

“Đến đây, đến đây!” Không tình nguyện dâng.

“Thật sự là đa tạ nha! Ta đang khát đây!” Cười giả tạo tiếp nhận, há mồm uống một ngụm to. A. thật thơm, quả nhiên là thứ tốt nha!

“Đúng rồi, đại tỷ, vừa rồi tỷ định nói cái gì?”

Chỉ lo hưởng thụ, thiếu chút nữa đã quên chính sự, Cổ Ngọc Phượng lại làm ra vẻ mặt tươi cười. “Ta nói Vân Nương a, Hạo nhi năm nay chắc là đã được hai mươi đi?”

“Đúng vậy”. Không biết đại tỷ hỏi cái này nhằm mục đích gì?

“Muội cũng biết Nghiên Nghiên cũng được mười tám, lại là phong tư yếu điệu, thướt tha quyến rũ chi linh, ở Dương Châu không biết là có bao nhiêu người đến cửa nhà ta cầu hôn.”

Nhìn bà ta thao thao bất tuyệt tán dương nữ nhi mình, Cổ Vân Nương ngại ngùng đánh gậy, đành phải mỉm cười mà chống đỡ, không khỏi cảm thấy kỳ quái, không biết đại tỷ của mình nói thế làm gì? Cái này cùng Hạo nhi có liên quan gì đâu?

Đến lúc bà ta nói năng một đồng lộn xộn, nghe đến người bên ngoài choáng váng hết sức, bà ta mới chuyển sang nói: “..... Cho nên nói a, hai người đều đến tuổi nên thành thân, ta xem hai người bất luận là diện mạo hay nhân phẩm đều rất xứng đôi, sao không tiện kết thành một đôi, để hai nhà thân càng thêm thân, cho hai người chúng ta kết thành thông gia, không biết ý tứ của muội như thế nào?”

Ách. kết thành một đôi, Hạo nhi cùng Nghiên Nghiên?

Cổ Vân Nương ngây ngốc, cùng với Ngân Hạnh cũng đang trong kinh ngạc nhìn nhau liếc mắt một cái, trong mắt hai người đều giống nhau mang vẻ buồn cười. Đừng nói con hiện tại còn có Nha Nhi, cho dù không có, bà cũng không tượng tượng nổi hình ảnh đem con cùng Nghiên Nghiên ghé vào cùng nơi, chỉ nghĩ thôi đã cảm thấy sợ hãi rồi! với lại Hạo nhi còn không có đánh mất ý niệm xuất gia trong đầu nha, cho dù bà đồng ý mà con không chịu thì cũng không được đâu!

Không biết cách cự tuyệt cho lắm, Cổ Vân Nương trốn tránh trách nhiệm nói “Này hôn sự của Hạo nhi, phải có Khiếu Thiên đáp ứng mới được, đại sự ở trong phủ đều là do chàng ấy làm chủ”. Nhanh đem trách nhiệm giao cho trượng phu, tin rằng Cổ Ngọc Phượng cũng không dám tìm ông mà bàn chuyện hôn sự.

“Thế nhưng muội cũng là mẹ của Hạo nhi, nếu muội đồng ý Vương gia cũng sẽ không phản đối mới đúng.” Cổ Ngọc Phượng nóng nảy, không dự đoán được Cổ Vân Nương chỉ muốn nói một hai câu rồi cho qua.

“Khiếu Thiên mới là người đứng đầu trong nhà a” Mắt đẹp híp lại, nở một chút ôn nhu tươi cười.

“Ngươi.” Tốt, cho mặt mũi lại không biết xấu hổ! là xem thường Cổ Ngọc Phượng bà sao? Con tiện tì do tiện thiếp sinh ra này, dám soi mói nữ nhi của bà? Cũng không nghĩ lại xuất thân của mình!

Làm sao không biết Cổ Vân Nương lấy cớ, Cổ Ngọc Phượng nhất thời tâm hỏa nổi lên, đang định nổi bão thì ở bên ngoài truyền đến tiếng người, đứng lúc ngừng lại lời nói tức giận của Cổ Ngọc Phượng.

“Cái gì mà ai là người làm chủ trong nhà a?” Nam Khiếu Thiên sang sảng, cùng với Nam Thần Hạo và Nguyệt Nha Nhi vào phòng thăm Cổ Vân Nương, không nghĩ tới Cổ Ngọc Phượng cũng đang ở đây, khẽ gật đầu chào hỏi, rồi tự nhiên đi về phía ái thể. “Thân thể có tốt không? Có khỏe hơn hay không?”

“Tốt lắm! chàng không cần lo lắng”. Tiếp nhận sự quan tâm của trượng phu, Cổ Vân Nương cười đến thoải mái.

“Đúng vậy thôi! Nam bá bá, ngài không tin y thuật của con sao?” Lướt qua đám người, Nguyệt Nha Nhi đặt mông ngồi bên mép giường, dùng ánh mắt ngây thơ liếc xéo ông (ta chém)

“Nha Nhi, cha nào dám không tin nằng”. Nam Thần Hạo vì thân cha giải vây.

“Coi như huynh còn biết nói”. Làm cái mặt quỷ, tầm mắt của Nguyệt Nha Nhi dời đến trên người Cổ Ngọc Phượng, tò mò bà ta như thế nào lại xuất hiện ở trong này. “Triệu phu nhân, đã lâu không thấy”. Ý cười sâu lắng, ẩn hàm vẻ tà ác. Nàng cũng không quên vài lần trước đây không thoải mái.

“Ừ. đúng vậy!” Tươi cười thật cứng nhắc. Cổ Ngọc Phượng cũng không dám quên vài lần xung đột trước đây, vẫn còn cảm thấy xấu hổ, hơn nữa thấy nàng cùng với Vương gia giống như người một nhà ở chung thật hòa hợp, trong lòng cảm thấy bất an. “Ách. ta, ta phải đi, Nghiên Nghiên còn

đang chờ ta....” Hôm nay đại khái là nói không thành chuyện hôn sự, vẫn là đợi ngày khác tình huống như thế nào rồi nói sau.

“Sao không ngồi chơi thêm một chút a!” Nguyệt Nha Nhi đảo khách thành chủ, giả bộ có ý giữ người. Không biết vì sao, nàng vẫn cảm thấy Cổ Ngọc Phượng đến đây với ý đồ không đơn thuần, có chút là lạ.

“Không được” Cuồng quýt thoát đi.

Nhìn theo bà ta đi khuất, Nguyệt Nha Nhi quay đầu hỏi: “Bá mẫu, bà ấy đến làm chi?”

“Ách.....” Cổ Vân Nương thật không biết có nên nói hay không, nhìn quanh mọi người một cái, quyết định vẫn là trước bảo trì im lặng, miễn cho nàng biết trong lòng sẽ không thoải mái. “Không có gì, chỉ là ôn chuyện mà thôi!”

Một khi đã như vậy, Nguyệt Nha Nhi cũng không hề bận tâm, lại cẩn thận giúp Cổ Vân Nương bắt mạch, sau khi dấn dò như thế nào điều dưỡng thân thể xong, đang cảm thấy nhàm chán hết thì lúc này Nam Thần Hạo đột nhiên nghiêm túc nói: “Con nghĩ trở về Từ Ân Tự một chuyến”.

Nghe vậy, mọi người kinh hãi, tâm trạng Nguyệt Nha Nhi treo cao nửa ngày, phút chốc liền vọt tới trước mắt hắn, oa oa kêu to “Hạo ca ca phải về Từ Ân Tự?” Chẳng lẽ nàng mới vừa chữa khỏi cho Cổ bá mẫu, hắn liền khẩn cấp muốn xuất gia sao? “Đừng quên, kỳ hạn ước định của chúng ta còn chưa tới”. Phi thường nguy hiểm cảnh cáo.

“Ta hiểu được” Về mặt hắn ôn hòa.

“Như thế nào lại vội trở về đó?” Nam Khiếu Thiên thâm trầm hỏi.

“Ở trong lòng có chút nghi hoặc, con nghĩ trở về gặp sư phụ tìm kiếm giải đáp”. Những ngày nay đau đầu suy nghĩ thật lâu, giống như là dây leo dai dẳng, quấn quanh buộc chặt chính mình, thâm trầm mờ mịt làm cho hắn cảm thấy giống như lạc vào mê cung mà không tìm được lối ra, bởi vậy hắn muốn trở về chùa nhờ sự phụ chỉ điểm, giúp mình quyết định lựa chọn tương lai.

“Muội cùng đi với huynh”. E sợ cho hắn thay đổi, âm thầm xuống tóc làm tăng, Nguyệt Nha Nhi cố ý đi theo.

Xem xét nàng, Nam Thần Hạo cũng không phản đối. “Cũng tốt, Nha Nhi đi theo giúp ta đi!”.

“Ta cũng đi”. Cổ Vân Nương lo lắng.

“Nếu phu nhân muốn đi, đương nhiên Ngân Hạnh ta lúc nào cũng phải đi theo bên người phu nhân”. Ngân Hạnh đương nhiên nói.

“Nương tử, con cùng nàng đi du ngoạn, kẻ làm trọng phu và lão tử như ta đâu thể nào không quan tâm” Nam Khiếu Thiên đều có lý do để làm cố.

Ách? Như thế nào diễn biến thành cả nhà cùng đi? Nam Thần Hạo không khỏi há hốc mồm.

“Thế là được rồi, hai ngày sau chúng ta xuất phát”. Nam Khiếu Thiên lập tức tuyên bố, toàn trường vỗ tay hoan nghênh nhất trí thông qua.

Hai ngày sau, Định Viễn vương phủ một đoàn người cùng với xe ngựa, tọa kỵ mọi thứ đầy đủ, chậm rãi đi về phía ngoại ô thành Nam của Từ Ân Tự mà xuất phát, ngay cả Cổ Ngọc Phượng cùng Triệu Nghiên Nghiên, hai mẹ con sau khi biết được tin này đều nhất quyết đòi gia nhập, không thể cự tuyệt nên đành để mẹ con hai người cùng đi.

Một đám nữ quyến thì chia nhau ngồi trên hai chiếc xe ngựa, Cổ Vân Nương, Ngân Hạnh ngồi cùng một chiếc, hai mẹ con Cổ Ngọc Phượng cùng Triệu Nghiên Nghiên tất nhiên là ngồi chiếc còn lại, riêng Nguyệt Nha Nhi hiếu động như thế làm sao chịu được không gian chật hẹp của xe ngựa, nàng cỡi tuấn mã cùng các nam nhân dẫn đầu đoàn xe đi đằng trước, dọc theo đường đi cùng hai cha con Nam Khiếu Thiên và Nam Thần Hạo nói nói cười cười.

Thế nhưng ở chiếc xe ngựa thứ hai ở phía sau lại vang lên tiếng nói chuyện bất mãn.....

“Thật là tức chết người đi được, không nghĩ tới tiện nhân Vân Nương kia thế nhưng dám nói cho có lệ với ta, chậm chạp không chịu đáp ứng hôn sự..... còn có còn có, cái Nha Nhi cô nương kia cùng bọn họ không thân cũng chẳng quen, như thế nào lại đối xử với nàng so với chúng ta còn tốt hơn, thật không hiểu mọi người trong vương phủ này là muốn cái gì nữa....” Cổ Ngọc Phượng lải nhải oán giận.

Lặng lẽ nhấc lên màn xe, nhìn thấy phía trước thân thiên nói chuyện với nhau, Triệu Nghiên Nghiên sắc mặt khó coi nói: “Mẹ, di nương không đồng ý hôn sự, đừng nói là cùng cái kia tên Nha Nhi có liên quan nha!” Trực giác nữ tính khiến nàng đoán thế.

“Vậy sao?bất quá chỉ là một tiểu cô nương vô danh, người thừa kế của vương phủ sao lại thú một người không gia thế chứ!”. Nhử mảy, phản ứng trực tiếp là không có khả năng. (Bà mới là ko gia thế đó bà! Ta ghét hai con mụ này quá đi!).

“Nhưng mà mẹ xem đi.....” Thoáng lù lại, để cho bà có thể nhìn rõ chút, Triệu Nghiên Nghiên cảm thấy khả năng này là cực kỳ cao. “Đừng nói tới là biểu ca cùng cô nương kia ở chung hòa hợp, ngay cả đượng cũng đối với nàng thân thiết quan ái, chúng ta khi nào thì thấy qua đượng đối đãi như thế với người ngoài?” Càng nghĩ càng có khả năng này.

Ách..... giống như thật sự là như thế! Cổ Ngọc Phượng thoáng chốc dừng lại, đem đầu vron lên trước rình coi..... ai nha! đúng như lời nữ nhi nói sao? Nếu như là đúng thế, vậy thì xuân thu đại mộng của hai người bọn họ chẳng lẽ tiêu tan?

Điều này phải làm sao đây? Phải nghĩ lại cách khác mới được a.....

“Nghiên Nghiên, chúng ta không thể bỏ cuộc được, cả đời này của mẹ đều phải dựa vào con, chúng ta phải nghĩ tốt biện pháp để leo lên quyền quý mới được.....” Bỗng nhiên chụp lấy nữ nhi, Cổ Ngọc Phượng hốt hoảng kêu lên.

“Nữ nhi hiểu được, nữ nhi tuyệt không dễ dàng buông tay”. Thật vất vả mới có cơ hội gả vào hào môn, làm phu nhân quan quyền, nàng sao có thể dễ bỏ qua nó dễ dàng như vậy? nói cái gì cũng phải bắt lấy biểu ca mới được.

Nghe nàng kiên quyết như thế, Cổ Ngọc Phượng mừng rỡ. “Như thế nào? Có phải hay không có ý kiến hay?”

“Nếu vẫn quyền rũ không được biểu ca, chỉ đành có thể ra hạ sách này.....”

Hai cái đầu chụm sát vào nhau, thấp giọng thương nghị kế sách, chỉ thấy Cổ Ngọc Phượng nghe tới gật đầu lia lịa, Triệu Nghiên Nghiên thì gọi lên một chút âm hiểm cười giả tạo.....

Trước đoàn xe.....

Nguyệt Nha Nhi cùng Nam Khiếu Thiên hai người thoải mái tán gẫu chuyện nhà, nhưng còn Nam Thần Hạo thì trên đường đi từ đầu đến cuối đều có vẻ tâm sự nặng nề, không tươi cười gì, mà ngay cả câu hỏi của Nguyệt Nha Nhi chỉ qua loa trả lời vài câu, xong rồi lại chìm vào trong suy nghĩ của chính mình. Vốn là người ôn hòa chất phác nhưng nay lại có vẻ nặng nề tối tăm.

“Hạo ca ca? Hạo ca ca.....” Như thế nào cũng không trả lời người ta?

Haiz, thấy sự phụ nên nói như thế nào đây? Nói chính mình lực căn không tịnh, tâm ma sinh ra lan tràn?

“Hạo ca ca!” Quá đáng, hấn điếc sao?

“A! cái gì, cái gì?” Đang yên lành thì bị một tiếng rống to đánh thức, về mặt Nam Thần Hạo mờ mịt. “Ai kêu ta..... A, Nha Nhi, là nàng sao?”

“Trừ bỏ muội, còn có ai kêu huynh là Hạo ca ca?” Đầu óc hấn bị thất sao? Như thế nào càng đến gần Từ Ân Tự thì phản ứng của hấn càng tri độn đầu?

“Ách..... giống như thật sự là như vậy.....” Hấn ngây ngốc đáp lại.

Hấn là làm sao vậy, vì sao tâm thần không yên, trong lòng Nguyệt Nha Nhi sinh nghi, đơn giản hỏi thẳng. “Hạo ca ca, huynh hôm nay có vẻ không yên lòng? Có tâm sự gì sao?”

“Không, không có nha!” Ngại ngần nói cho nàng biết kẻ hại hấn tâm loạn như ma đầu sở gậy nên chính là nàng.

Thiên tài mới tin tưởng huynh! Nguyệt Nha Nhi thăm nghĩ, sau khi căn kẽ xem xét liếc mắt nhìn hấn một cái xong, bỗng nhiên quay đầu nói với Nam Khiếu Thiên: “Nam bá bá, mọi người đến Từ Ân Tự trước đợi chúng ta, con và Hạo ca ca tối nay sẽ đến”.

“Di! Vì cái gì..... Nguy hiểm!” Nam Thần Hạo kinh hoàng kêu to.

Thì ra là Nguyệt Nha Nhi đã muốn thả người từ trên lưng ngựa nhảy lên, bay vút ra phía sau hấn, an ổn ngồi xuống, cùng hấn cỡi chung một con ngựa, động tác trôi chảy liền mạch lưu loát, đẹp đẽ gọn gàng.

“Nàng đang làm cái gì? Vừa rồi rất là nguy hiểm!” Trái tim bị nàng làm cho sợ đến thiếu chút nữa nhảy ra ngoài, trong giọng nói không khỏi có chút nghiêm khắc chỉ trích.

“Hai đứa vẫn khỏe chứ?” Nam Khiếu Thiên vội vàng giục ngựa lại đây, hiển nhiên cũng đã thấy kỹ năng biểu diễn đặc biệt của nàng.

“Không có việc gì!” Thề lưỡi, nàng cũng không thấy này có gì nguy hiểm, dù sao đối với người có võ công mà nói, cái này cũng không có gì to tát lắm.

“Còn nói không có việc gì, nàng dọa hổng ta”. Vẫn dùng gương mặt nghiêm túc nói chuyện.

Cười hắc hắc, đột nhiên ôm lấy thắt lưng của hấn, Nguyệt Nha Nhi dưới chân dùng sức đá một cái, con ngựa bị ăn đau nên chạy như điên. “Nam bá bá, ngại đi trước, con và Hạo ca ca sẽ theo sau.....” Lời còn chưa dứt, người và ngựa đã biến mất không thấy bóng dáng.

Đối mặt với biến động này, Nam Khiếu Thiên dùng đầu gối nghĩ cũng biết là Nha Nhi giờ trò quỷ, cái này cũng chỉ có thể thôi râu tròng mắt, không còn cách nào với nàng. Mọi người đều đã chạy xa còn có thể làm sao bây giờ?

“Phát sinh chuyện gì?” Nghe bên ngoài xôn xao, Cổ Văn Nương ló đầu ra hỏi.

“Không có việc gì”. Kêu xa phu tiếp tục đi trước, Nam Khiếu Thiên trấn an cười nói: “Nha Nhi muốn mang Hạo nhi đến chỗ nào đi chơi nên chúng ta đi trước đi”.

“Nha Nhi, nàng làm vậy rất nguy hiểm!” Ngồi trên lưng ngựa đang chạy như điên, Nam Thần Hạo nắm chặt dây cương, không dám buông lỏng ra, chỉ

kém không bị nằng hù sợ đến mất nửa cái mạng.

Mới vừa rồi, nàng không hề báo động trước, đá mạnh vào bụng ngựa, khiến cho con ngựa đột nhiên điên cuồng chạy đi, sém chút nữa đã bị hất té nếu như hấn không phản ứng nhanh nắm chặt cương ngựa.

Ngồi ở phía sau ôm chặt hấn, Nguyệt Nha Nhi nhẹ nhàng cười nói : “ Hạo ca ca, huynh như vậy toàn tâm toàn ý vì Nha Nhi an toàn, Nha Nhi rất là cao hứng, thật hy vọng huynh cứ như vậy vĩnh viễn quan tâm Nha Nhi”.

Nghe vậy, khuôn mặt tuấn tú của hấn đỏ lên, cái gì cũng chưa nói, chậm rãi không chế con ngựa chạy chậm lại, lúc này mới phát giác hai người không biết khi nào đã chạy đến trong cánh rừng của vùng ngoại ô, cách đó không xa còn có một dòng suối trong vắt nước chảy róc rách.

“Oa, có dòng suối nhỏ!” Kinh hi kêu to, vừa muốn nhảy xuống ngựa, đáng tiếc đã bị người sớm hơn một bước giữ chặt lại, nhất thời chỉ có thể ngồi trên lưng ngựa không thể động đậy. “Làm sao vậy?” Nàng hồ nghi hỏi.

“Chúng ta vẫn là mau chút rời đi nơi này đi!” Lắc đầu, hấn cảm thấy có chút bất an. Trước kia từng nghe thấy các sư huynh đệ trong Từ Ân Tự cùng khách hành hương nói qua, nơi này thường ngẫu nhiên sẽ có đạo tặc lui tới, vì an toàn suy nghĩ, vẫn là nhanh chút rời khỏi nơi này thì tốt hơn.

“Mới không cần, thời tiết có chút nóng, người ta muốn đi nghịch nước chút thôi!” Không để ý tới hấn phản đối, đẩy tay hấn ra, nhanh như chớp nhảy xuống ngựa hướng về dòng suối nhỏ chạy đi.

Chỉ chớp lát thời gian sau, nàng đã muốn cởi bỏ toàn bộ hải váy, chân ngọc tuyết trắng ngăm vào trong dòng nước mát mẻ, sung sướng cười nói: “Thật thoải mái Hạo ca ca, huynh cũng đến thôi!”

Thật sự không lay chuyển được nàng, nghĩ rằng dưới thanh thiên bạch nhật, tặc tử chắc là không dám kiêu ngạo tới chừng ấy, thế là kéo con ngựa cột vào gốc cây. Đi đến bên bờ suối, nhìn thấy nàng tinh xảo xinh đẹp, thiên chân đẹp đẽ như là từ bạch ngọc điêu khắc thành, nhất thời không cách nào dời đi tầm mắt, chỉ có thể cảm thấy con tim đập loạn, khuôn mặt hồng càng thêm lợi hại.

Sao lại giống như pho tượng Bất động minh vương đứng sững đây? Nguyệt Nha Nhi không biết khóc hay cười, rõ ràng lấy nước hắt hấn, chỉ thấy bọt nước văng khắp nơi, dưới ánh mặt trời chiếu ra một đạo cầu vồng, đem cả người nàng vây quanh, xinh đẹp cực kỳ.

Thật..... đẹp quá! Nam Thần Hạo si ngốc nhìn, ngay cả nước suối hắt đến tránh cũng không tránh, bị văng tung tóe đến một thân ẩm ướt.

Hấn kia ngốc dạng làm cho Nguyệt Nha Nhi buồn cười, ôm bụng cười to. “Hạo ca ca huynh làm chi không né?”

“Ta..... ta..... nàng làm gì hất người?” Lấp bắp hời, đối với mình bị sắc đẹp mê hoặc mà ảo não.

“Không vì sao”. Cười xấu xa, nàng dụ hoặc nói “Nếu đều ẩm ướt, vậy thì xuống dưới đây nghịch nước đi!”

Mau mau lắc đầu, không muốn bị mê hoặc.

Sớm biết hấn sẽ không dễ dàng đi vào khuôn khổ, nàng hắc hắc cười đi trở về bên dòng suối, không hề báo động trước hướng về phía người hấn nhào tới.....

“A..... nàng làm cái gì?” Nam nhân thét chói tai.

“Hắc hắc..... lột quần áo huynh.....” Cô gái tà ác cười to.

“..... Không được..... phi lễ chó nhìn..... Phi lễ chó động.....” Nắm chặt lấy cổ áo, thề sống thề chết bảo vệ trinh tiết.

“Ha ha..... muội đây ủy khuất một chút..... lột giày của huynh là được rồi.....” Nhanh chóng dời đi mục tiêu.

“..... Không..... không cần.....”

“Hừ hừ..... Không phải do huynh.....”

Một trận hỗn chiến, nam nhân chỉ vì muốn bảo vệ ăn mặc trên người, cô gái thì cầm lấy một đôi giày đen vải cùng tấm vải lót màu trắng chiến lợi phẩm.....

A..... thật thoải mái! Hai chân trần ngăm vào trong nước suối, Nam Thần Hạo hưởng thụ nheo lại mắt, thờ dài ra tiếng.

“Ha ha..... thật mát mẻ đi!” Nguyệt Nha Nhi vẽ mặt đắc ý, sớm nghe lời cởi giày xuống ngâm nước không phải được rồi sao, hại nàng tổn lớn như vậy khí lực cùng hấn triển đấu, hấn mới chịu nghe lời, thật sự là ép buộc người mà!

Hai người ngồi chung trên tảng đá bên dòng suối, tứ chi cùng ngăm trong dòng suối mát mẻ, chút chút lại trêu chọc mặt nước, chia sẻ ấm áp từ thiên nhiên.

“Hạo ca ca, huynh mới vừa rồi phiền não cái gì? Sao không nói cho Nha Nhi nghe một chút”. Bắt lấy bàn tay hấn chơi đùa, Nguyệt Nha Nhi đột nhiên tung ra vấn đề.

Phiền não về nàng! thiếu chút nữa thốt ra những lời này, nhưng may mà vẫn còn kềm chế xuống, nên hắn không trả lời vấn đề của nàng mà hỏi lại: “Nói cho ta biết, ngày đó ở Từ Ân Tự vì sao cố chấp muốn ta làm vị hôn phu của nàng?”

A! khó được hắn hôm nay đối với việc này cảm thấy hứng thú, còn tưởng rằng hắn không để ý đâu! “Bởi vì ngón út của huynh và ngón út của muội đều bị dây tơ hồng buộc”. Giờ lên đầu ngón út, cổ ý ở trước mặt hắn quơ quơ.

Cái này mà xem là trả lời? Nam Thần Hạo càng thêm khó hiểu “Ta không hiểu”. Nàng rút cuộc là ở nơi nào nhìn ra hai người có nợ duyên.

Mỉm cười, nàng đá bọt nước dưới chân, ngón tay so với tay hắn “Muội vừa ra đời, phụ thân liền giúp muội bốc một quẻ, tính ra muội cùng với một nam tử có phật duyên sâu nặng có nhân duyên. Năm trước phụ thân muốn muội đi khắp các chùa tìm chồng, kết quả là lâu như vậy, cũng chỉ có một nam nhân có phật căn lại mang quẻ tượng hồng loan tinh động, mà người đó chính là... huynh!”

A! thì ra chính mình vì như vậy mới bị chọn trúng.

Biết được lý do nàng vì sao chọn chính mình, không biết vì sao, Nam Thần Hạo cảm thấy trong lòng có vụn phần không vui cùng khổ sở. “Loại quẻ tượng này không có căn cứ, nàng làm sao có thể hời hợt như vậy đem hôn nhân đại sự của chính mình giao cho bói toán quyết định chứ?” Theo như nàng nói vậy, nếu đối tượng không phải là hắn, mà là một người khác có đủ điều kiện như thế, nàng cũng sẽ chọn đối phương làm vị hôn phu tương lai sao? Thì ra nàng chọn hắn là bởi vì một quẻ tượng, một quẻ tượng a.....

Không phải hắn, nàng không phải bởi vì chính con người hắn. nghĩ như thế, Nam Thần Hạo không khỏi tức giận, trong lòng càng thêm âm trầm buồn bực.

“Làm sao hời hợt?” Nàng phản bác, phụ thân bói toán rất là chính xác nha!

“Còn không hời hợt?” Trờ mặt, hắn bỗng nhiên đứng dậy mang giày vớ, trầm thấp tiếng nói ẩn chứa tức giận. “Hôm nay nếu không phải là ta, mà là con chó con mèo có điều kiện giống thế, nàng có phải hay không cũng sẽ nhận định hắn?”

Đi? Hạo ca ca làm gì tức giận như vậy? sóng mắt lưu chuyển, đại khái đã nhìn thấu tâm tư hắn, Nguyệt Nha Nhi giả hoạt cười, bắt lấy hắn nói: “Hạo ca ca, huynh sẽ không là ghen tỵ đi?”

“Ồ..... nói nhảm! ai... ai ghen tỵ?” Hắn sẽ ghen, nói không chừng đúng là như thế thì phải!

Chậm rãi mang hài vớ của mình, Nguyệt Nha Nhi giống như không thèm để ý mà lẩm bẩm “Kỳ thực nếu người nợ không phải là Hạo ca ca, Nha Nhi cũng không nguyện ý đâu nha! Nói không chừng là đã sớm chạy về nhà hưởng phúc rồi, làm chi còn ở lại chỗ này đâu!”

Nàng. nàng nói đều là thật sao? Không hiểu vì sao tâm trạng liền trở nên rất tốt, thậm chí khoe miệng cũng cong lên.

Ha ha... nở nụ cười nha! Trộm nhìn lên hắn, nhìn không được cười thầm trong lòng, mang giày vớ xong, nàng giữ chặt cánh tay hắn, vừa đi vừa nói. “Đừng nói là huynh phiền não vấn đề này nha?”

Cũng không hoàn toàn là như vậy! ở trong lòng hắn thầm than, trong đầu nhớ tới đêm đó cùng thân cha nói chuyện, nhìn không được hỏi: “Ngày đó nàng vì sao gạt ta uống ly trà sâm có vị mặn?” Nghi hoặc này ở trong lòng hắn đã thật lâu.

Cũng không nhanh như lần trước trả lời ngay, lần này nàng lặng im.

“Nha Nhi?” Muốn biết câu trả lời.

Thờ dài, nàng âm thầm xoay người đối mặt với hắn, trong mắt có một chút mê võng. “Muội không biết, có lẽ là do muội sợ đi!”

“Sợ hãi?” Nàng sợ cái gì?

“Ngày ấy muội thấy huynh tịnh tâm sao chép kinh văn, bảo tướng trang nghiêm như đức đạo cao tăng, làm muội nhất thời kinh hoàng, cảm giác huynh rất là xa cách, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể bị Phật tổ cướp đi.....” Nhẹ giọng kể lại tâm tình lúc đó của chính mình, nàng kiên quyết kêu lên: “Muội không cần! muội không muốn Hạo ca ca làm hòa thượng, cho nên..... Cho nên mới dùng kế muốn huynh phá giới, muốn khiến cho huynh không cần giống người xuất gia như thế, ai ngờ.....ai ngờ.....”

Đối mặt với nàng thổ lộ như thế, trong lòng Nam Thần Hạo rung động không thôi, sâu sắc cảm thấy nàng như thế vừa ngu dốt lại vừa đáng yêu, khó trách chính mình lại bị nàng mê hoặc, một lòng hướng phật chôn giấu trong lòng cũng bị nàng làm cho nhiễm sắc, mãi mãi không phục hồi được.....

“Ai ngờ lại bị ta phát hiện, còn bị ta phát lớn như vậy tính tình!” Vừa bực mình vừa buồn cười lại càng cảm động tiếp lời.

“Người ta..... người ta sau này không dám!” Nàng lúng ta lúng túng nói, trong mắt giấu không được vẻ áy náy. “Người ta biết sai lầm rồi, sau này mặc kệ Hạo ca ca muốn ăn chay hay ăn mặn, Nha Nhi sẽ không xen vào..... không thôi thì từ nay muội cùng huynh ăn chay được không?” Cuối cùng cũng nguyện ý hy sinh ăn uống chi đức (niềm vui ăn uống), nguyện cùng hắn trải qua những ngày ăn rau xanh đậu hũ.

Nam Thần Hạo phức tạp mà thâm trầm nhìn nàng thật lâu sau, trong lòng ba đào mãnh liệt làm phức tạp lòng hắn đã lâu thoáng phút chốc liền mở ra, tâm tình rộng mở trong sáng như rẽ mây nhìn trời, lộ ra ánh sáng từ phía mặt trời.

Đúng vậy, hẳn cuối cùng cũng hiểu được, làm một lòng hướng phật bị nhiễm sắc, liền không đơn thuần như lúc xưa, muốn gì đó cũng không giống nhau. Đúng vậy, nay hẳn biết mình muốn cái gì?

Có giữ vững trấn định, xoa xoa một đầu tóc đen của nàng, giống như không thèm để ý hỏi: “Cha nàng có bói ra ta cuối cùng có xuất gia quy y hay không?”

Lắc đầu, Nguyệt Nha Nhi dùng mũi chặn cọ cọ xuống đất, có chút bất an nói “Này không thể bói, nhân sinh có mấy cái trọng đại mấu chốt để lựa chọn, phải dựa theo tâm ý của đương sự, bói toán chỉ có thể nhìn ra nhân, chứ không thể bình luận ra quả, bởi vì tâm ý nếu mà thay đổi, thì kết quả đương nhiên sẽ bất đồng. Giống như phụ thân bói ra muội và huynh có nhân duyên, nhưng cũng không thể khẳng định muội với huynh cuối cùng có thể hay không ở cùng một chỗ, bởi vì lựa chọn của huynh sẽ ảnh hưởng đến kết quả từ nay về sau hết thấy. Đây là vì sao có người nói tính mệnh trước kia thì chuẩn xác, tính mệnh tương lai thì biến hóa khó lường, khó có thể phán đoán suy luận ra nguyên nhân”.

Thì ra là thế, Nam Thần Hạo có chút đồng ý với luận điệu này, ngoài miệng thì lạnh nhạt cười hỏi: “Nha Nhi, nàng có lo lắng ta sẽ bỏ lại nàng, xuất gia làm hòa thượng không?”

Nghe vậy, nàng đầu tiên thì gật đầu, lập tức lại mạnh mẽ lắc đầu. “Hạo ca ca, Nha Nhi đương nhiên không muốn huynh thành đầu bóng lưng con lừa ngốc, thế nhưng nếu huynh một lòng đã quyết, cho rằng tu phật xuất gia mới là con đường mình muốn đi, muội đây sẽ không ngăn cản huynh. Có lẽ muội sẽ thương tâm khổ sở trở về Huyền Yên cốc không bao giờ nữa ra đây, cho huynh không vui, không bằng thành toàn huynh, vậy so với hai người không vui thì tốt hơn”.

Nha đầu kia thật là rộng mở, thật đúng là có hết thấy trí tuệ không ràng buộc của phật gia. Nhìn nàng thật lâu, Nam Thần Hạo đột nhiên kéo tay nhỏ bé của nàng, tươi cười đầy mặt “Đi thôi! Chúng ta nên xuất phát, có lẽ cha mẹ bọn họ đã muốn đến Từ Ân Tự chờ đợi chúng ta”

Nha! Hạo ca ca làm gì cười đến như vậy vui vẻ? hồ nghi liếc hán, thật sự nhìn không ra đến cái gì đáng ngờ, đành phải nhún vai “Được rồi, sớm đi thôi, miễn cho Nam bá bá nghĩ muội đem huynh quai chạy mất”.

Nam Thần Hạo buồn cười muốn đáp lời một chút, chợt nghe ở phía trước truyền đến tiếng cười thô tục tà ác, khiến cho hán không khỏi cả kinh.....

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Không Xuất Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

“Ha ha.... Tiểu tình nhân lén lút tới đây hẹn hò à?” Bốn tên hán tử về mặt dữ tợn từ trong bụi cỏ toát ra, miệng không ngừng dẫn cười nói: “Tiểu cô nương bộ dạng thật đúng là xinh xắn, tư vị khẳng định là không tệ, hắc hắc.....”

Nguyệt Nha Nhi nghe vậy cảm thấy không vui, hai mày nhíu chặt, ngay cả nhìn bọn họ một cái cũng lười nhìn, tự nhiên nói: “Hạo ca ca, chúng ta đi, đừng để ý đến thứ hạ lưu này”.

Đi? Hán cũng muốn đi à! chỉ sợ không dễ dàng như nàng nói đâu, Nam Thần Hạo lặng lẽ quan sát bốn người, chỉ thấy bốn người tay cầm đao, bộ dạng hung thần ác sát, chỉ sợ là đạo tặc ở vùng phụ cận mà trong miệng mọi người hay nhắc tới, chính là không nghĩ tới bọn họ thế nhưng cả gan làm loạn như thế, ngay cả ban ngày ban mặt cũng kiêu ngạo như vậy.

Lén lút, hán tiến sát vào bên tai nàng nhẹ giọng nói: “Nha Nhi đợi lát nữa có cơ hội nàng chạy trước đi, đừng để ý đến ta biết không?”

Hạo ca ca kêu nàng làm cái gì? Cưng nhiên kêu nàng một mình trốn chạy? Nguyệt Nha Nhi nàng cũng không phải là hạng người bạc tình bạc nghĩa nha!

Liếc xéo hán, nàng quả quyết cự tuyệt. “Mới không cần, muốn đi thì hai người cùng nhau đi”.

“Ai nha, nàng.....” Nam Thần Hạo tức giận cực kỳ, không biết nàng đang nghĩ cái gì? Nếu chính mình bị rơi vào trong tay kẻ xấu, cùng lắm thì bị cướp hết rồi thôi, nhưng mà nàng thì không giống như vậy? chẳng lẽ nàng không nhìn ra trong mắt đối phương lộ vẻ dâm ý? Nếu nàng bị lãng nhục, cả đời này hẳn cũng sẽ không tha thứ cho bản thân mình.

“Đang nói nhò cái gì?” Một tên đạo tặc trong đám tức giận kêu: “Hai người đều ở lại cho lão tử, ai cũng đừng nghĩ đi!” Vung tay lên, bốn người liền nhanh chóng chặn quanh hai người.

“Àm ỹ muốn chết, nguoi la hét âm ỹ gì thế? Cẩn thận ta đem đầu nguoi làm cầu để đá!” Nguyệt Nha Nhi phát hỏa, đưa tay chỉ vào bốn người mắng.

“Nha Nhi!” Nam Thần Hạo hoảng hốt, đem nàng kéo ra chính mình phía sau bảo vệ. “Bốn vị huynh đài, ta với các vị không thù không oán, sao không thả hai chúng ta đi, nếu mà muốn đòi tiền tài trong lời nói, trên người tại hạ có bao nhiêu đều sẽ đưa cho các vị là được”. Nói xong liền từ trong lòng lấy ra tất cả ngân lượng có được, biểu hiện thành ý của mình.

“Ha ha..... tiểu bạch kiểm này thật thức thời, bất quá.....” Tên đạo tặc cầm đầu hắc hắc cười gian. “Nhưng cô nương kia phải ở lại” Cho dù mình

không giữ lại để hưởng dụng, nhưng bằng mức tư sắc này, đem bán thanh lâu kỹ viện cũng được giá cao.

Thần sắc trầm xuống, Nam Thần Hạo tức giận: “Huynh dài đừng được một tác lại muốn tiến thêm một thước!” Nói cái gì hán cũng sẽ không để cho Nha Nhi bị bắt đầu.

“Chính là thôi! Trưởng thành thành cái bộ dáng ghê tởm kia, nhìn thôi đã muốn ói, muốn giữ ta lại chẳng phải là muốn tra tấn ta sao?” Khuôn mặt nhỏ nhắn từ phía sau nhìn ra, cố ý làm mặt xấu để chọc giận bốn người bọn họ, không có nửa điểm ý thức nguy cơ nào hết.

“Nha Nhi, đừng bướng bỉnh!” Vừa bực mình vừa buồn cười ngăn lại, Nam Thần Hạo thật hoài nghi vì sao nàng không có cảm xúc sợ hãi bình thường của cô nương gia?

“Vốn vậy mà.....” Rất ủy khuất muốn kháng nghị.

“Câm mồm! các huynh đệ, lên!” Bốn tên đạo tặc làm sao chịu được nàng một phen chế nhạo, tức giận đến vuron đao lớn hướng về phía hai người chém tới....

“Nguy hiểm!” Hoảng hốt kêu lên. Vốn là một vị thanh tu cư sĩ, hán làm sao mà biết được quyền cước công phu, giờ phút này ý niệm duy nhất trong đầu là phải đem nàng chặt chẽ bảo vệ dưới thân, không để cho nàng bị nửa điểm thương tổn, an nguy của chính mình ra sao cũng không quan trọng.

“Hạo ca ca.....” Nhìn hán vì bảo vệ nàng mà đưa lưng ra che chắn đao kiếm, Nguyệt Nha Nhi kích động không biết sao lại có một cổ ngọt ý nổi lên trong lòng.

Bất quá bây giờ cũng không phải là thời điểm để cảm động, vẫn là tự bảo vệ mình quan trọng hơn. Mất thấy bốn thanh đại đao sẽ đánh úp về hướng lưng hán, nàng chuyển mình qua, đem Nam Thần Hạo đẩy tới bên đầu ngựa, chính mình thì nhanh chóng xoay người nhảy lên, dưới chân đạp ra bốn đá, đem bốn tên đạo tặc đạp thành chỗ ăn thi (phân).

“Ha ha ha ha..... Đáng đời!” Chỉ vào bốn tên đại hán đang ra sức ngồi dậy, nàng cười đến một chút cũng không khách khí.

Cũng bởi do bốn tên đạo tặc này không có mắt, cướp ai không cướp lại dám cướp nàng. Năm đó Nguyệt Ngân Lam cũng là cao thủ có võ công thâm sâu được giang hồ công nhận, Nguyệt Nha Nhi từ nhỏ được thân cha chỉ điểm, cho dù không học được mười phần, cũng phải được tám phần, nên đối phó với tiểu tặc bình thường vẫn còn dư sức.

“Con mẹ nó! Lão tử không tin không trị được ngươi!” Bốn người lại lần nữa vây quanh ủa lên.

Nhưng thấy nàng cười đùa tròn đong tròn tây, thỉnh thoảng giơ chân ngọc lên đá một cái, đem bốn người làm như là xiếc khi để đùa giỡn.

Người cảm thấy kinh ngạc nhất chính là Nam Thần Hạo, hán vốn dĩ trong lòng run sợ, định kêu nàng có cơ hội liền chạy nhanh, thế nhưng sau đó lại phát hiện nàng lợi hại đến bốn người đều bị nàng đùa giỡn xoay quanh. Cho tới nay vẫn mơ hồ biết được nàng có chút công phu trụ cột, nhưng mà lại không nghĩ tới lợi hại như vậy a!

“Mẹ nó.....” Đạo tặc cầm đầu bị đá đến mặt mũi bầm dập, ngã lăn qua một bên, đang muốn đứng dậy tái chiến, nghiêng mắt nhìn sang bên kia một cái, thấy Nam Thần Hạo đang đứng giữ ngựa, nghĩ rằng nữ nhân này khó chơi, nhưng tiểu tử này lại môi hồng răng trắng, nói không chừng có thể bắt lấy hán để uy hiếp.

Mới nghĩ như vậy, người đã nhào về phía Nam Thần Hạo.....

“A.....” Bóng đen đánh úp lại, Nam Thần Hạo quát to một tiếng, động tác cũng không chậm nhanh trốn sang chỗ khác, hán cũng không muốn bỏ mạng nha....

“Hạo ca ca!” Nghe tiếng hán, nàng tranh thủ thời gian quay đầu lại nhìn, thấy hán bị người ta cầm đao đuổi theo.

Cuối cùng vẫn là do ngày thường tụng kinh niệm phật, cước lực nào có thể nhanh hơn so với đạo tặc, chỉ chốc lát sau, hán đã bị đuổi kịp.

“Ha ha..... Lão tử cũng không tin không đuổi kịp ngươi!” Tặc tử âm ngoan cười to, lưỡi đao bén nhọn bổ về phía hán.

Tro mắt nhìn lưỡi đao hướng về phía mình chém đến, hán muốn tránh, nhưng lại bị cái cây phía sau cản trở đường lui.

Xem ra chính mình hôm nay sẽ bỏ mạng ở nơi này! Nam Thần Hạo nghĩ thế, nhắm hai mắt lại, trong đầu nghĩ không phải là Phật tổ, mà là khuôn mặt tươi cười xinh đẹp trong sáng của Nguyệt Nha Nhi....

Hán còn không có nói cho nàng một chuyện rất quan trọng a! trong lòng đúng là vô hạn hối hận nghĩ.

“Dừng tay!” Nguyệt Nha Nhi hoảng sợ kêu, tâm tình đùa giỡn tiêu tan hết, thủ nhi đại chi chứa đựng không lồ tức giận.

Xuống tay không hề lưu tình, dưới chân vận sức đá gãy xương sườn của ba tên đạo tặc, thừa dịp bọn họ đau đến nâng người không nổi, dùng công phu lưu tinh truy nguyệt bay vút đến trước người của Nam Thần Hạo, đưa tay cầm đại đao, chống lại thế phong đao của tên đạo tặc, trong lúc tặc tử bị dọa cho mất trợn to bằng hạt châu, một tay nắm thành quyền, giận dữ đánh về trước ngực đối phương....

Chợt nghe tiếng ‘Khách’ là âm thanh xương cốt gãy, trong lúc tặc từ lẫn lộn quay cuồng, đau đớn kêu rên, có lẽ là bị gãy không ít xương cốt đi!

Nha? Không có việc gì? Nghe được tiếng kêu thê lương thảm thiết, Nam Thần Hạo lúc này mới phát hiện chính mình thế nhưng không cảm thấy đau đớn gì, thế này mới lặng lẽ mở mắt ra nhìn.....

“Nha Nhi, nàng bị thương!” Đầu tiên đập vào mắt là lòng bàn tay nàng đầm đãi máu tươi, không khỏi khiến hắn vừa sợ vừa giận.

“Hạo ca ca, huynh không sao chứ?” Vứt bỏ đại đao trong tay, nàng ngược lại quan tâm trạng huống của hắn trước.

Rõ ràng là vì cứu mình mới bị thương thành như vậy, Nam Thần Hạo vừa đau lòng vừa hổ thẹn, cùng với vô cùng tự trách, cảm thấy mình thật vô dụng vì sao lại làm cho ân yểm nữ nhân vì mình mà bị thương đổ máu!

Đúng vậy, ân yểm nữ nhân! Hắn dĩ nhiên đã bất tri bất giác vì nàng mà tâm động chung tình!

“Ta không sao, thương thế của nàng có vẻ quan trọng hơn!” Áp chế lửa giận đối với bản thân mình, một lòng thăm nghĩ mau một chút giúp nàng cầm máu.

“Nga?” Sắc mặt Hạo ca ca thật là khó coi, không biết là tức giận ai? Là nàng sao? Không phải vậy đâu? Nàng đã muốn bị thương, rất là thảm nha! Là đạo tặc sao? Không chừng là thế! Bất quá lấy thương thế trên người của bọn họ đến nói, tâm lòng của Hạo ca ca từ bi như thế, nói không chừng cũng không giải quyết bọn họ, còn có thể có lòng tốt dẫn bọn họ đi xem đại phu nữa chứ, cho nên cũng không phải là bọn họ mới đúng. Nói vậy thì hắn đang giận ai đây?

Thật thức thời ngoan ngoãn từ trong lòng lấy ra thanh ngọc cao, nào biết mới vừa lấy ra, liền bị hắn nhanh chóng đoạt đi, gọn gàng mà cẩn thận mềm nhẹ giúp nàng bôi thuốc.

“Đau không?” Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đột nhiên nhăn nhó lại, Nam Thần Hạo đau lòng hỏi. Tuy rằng hắn đã tận lực nhẹ tay, không nghĩ tới vẫn làm đau nàng.

“Ân” Mặt đều đã nhăn thành một đoàn.

“Sau này đừng làm như vậy nữa!” Lấy khăn tay ra giúp nàng băng bó, hắn thần nhiên nói.

“Làm cái gì?” Vẻ mặt khó hiểu.

“Cứu ta mà làm cho mình bị thương”. Đi dắt ngựa tới, cẩn thận ôm nàng lên ngựa.

“Vì sao? Muội không thể nào trơ mắt nhìn huynh bị thương”. Ngồi trên lưng ngựa, Nguyệt Nha Nhi cảm thấy có chút bị tổn thương, nghĩ rằng hắn không muốn nhận bất kì sự giúp đỡ nào của nàng.

Nha đầu ngọc, nàng không đành lòng nhìn thấy hắn bị thương, chẳng lẽ hắn nhẫn tâm nhìn được nàng bị thương sao? Nam Thần Hạo thầm nói, xoay người lên lưng ngựa, tay phải cầm dây cương, tay trái ôm eo nhỏ của nàng, để cho nàng dựa vào trên người mình nghỉ ngơi.

“Bởi vì ta sẽ không nữa”. Nhẹ nhàng băng quơ nói ra lời nói động trời.

Nha? Nàng có nghe lầm hay không? Hạo ca ca nói huynh ấy không nữa? trời ạ! Đây là một câu nói giống như lời tâm tình nhất mà người ôn hòa chất phác như huynh ấy đã từng nói.

Hiếm khi, Nguyệt Nha Nhi hai má nóng hổi, nhu nhược không xương rúc vào trong lòng ngực ấm áp, mềm nhẹ hỏi: “Nha..... Nha Nhi không có nghe lầm sao?”

Cười khê ra tiếng, cúi đầu ở trên má phẩn hơi hồng của nàng hôn một cái, chuyển đề tài: “Đi thôi! Đừng để cho cha mẹ bọn họ chờ lâu lắm!” Đá vào bụng ngựa, thúc giục ngựa chạy đi, để lại bốn tên tặc tử không ngừng kêu rên thảm thiết.

“Còn bọn họ.....” Vừa ra cánh rừng, Nguyệt Nha Nhi mới nhớ tới những nam nhân bị nàng đá gãy xương cốt.

“Đừng để ý” Khuôn mặt tuấn tú nén giận, Nam Thần Hạo thúc ngựa đi xa, không muốn gặp lại bọn họ.

Có lẽ này là lần duy nhất hắn bỏ xuống tâm lòng phật gia từ bi, thấy chết mà không cứu đi!

Khi hai người giục ngựa đi vào Từ Ân Tự, đã là lúc giữa trưa, mọi người đã nghỉ ngơi xong, đang đợi hai người cùng nhau dùng cơm chay.

“Ngộ Tâm sư huynh, đã lâu không thấy huynh! Hôm nay riêng đến thăm phượng trượng sao? Không nghĩ tới Ngộ Tâm sư huynh lại là con của Nam vương gia, trước đây sao chưa từng nghe huynh nhắc tới đâu.....” Chủ tiểu dẫn đường mang hai người đi tìm người, cao hứng phẩn chấn hỏi Nam Thần Hạo.

Ha ha..... không thể nghĩ tới người mà trước đây mình luôn miệng gọi là sư huynh, thế nhưng lại có gia thế bất phàm, nếu không phải huynh ấy bị đón trở về, sợ rằng còn không có ai biết đâu!

Nam Thần Hạo ôn hòa mỉm cười, đã lâu không nghe có người gọi hắn là Ngộ Tâm, thật làm người ta hoài niệm a!

Nhưng Nguyệt Nha Nhi nghe thế thì lại cảm thấy chói tai, cứ cảm thấy như có người đang kéo hắn trở lại bên người Phật tổ!

“A! đến, Nam vương gia cùng mọi người đang ở bên trong thiện phòng chờ hai người, cơm chay đệ đã đưa đến, hai người mau vào dùng cơm đi!” Đứng ở lối vào, chú tiểu cúi đầu thờ dài, cười hi hi rồi đi.

Nói cảm tạ, Nam Thần Hạo kéo Nguyệt Nha Nhi bước vào thiện phòng, đã thấy cha mẹ, Ngân Hạnh cùng hai mẹ con Cổ Ngọc Phượng ngồi vây quanh bàn cơm đầy thức ăn chay, nhưng lại không có người nào động đũa.

Vì thế, hắn kinh ngạc hỏi: “Mọi người sao không dùng cơm?” Còn tưởng rằng mọi người đã ăn no.

“Chờ hai đứa a!” Cổ Vân Nương mỉm cười, muốn hai người mau chút ngồi xuống. “Chạy đến chỗ nào? Sao tới bây giờ mới đến?”

Xem xét Nguyệt Nha Nhi liếc mắt một cái, Nam Thần Hạo cười nhạt nói: “Có việc trì hoãn”.

“Chúng ta còn tưởng rằng phải chờ tới tối đâu!” Cổ Ngọc Phượng bèn nhon tức giận nói. Hừ! thế nhưng muốn để bà bụng đói chờ, đúng là cái giá không nhỏ a!

Lời này vừa nói ra, sắc mặt mọi người hơi biến, nhất là Nam Khiếu Thiên sắc mặt lại âm trầm đáng sợ, nếu không phải Cổ Vân Nương lén lút giữ chặt ông, chỉ sợ ông thật muốn oanh người.

“Mẹ!” Âm thầm kéo Cổ Ngọc Phượng ra, Triệu Nghiên Nghiên biết nhìn sắc mặt của mọi người, muốn mẹ mình nhin xuống tính tình.

“Được rồi! mọi người hẳn là đều đã đói bụng, mau chút dùng cơm đi!” Nam Khiếu Thiên ra lệnh thúc giục mọi người dùng cơm.

Ngân Hạnh bận rộn giúp mọi người bới cơm, từng chén từng chén đưa đến trước mặt mọi người, tới khi Nguyệt Nha Nhi đưa tay muốn lấy thì Ngân Hạnh liếc thấy trên tay nàng quấn một cái khăn vuông, trên khăn còn dính nhiều điểm vết máu.

“Nha Nhi, tay con bị làm sao vậy?” Ngân Hạnh kinh hô.

“Như thế nào, Nha Nhi bị thương sao?” Cổ Vân Nương nhìn về phía Nguyệt Nha Nhi.

“Như thế nào bị thương?” Nam Khiếu Thiên cũng phát hiện tay nàng bị thương.

“A!” Bị phát hiện, xấu hổ rút tay về, Nguyệt Nha Nhi giả ngu “Không có gì, mới vừa rồi không cẩn thận té ngã trầy da”. Sợ nói ra sự thật, mọi người sẽ trách nặng nhất quyết kéo Hạo ca ca thoát ly đoàn xe.

Có lẽ cũng không nghĩ đem chuyện vừa rồi hai người mới trải qua nói ra khiến cho nhiều người chú ý, Nam Thần Hạo cũng hát đệm “ Ần..... ta Ta giúp nàng..... bôi thuốc rồi..... đừng lo.....”

Haiz, không nói ra thì còn đỡ, vừa ra tiếng, tạt xấu hổ nói dối là lấp bắp liền chạy ra. Âm thầm vỗ trán, Nguyệt Nha Nhi nhìn hắn bằng vẻ mặt bất đắc dĩ.

Nam Thần Hạo vô tội nhìn lại tựa hồ muốn nói: Ta cũng không muốn như vậy, nhưng mà không có cách nào, chính là do lấp bắp thôi!

Sống đến từng tuổi này, trải qua biết bao sóng to gió lớn, hai cái tiểu mao đầu (hai đứa nhóc) mất đi mảy lại, Nam Khiếu Thiên sao lại không biết?

“Thành thật nói đi. Mới vừa rồi hai đứa làm sao vậy?” Trầm thấp thanh âm thật là uy nghiêm.

Le lưỡi, cái này chỉ có thể ngoan ngoãn nói thật thôi! Thế là Nguyệt Nha Nhi đem việc gặp được đạo tặc gần lược nói sơ cho mọi người nghe, nhưng cũng làm cho đám người Cổ Vân Nương nghe được kinh hô liên tục, lo lắng không thôi.

“Vậy tay con có bị thương nặng không?” Cổ Vân Nương nước mắt đã muốn điều khóc đi ra, trong lòng chỉ nghĩ là nàng đã cứu Hạo nhi một mạng, cũng không nghĩ lại là nếu không phải do nàng kéo người mang đi ra khỏi đoàn, sẽ không gặp phải chuyện này.

“Không có việc gì, không có việc gì!” Vội vàng vẩy tay tỏ vẻ nàng thật sự tốt. kỳ thực cho dù đau cũng không dám nói a, nếu không bá mẩu nước mắt sẽ chảy đi ra, đến lúc đó không bị Nam bá bá ái ân lột ruột đuôi giết mới là lại.

“Ban ngày ban mặt, cũng dám đi cướp, bọn tặc từ này là gan cũng quá lớn!” Ngân Hạnh ngạc nhiên nói.

Con thiếu chút nữa khó giữ được mạng nhỏ này, Nam Khiếu Thiên nào có đạo lý mặc kệ ngồi xem. Hai tay vỗ một cái, ngoài cửa liền có một gã thị vệ khô ngô tiến vào chờ đợi mệnh lệnh.

“Lập tức đi vào trong cánh rừng kia, bắt lấy bốn tên đạo tặc đó, giao cho quan phủ nghiêm khắc xử lý.”

“Dạ” Nhận được mệnh lệnh, lập tức bay vút ra bên ngoài, phút chốc liền không thấy bóng dáng.

“Oa, thật là uy phong a!” Nguyệt Nha Nhi thần bí hề hề cười hỏi: “Nam bá bá, thị vệ này là như thế nào nhận biết khi người vỗ tay là gọi bọn họ đến?”

nếu lỡ như ngài đang xem trò hay mà vỗ tay trầm trồ khen ngợi, thế bọn họ có thể hay không là làm không rõ tình huống mà vọt vào?”

Nam Khiếu Thiên nghe vậy không biết nên khóc hay nên cười, không biết như thế nào trả lời cái loại vấn đề kỳ quái làm cho người ta cười ngất này?

“Nha Nhi, đừng bậy bạ!” Nam Thần Hạo bật cười, tự nhiên dùng đũa gấp thức ăn để vào chén của nàng. “Mau chút ăn đi, đừng để bụng đói không tốt”.

“Cám ơn huynh, Hạo ca ca” Cười nói lời cảm tạ, lập tức cố gắng dùng tay trái sử dụng đũa, đáng tiếc là người thói quen dùng tay phải, như thế nào cũng vô pháp linh hoạt vận dụng tay trái, ngay cả thức ăn đặt sẵn ở trong chén đưa đến bên miệng chỉ cách khoảng cách ngắn ngủn cũng đã rơi vài miếng. Nguyệt Nha Nhi tức giận không thôi, lập tức nhin đau quyết định sử dụng tay phải cho xong.

“Không thể” Nhìn thấy nàng muốn đổi tay, Nam Thần Hạo vội vàng ngăn cản. “Như vậy miệng vết thương sẽ không dễ dàng khép lại”.

“Nhưng mà.....” Đang muốn phản bác, thấy đồ ăn chay thơm ngào ngạt tự động đưa đến bên miệng nàng.

“Đây, ăn đi!” Không thèm để ý hai người dùng chung đũa, Nam Thần Hạo vô cùng thân thiết dứt thức ăn.

Nếu hẳn không ngại, Nguyệt Nha Nhi đương nhiên không chút khách khí, chu cái miệng nhỏ, mặc kệ vẻ mặt ghen hờn kinh ngạc nhìn trần trối của mọi người, hào phóng nhận một phen hảo ý của hắn.

“Ân, ăn ngon!” Mất hạnh cười híp thành một vòng trăng rằm.

“Ăn ngon vậy ăn nhiều chút”. Mau mau gấp thêm cho nàng thật nhiều thức ăn, một ngum một ngum cẩn thận dứt cho nàng, trên vẻ mặt còn thật là ôn nhu.

Ách? Con không phải rất tuân thủ nam nữ chi lễ sao? Khi nào thì cùng Nha Nhi cảm tình tốt đến không coi ai ra gì thế kia? nói không chừng còn có thể trước thời gian chuẩn bị hôn lễ nha, ha ha.....

Hai vợ chồng Nam Khiếu Thiên nhìn nhau hiểu mà không nói, không tiếng động ha ha mỉm cười.....

Ngân Hạnh thì mừng rỡ âm thầm gật đầu. Xem ra Nam Thần Hạo thiếu gia không nghĩ xuất gia nữa nha!

Ở đây, duy nhất tâm tình không tốt cũng chỉ có hai mẹ con Cổ Ngọc Phượng và Triệu Nghiên Nghiên, sắc mặt kia thoắt khó coi giống như vừa mới đập phải đại tiện. (Ý nói đập phải phân).

“Vương Đại, này nợ mua đến đây chưa?”

“Rồi rồi! Vương Đại làm việc, tiểu thư ngài yên tâm đi”

Dưới ánh chiều tà đem hai bóng người đứng ở trong cánh rừng phía sau hậu viện của Từ Ân Tự trải dài, bóng dáng cao ngạo của nữ tử tiếp nhận một gói nhỏ bao giấy từ tay của nam nhân đáng khinh, mở ra nhìn.....

“Mê hồn tán này dùng như thế nào?” Triệu Nghiên Nghiên nghĩ rằng vẫn hỏi rõ ràng chút thì tốt hơn, miễn cho lúc đó nhầm phân lượng thì tiêu rồi!

“Tiểu thư, ngài chỉ cần đem nguyên bao mê hồn tán bỏ hết vào trong nước trà, cam đoan người uống xong ngũ cái là tới sáng, dù cho lửa đốt nước dội kêu cũng không tỉnh”. Chà xát cái tay bẩn vô cùng, Vương Đại hắc hắc cười đến quái dị.

“Được rồi! chuyện này không thể tiết lộ ra ngoài”. Quăng ra mười lượng bạc tiền thưởng, Triệu Nghiên Nghiên siết chặt giấy bao, xoay người nhanh chóng rời đi, tựa hồ sợ bị người khác nhìn thấy.

“Đa tạ tiểu thư, đa tạ tiểu thư.....” Oa, mười lượng bạc nha! Cho tới bây giờ còn chưa từng thấy qua hai mẹ con Triệu gia này hào phóng như vậy a, thật sự là hiếm thấy, hiếm thấy a!

Vương Đại vui ngất trời nhặt lên tiền thưởng, đầu thêm để ý Triệu Nghiên Nghiên dùng mê hồn tán làm gì, vui vẻ nhặt ngân lượng bỏ đi, thậm chí dùng số khoản tiền ngoài ý muốn này đi hưởng lạc một phen.....

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Không Xuất Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Ban đêm, dưới ánh nến bên trong thiện phòng yên tĩnh, chiếu ra hai cái bóng dáng tương đối ngồi đối diện nhau, trầm tĩnh ôn hòa thanh âm đối đáp quanh quẩn trong không khí.....

“Ngộ Tâm, hôm nay con đến đây, hẳn là có việc muốn hỏi, con cứ nói thẳng, đừng ngại”. Huyền Minh lão thiền sư ngồi xếp bằng tĩnh tọa, hiền hòa nhìn đứa nhỏ trước mắt mà ông đã nhìn hẳn từ nhỏ đến lớn.

Nam Thần Hạo hai mắt sáng tỏ thấu triệt, cung kính nói: “ Sư phụ, đệ từ lúc trước lập chí xuất gia làm tăng, cả đời thờ phụng Phật tổ, nhưng hôm nay...”

“ Nhưng hôm nay tâm tình con thay đổi?” Không mang theo vẻ trách cứ gì tiếp lời.

“ Sư phụ, sao ngài biết?” Về kinh ngạc, hẳn cũng mãi cho đến hôm nay mới xác định được tâm ý của chính mình.

“ Con là một đứa nhỏ thật thà”. Huyền Minh lão thiền sư ôn hòa cười nói “ Sư phụ nghe nói hôm nay con cùng một vị tiểu cô nương tiến đến có phải không?”

“ Đúng vậy, Nha Nhi nàng.....” Vội vàng muốn giải thích.

“ Nàng khẳng định là một vị cô nương tốt, nếu không con cũng sẽ không động tâm”. Huyền Minh lão thiền sư hiền lành nói “ Nhìn con vóc dáng tiêu tụy, trước đây một lòng hướng phật chắc là đã trải qua một phen gãy dựa đi!”

“ Sư phụ.....” Nam Thần Hạo rất là cảm động, sư phụ vẫn luôn là người hiểu hẳn nhất “ Vừa mới bắt đầu, đệ từ quả thật gãy dựa thống khổ, một lòng hướng phật tới nay chưa hề phai nhạt, nhưng đối mặt với Nha Nhi lại không thể nào cự tuyệt, hai phương giằng co, đệ từ bị mê hoặc đến không biết làm sao”.

“ Nay thì sao?”

“ Nay đệ từ biết mình không thể mất đi Nha Nhi” Đây là điều mà hẳn có thể khẳng định chắc chắn.

“ Nhưng con vẫn không cách nào bỏ qua phật tâm?” Nhìn ra chân chính chương ngại trong lòng hẳn.

“ Sư phụ trí tuệ vô biên, xin chỉ điểm soi đèn sáng cho đệ từ”.

“ Đứa ngốc” Huyền Minh lão thiền sư lạnh nhạt mỉm cười “ Chỉ cần trong lòng con có phật, cho dù thân ở hồng trần, vẫn như cũ có thể lãnh hội chân nghĩa của Phật tổ. Tu đạo niệm phật không cần nhất thiết phải xuất gia làm tăng, nhân thế với nhân gian trong dân chúng, lấy thể nghiệm của bản thân có thể tạo phúc cho đám người, cảm hóa mọi người, phổ độ chúng sinh, đây mới là chân chính Bồ tát, so với tránh ở thế ngoại, tự một thân một mình tu hành càng muốn làm cho người ta bội phục hơn nhiều lắm!”

Giờ phút này, Nam Thần Hạo như gặp phải thể hồ quán đỉnh(sáng tỏ), thế này mới biết mình lúc trước phiền não là cỡ nào buồn cười.

Đúng vậy, tu phật cần gì phải câu nệ hình thức, chỉ cần trong lòng có phật, xuất gia hay không xuất gia, làm tăng hay không làm tăng cũng không có gì trọng yếu, quan trọng là lòng của mình kia.....

“ Đa tạ sư phụ dạy bảo, đệ từ đã đại triệt đại ngộ (triệt để hiểu ra)! Nam Thần Hạo lập tức xoay người bái lạy vị trí tuệ trưởng giả đáng tin nhiệm trước mắt này, chân thành nói lời cảm kích trong lòng mình.

“ Si nhi a...(si nhi nghĩ là đứa ngốc)! Huyền Minh lão thiền sư chớp mắt mỉm cười, trên mặt từ bi tựa như Phật tổ Bồ tát.....

Đi ra khỏi thiền phòng của Huyền Minh sư phụ, Nam Thần Hạo mới vừa ra cửa phòng liền nhìn thấy Nguyệt Nha Nhi đang đứng trên hành lang gấp khúc ngóng nhìn hẳn, đôi mắt hạnh trước nay luôn sáng ngời sinh động giờ đây lại tràn ngập sầu lo.

“ Nha Nhi, sao nàng ở chỗ này?” Vội vàng tiến ra đón ôm nàng.

“ Hạo ca ca, huynh cùng phương trượng nói cái gì?” Đem chính mình vùi vào lòng hẳn, cảm thấy rất là bất an, bởi vì thông minh như nàng, hiểu rõ hai người nói, đại khái cũng chính là chuyện nàng muốn hỏi nhất lại không dám hỏi.

“ Nàng muốn biết?” Ôm nàng bước đi thong thả dưới bóng đêm, Nam Thần Hạo đột nhiên có tâm tình trêu chọc nàng, trước kia đều là nàng trêu chọc hẳn, hiện tại nhân vật nên đổi chỗ, đến phiên hẳn rồi! (Hạo ca hết tu rồi, nên nổi máu ác lên!)

Gật gật đầu, bỗng nhiên lại lắc đầu.

Nhìn nàng tâm ý không kiên định, buồn cười hỏi: “ Rốt cuộc là muốn biết hay là không muốn biết?” Gật gật rồi lại lắc đầu, rốt cuộc là kêu hẳn nói hay là không nói mới tốt đây?

“ Quên đi, hiện tại muội không muốn biết, chờ đến kì hạn nửa năm, huynh lại nói cho muội biết!” Rất dè dặt đem đầu vùi vào trong cát (ý nói là nhát gan, sợ sệt), nghĩ rằng cách kỳ hạn còn ba tháng, nếu Hạo ca ca hỏi thăm chuyển ý không làm hòa thượng, kia thật sự là giai đại vui mừng, mọi người cao hứng, thế nhưng nếu tâm ý của hẳn không thay đổi, vậy thì nàng không muốn nhanh như vậy biết được, ít nhất còn có thể ôm hy vọng, lại giữ lấy hẳn ba tháng thời gian, đến lúc không thể không buông tay, muốn khóc lại lần nữa khóc cái thống thoát.

Nha đầu này khi nào thì trở nên nhát gan như vậy? Nam Thần Hạo vừa buồn cười lại vừa đau lòng.

“Dù sao huynh còn nợ muội ba tháng thời gian, đến lúc đó nói sau!” Ôm cánh tay hắn, Nguyệt Nha Nhi cố ý không cho hắn nói rõ.

Không nói thì không nói, đừng trách hắn giấu diếm. Thân nhiên gọi lên ý cười, quả thật thuận theo tâm ý của nàng, Nam Thần Hạo nghĩ rằng ba tháng sau cho nàng một cái kinh hi lớn cũng không tệ lắm!

Bước thong thả trở về thiện phòng của mình, kéo nàng vào trong phòng ngồi xuống, hắn quan tâm hỏi: “Đúng rồi, vết thương trên tay còn đau không?”

Nhấc tay lên nhìn, nàng ngây thơ cười nói: “Không sao....”

“Ta nhìn xem!” Không tin lời nàng, đơn giản chính mình kiểm tra, này vừa nhìn kỹ, không khỏi giận nói: “Này, khăn vải đều bị ướt, vết thương như vậy sẽ bị nhiễm trùng a!” Vừa nói vừa tháo xuống khăn vải.

“Uớt sao? Chắc là vừa rồi tắm không cẩn thận làm ướt!” Chính Nguyệt Nha Nhi cũng không phát hiện, vẻ mặt cũng thật kinh ngạc.

“Như thế nào hồ đồ như vậy!” Nhìn thấy lòng bàn tay sưng đỏ với dấu đao cắt, trong lòng Nam Thần Hạo căng thẳng, giúp nàng bôi thanh ngọc cao và mang khăn vải sạch sẽ lại giúp nàng băng bó.

“Thật xin lỗi thôi....” Tiếp nhận sự quan tâm của hắn, Nguyệt Nha Nhi đáy lòng ảm áp dào dạt, miệng mềm nhũn làm nũng.

Sau khi băng bó cho nàng xong, Nam Thần Hạo cười mắng cảnh cáo: “Trước khi vết thương lành, đừng chạm vào nước biết không?”

Đừng chạm vào nước? Nguyệt Nha Nhi há hốc mồm, kháng nghị nói: “Người ta như thế nào rửa mặt chải đầu?”

“Ta giúp nàng!” Không chút nghĩ ngợi mà thốt ra. “Khi muốn rửa mặt, ta giúp nàng múc nước lau mặt”.

“Thế muốn tắm thì làm sao bây giờ?” Cố ý cười hỏi.

“Ta giúp.....” Bỗng nhiên cảm mồm, hắn xấu hổ mà lắp bắp: “Ách, này..... này....”

“Kêu Ngân di giúp muội” Có lòng tốt giải vây giúp hắn.

“Đúng! Đúng! Kêu Ngân di giúp nàng”. Vội vàng phụ họa, âm thầm thở ra một hơi thật lớn.

Nguyệt Nha Nhi âm thầm cười trộm, vuốt bím tóc dài, cố ý vô tình thờ dài: “Người ta muốn ngủ, nhưng mà thật không tiện, rất là khó dùng sức tháo nha! Hơn nữa người ta trước khi ngủ đều phải chải đầu một trăm cái, như vậy tóc mới có thể mượt mà, nhưng mà ai tới giúp muội đây.....”

Chải tóc? Cái việc này hắn có thể giúp nha!

“Ta giúp nàng tốt lắm!” Xung phong nhận việc.

“Thật sự?” Khuôn mặt nhỏ nhắn sáng ngời lên, từ trong lòng lấy ra cây lược thúy ngọc, cười khanh khách giao cho hắn.

Chải cái đầu thôi liền cao hứng như vậy? Nam Thần Hạo vì tâm tính trẻ con của nàng mà lắc đầu cười, cẩn thận quan sát nhìn một đầu tóc dài đen huyền của nàng.

Cởi bỏ tầng tầng bím tóc, mái tóc như mây bay xõa xuống, mềm mại dán lên da thịt, hắn nhìn không được để cho tóc xuyên qua lòng bàn tay, hương thụ từng sợi tơ lụa lướt qua lòng bàn tay tuyệt mỹ xúc cảm.....

“Tóc của nàng thật đẹp!” Dùng lược thúy ngọc mềm nhẹ chải, hắn nhìn không được tán thưởng.

“Phải không?” Lời nói dễ nghe không ai không thích? Nguyệt Nha Nhi cười đến mắt híp thành một đường, hơi nghiêng đầu chu cái miệng nhỏ nhắn lên, giả vờ giận nói: “Ý của huynh là chỉ có tóc đẹp, chỗ khác không đẹp sao?”

Cái môi đỏ mọng đỏ lên kia, làm cho hắn nhìn không được muốn trộm hương, thế là cúi đầu xuống, nhẹ hôn một ngụm, cười nói: “Đừng cố ý bắt lỗi lời nói của ta, nàng biết ý của ta mà!”

Hạo ca ca lại hôn nàng nha! Nguyệt Nha Nhi hai má hồng thêu, cúi đầu thẹn thùng cãi lại: “Người ta.... người ta nào biết huynh nói cái gì?”

“Nàng có biết! nàng không chỉ có tóc đẹp, toàn thân cao thấp lại không chỗ nào không đẹp....” Bộ dáng ngượng ngùng này của nàng thật sự rất mê người, vừa dứt lời, Nam Thần Hạo nhìn không được trong lòng kích động, đem nàng ôm chặt vào lòng, thâm tình che lại môi đỏ mọng hồng nhuận nhắm nháp tư vị ngọt ngào....

Hai người đang hôn khó khăn chia lìa, bên ngoài nhưng lại không đúng lúc vang lên tiếng đập cửa, sợ tới mức hai người cách nhau ra, nhưng mà trên mặt vẫn nóng rát như trước, có lẽ đến nửa khắc cũng chưa hết đỏ.

“Ai?” Nam Thần Hạo chật vật mở cửa, đã thấy chú tiểu cười tủm tỉm đứng chỗ cửa,

“Ngộ Tâm sư huynh hiếm khi huynh trở về, các sư huynh đệ rất là nhớ huynh, nói là muốn mời huynh đến đại điện cũng với mọi người nghe giảng kinh phật...” Chủ tiểu nói được một nửa, mới phát hiện trong phòng còn có một người, thế này mới xấu hổ mở miệng: “Thì ra sư huynh có khách! Kia... đệ đây sẽ không quấy rầy...”

Nguyệt Nha Nhi đang tránh ở một góc lấy tay che hai gò má đỏ bừng nghe vậy nàng vội vàng kêu lên. “Không Không sao đâu... Ta ta muốn trở về phòng nghỉ ngơi..... gấp lại sau.....”

Nói xong nàng cúi đầu chạy đi, khiến cho chủ tiểu không hiểu ra sao, quay đầu lại nhìn về phía Nam Thần Hạo lại càng làm cho hấn kinh hãi.

“Ngộ Tâm sư huynh, huynh bị nhiễm phong hàn sao? Mặt sao lại hồng thành như vậy? Có phải nóng lên hay không?”

“Không..... không có gì...” Nam Thần Hạo lấp bắp, không biết nên giải thích như thế nào, mặt đỏ càng thêm lợi hại.

“Ngã bệnh thì phải đi tìm đại phu a.....”

“Không... Ta không sao...”

Đang lúc quần bách không biết nên giải thích như thế nào, đúng lúc một thanh âm xen vào trùng hợp giúp hấn giải vây.

“Biểu ca, Nghiên Nghiên đem trà nóng cho huynh đây...” Bưng một ly trà nóng thơm ngào ngạt, Triệu Nghiên Nghiên bước vào phòng, thấy bên trong không phải chỉ có một mình hấn, cho nên có chút kinh ngạc.

“Thí chủ, người khỏe!” Chủ tiểu có lẽ ân cần thăm hỏi, lại cảm thấy khó hiểu, như thế nào sư huynh tối nay lại có nhiều khách như vậy a?

Lãnh đạm gật đầu chào hỏi, Triệu Nghiên Nghiên đối mặt với Nam Thần Hạo lại là một bộ dáng khác, khuôn mặt tươi cười ôn nhu. “Biểu ca, ném thử trà Nghiên Nghiên pha cho huynh đi!”

“Ách..... muội để đó là được rồi! để đó được rồi!” Lúc trước Nha Nhi vì Triệu Nghiên Nghiên với mình thân cận quá mà phát tính tình, cho nên lúc này Nam Thần Hạo học ngoan, biết cùng nàng bảo trì khoảng cách.

“Biểu ca, huynh không uống sao? Người ta pha riêng cho huynh nha...” Triệu Nghiên Nghiên cảm thấy lo lắng, đó là trà nàng đặc biệt ‘Thêm nguyên liệu’, nếu hấn không uống hết, kế hoạch của mình chẳng phải thất bại?

“Để đó trước đi, chút nữa ta sẽ uống. Đã trễ thế này, muội cũng nên về phòng nghỉ ngơi trước đi?” Đáp ứng trước nói sau, hiện tại quan trọng nhất chính là phải làm như thế nào để đem nàng thành xuất môn.

Liếc mắt nhìn chủ tiểu đang đứng ở một bên, Triệu Nghiên Nghiên nghĩ rằng chờ hấn mê mang sau đó lại đến cũng không muộn, thế là dịu dàng cười nói: “Vậy được rồi! muội đi ngủ trước, ly trà kia biểu ca nhất định phải uống nha! Đừng cô phụ một phen tâm ý của Nghiên Nghiên”. Phong tình vạn chủng đặn dò xong, liền thướt tha rời đi.

Nhìn theo nàng rời đi biến mất trong bóng đêm, Nam Thần Hạo quay đầu mỉm cười. “Không phải là nên cùng các sư huynh đệ nghe giảng kinh sao? Đi a!”

Di! Sắc mặt của Ngộ Tâm sư huynh sao lại khôi phục bình thường rồi? không còn hồng toàn bộ nữa? chủ tiểu vạn phần khó hiểu, đành phải ngây ngô cười. “Mọi người đang ở trong đại điện chờ đâu!”

Oa! Mới vừa rồi chạy tới nói nhiều quá! Bây giờ cổ họng thật có chút khát.... Ánh mắt không tự chủ được nhìn về phía trà nóng ở trên bàn.

Nam Thần Hạo cũng chú ý tới: “Khát sao? Đệ uống đi!”

“Này! như vậy được không?” Người ta là riêng đem trà nóng đến cho Ngộ Tâm sư huynh nha! Làm sao hấn có thể uống chứ!

“Không sao cả! đệ uống đi!” Ước gì hấn mau uống hết cho rồi! kéo cho Nha Nhi biết, lại không biết sẽ uống lên bao nhiêu dấm chua!

“Ha ha.... Vậy đệ không khách khí!” Bưng trà nóng lên một ngụm uống sạch. A! quả nhiên là uống ngon!

“Đệ chậm rãi uống, huynh đi ra đại điện trước.” Mím cười đi trước một bước.

“Chậm! đợi đệ với a...” Vội vàng uống hết, chủ tiểu nhanh chân chạy theo.

Bóng đêm thâm trầm, mọi thanh âm đều không có, xác nhận đây là thời khắc mà mọi người đã đi vào giấc ngủ, nhưng mà dưới hành lang gấp khúc ở trong Từ Ân Tự có hai bóng đen lén lút chậm rãi di động....

“Nghiên Nghiên a, lúc này nên cẩn thận, miễn cho đánh thức Thần Hạo.....”

“Mẹ, ngài yên tâm, Vương Đại đã nói qua, chỉ cần biểu ca uống vào mê hồn tán, cho dù khua chiêng gõ trống âm ỹ cũng không tỉnh. Con bắt quả chỉ là lén lút leo lên giường của hấn, tuyệt đối sẽ không đánh thức hấn. Đợi ngày mai biểu ca thức dậy phát giác ra chuyện thật là con ở bên trong phòng hấn vượt qua một đêm, đến lúc đó, vì trình tiết thanh danh của con, biểu ca không thể không cưới con....”

“Ha ha.... Như vậy kế hoạch của chúng ta liền đại công cáo thành, vinh hoa phú quý đang chờ chúng ta....”

“Suyt, đến phòng biểu ca!” Muốn mẫu thân chớ lên tiếng, Triệu Nghiên Nghiên lặng lẽ đem cửa phòng đẩy ra một cái khe hở nhỏ, chỉ thấy bên trong một mảnh tối đen như mực, im lặng không tiếng động.....

“Mẹ, ngài trở về đi!” Triệu Nghiên Nghiên cười khê nói, làm cái thủ thế(phát tay ra hiệu) “Con muốn đi vào, nhớ rõ sáng sớm ngày mai đến a....”

“Ta biết rồi!” Cô Ngọc Phượng nén giọng, nhẹ nhàng vẫy tay muốn nàng chạy nhanh đi.

Triệu Nghiên Nghiên nhẹ nhàng đẩy cửa ra, nhanh như chớp liền chui đi vào, đồng thời đem cửa phòng đóng chặt lại.

Cô Ngọc Phượng thấy kế hoạch thành công, tươi cười đắc ý đầy giả tạo, kiễng mũi chân tính vụng trộm rời đi, thế nhưng mới vừa đi tới chỗ rẽ, liền nghe được bên trong truyền đến tiếng kêu sợ hãi thốt lên, sợ tới mức bà mau mau chạy núp vào một góc thò đầu ra lên nhìn, ai ngờ vừa nhìn, càng làm cho bà có dự cảm không ổn, bởi vì Nguyệt Nha Nhi thế nhưng đang từ hành lang gấp khúc bên kia đang khoan thai đi tới.....

“Không biết Hạo ca ca ngủ chưa? Ta trẻ thế này còn đi quấy rầy huynh ấy, không biết huynh ấy có tức giận hay không nữa!” Ở trên hành lang lang gấp khúc, Nguyệt Nha Nhi vừa đi vừa đi vừa nói lầu bầu.

Thì ra là sau khi nàng đỏ mặt chạy một mạch về phòng, vốn định đi ngủ, nhưng mà lần qua lần lại cũng không cách nào ngủ được, trong đầu thỉnh thoảng xuất hiện thay phiên hình ảnh hai người ôm hôn cùng với hình ảnh một mình một người canh giữ ở ngoài thiên phòng, tâm tình vui mừng cùng bất an làm cho nàng suy nghĩ, dù làm như thế nào cũng vô pháp bình tĩnh trở lại.

Sau khi cân nhắc thật lâu, nàng hiểu được nếu còn tiếp tục như vậy nữa, những đêm về sau nàng đừng mong yên giấc được, cho nên thầm hạ quyết tâm, đi tìm Hạo ca ca hỏi một lần cho ra lẽ!

Nếu bất hạnh, đáp án không như ý nàng, vậy thì coi như chết sớm đầu thai sớm, còn hơn bây giờ một lòng thấp thòm bất an!

Quyết định hạ quyết tâm, nàng lập tức xoay người xuống giường, không để ý đêm dài nhân tĩnh, lập tức đi về phía phòng Nam Thần Hạo, đã dự định cho dù hấn đang ngủ cũng phải đem người đánh thức để hỏi cho rõ ràng.

Cho nên bây giờ, nàng mới có thể ở thời điểm đêm hôm khuya khoắt giống như cái du hồn lang thang đi trên hành lang gấp khúc.

Nha! Đến phòng Hạo ca ca, đang lúc Nguyệt Nha Nhi suy nghĩ lộn xộn, bất tri bất giác đã đi đến nơi, cửa phòng gần trong gang tấc đang chờ nàng gõ cửa....

“A..... Ngươi.... ngươi như thế nào ở trong phòng ta?”

“Oa..... huynh.... Huynh như thế nào tỉnh?”

Hai tiếng kêu sợ hãi nam nữ khác nhau truyền ra, trong phòng đèn đuốc lập tức thấp sáng, tiếng kêu hốt hoảng như trước không ngừng, quang cảnh ở ban đêm yên tĩnh càng thêm đột ngột chói tai.

Là thanh âm của Hạo ca ca! Nguyệt Nha Nhi cả kinh, vội vàng chạy nhanh đá văng cửa phòng, chăm chú nhìn lên, cảnh tượng bên trong làm cho nàng khiếp sợ không tin, mắt đẹp nhất thời trào ra nước mắt.....

Nam Thần Hạo đang cố gắng muốn vận bung ra Triệu Nghiên Nghiên đang dán lên trên người mình, thỉnh thoảng xảy ra tiếng đá cửa dọa cho hấn nhảy dựng, quay đầu nhìn ra phía ngoài, thì thấy Nguyệt Nha Nhi thương tâm muốn chết nhìn hấn, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt.

“Nha Nhi, sự tình không phải như nàng nghĩ!” Hoảng hốt nói muốn làm rõ trong sạch của chính mình.

Triệu Nghiên Nghiên thấy sự tình bại lộ, lại cảm thấy kết quả như vậy cũng rất tốt, thế là không chút nghĩ ngợi, nửa lộ bộ ngực sữa, cánh tay ngọc ôm lấy hấn, cười duyên nói: “Biểu ca, huynh đừng thẹn thùng, người khác phát hiện thì có sao, đúng lúc có thể công khai chuyện của chúng ta...”

Nghe vậy, Nguyệt Nha Nhi càng thêm tan nát cõi lòng, bước đi lảo đảo lui về phía sau...

Nàng có thể chấp nhận thuận theo lòng của hấn nếu hấn muốn quy y phật môn, nhưng lại không cách nào thừa nhận hấn cùng nữ nhân khác cùng một chỗ a!

“Tránh ra!” Mắt thấy Nguyệt Nha Nhi rơi lệ không ngừng, hiểu lầm càng thêm sâu sắc, Nam Thần Hạo nóng nảy, không bao giờ khách khí nữa, một tay đem Triệu Nghiên Nghiên đẩy ra, chạy về phía nàng. “Nha Nhi, nàng hãy nghe ta nói, ta không biết vì sao nàng ta lại quần áo không chỉnh xuất hiện ở trong phòng ta...”

“Nam Thần Hạo, ta chán ghét ngươi, không bao giờ muốn gặp lại ngươi nữa!” Không cho hấn tới gần, Nguyệt Nha Nhi liên tục lui về phía sau, vừa khóc vừa la to, dưới chân lập tức dừng sức một chút, vận dụng khinh công rời đi chỗ làm cho nàng thương tâm này.

“Nha Nhi!” Tiếng rống giận kinh thiên, thân thể nhào về phía trước muốn ngăn cản nhưng lại chậm một bước, tro mắt nhìn bóng dáng nàng biến mất. “A..... vì sao như vậy? vì sao nàng không nghe ta giải thích?” Hấn ngửa mặt lên trời giương giọng kêu, cảm xúc hoàn toàn không khống chế được.

Chính bởi vì một phen rống giận không khống chế được của hắn đã đánh thức mọi người ở trong tự, trong nháy mắt, tất cả đèn đuốc ở tất cả các phòng đều sáng lên, tiếng người âm ỹ chạy về hướng bên này.....

Nguy rồi! sự tình giống như nháo lớn! Triệu Nghiên Nghiên phát giác sự tình càng không thể vẫn hồi, kiễng mũi chân định lên lút trốn...

“Làm sao vậy? xảy ra chuyện gì?” Vợ chồng Nam Khiếu Thiên, Ngân Hạnh cùng với các hòa thượng lớn nhỏ có liên can đều chạy tới.

“Nghiên Nghiên, ngươi muốn đi đâu?” Nam Khiếu Thiên nhảy bén, lập tức phát hiện cử chỉ lên lút của nàng ta.

“Con... Con...” Hoàn toàn không nói nên lời, ánh mắt lóe ra chung quanh dao động.

“Vì sao? Vì sao...” Nam Thần Hạo ôm đầu không ngừng lăm bằm.

Cổ Vân Nương nóng lòng ôm lấy hắn hỏi “Hạo nhi, con làm sao vậy? nói cho mẹ biết, đã xảy ra chuyện gì?”

“Nha Nhi đi rồi! Nha Nhi đi rồi!” Hắn sợ hãi nói, đáy lòng hiểu rõ, nàng lần này là thật sự đứt khoắc, không phải giống như lần trước ồn ào cái, rồi mấy ngày sau trở về.

Nàng lần này là giận thật, thật đau lòng, nếu không sẽ không có loại vẻ mặt này, sẽ không đem cả họ lẫn tên ra gọi hắn, bất luận là nàng giận thật hay giận giả cũng vậy, cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ gọi thẳng tên họ hắn, cho dù trước đây có một lần giận dỗi, miệng vẫn như cũ gọi hắn là Hạo ca ca, nhưng mà lúc này đây lại.....

“Như thế nào đi rồi? ban ngày không phải còn tốt sao?” Cổ Vân Nương nóng nảy “Có phải cãi nhau hay không?”

“Con không biết, con không biết a!” Hung hăng nhìn chằm chằm đầu sỏ chột dạ gây nên tội lỗi, hắn tức giận chất vấn “Nửa đêm, vì sao ngươi muốn lên vào trong phòng ta, làm hại Nha Nhi hiểu lầm bỏ đi?”

Nha! Đêm dài nhân tĩnh, một cái cô nương gia lên tiến vào phòng một người nam nhân? Đây... này thật sự rất khả nghi!

Thoáng chốc, ánh mắt mọi người đồng loạt chuyển hướng Triệu Nghiên Nghiên.

“Ta... Ta không có!” Đánh chết cũng không thừa nhận, hạ quyết tâm, thậm chí còn nói năng hùng hồn đầy lý lẽ lật lọng vu cáo: “Là biểu ca... ngươi muốn ta tới tìm ngươi a!” Hành động rất thật bằng cách chảy nước mắt, còn khóc rất là ủy khuất.

“Ta không có” Không hiểu sao còn bị vu oan, hắn gấp đến độ gio chân, hắn vốn dùng từ không tốt, lúc này lại càng thêm lấp bắp nói không thành câu: “Ta... Ta vốn đã tắt đèn đi ngủ.... thế nhưng... Thế nhưng... đột nhiên phát giác có.... có người muốn... có người muốn leo lên giường của ta... kinh hãi ta vội vàng đứng dậy mở đèn lên.... Kết quả... kết quả lại nhìn thấy Nghiên Nghiên biểu muội nàng... nàng...”

“Nàng như thế nào?” Mọi người bao gồm hòa thượng lớn nhỏ đều không có tính nhẫn nại, vội vàng cùng truy vấn.

“Kết quả lại nhìn thấy nàng một mực ôm lấy ta, bỏ cũng không bỏ ra, sau đó Nha Nhi mở cửa nhìn thấy, Nghiên Nghiên còn nói một số lời nói không đúng đắn, thế rồi Nha Nhi tức giận liền bỏ đi!” Nam Thần Hạo tâm hoảng ý loạn, khó hiểu vì sao bản thân mình lại lâm vào hoàn cảnh phức tạp như thế này.

“Nha...” Ánh mắt của mọi người lại dời về phía trên người kẻ bị tình nghi (Triệu Nghiên Nghiên)

“Ô..... ta không có nha... rõ ràng... rõ ràng là biểu ca muốn ta đến tìm huynh ấy, kết quả vừa bước vào phòng, biểu ca liền mạnh mẽ ôm lấy ta.....” Triệu Nghiên Nghiên khóc đến hoa lệ đầy vũ, rất là đáng thương.

“Ngươi... ngươi nói vậy!” Nam Thần Hạo cái này thì hết đường chối cãi, thật không biết nên làm như thế nào để chứng minh rằng bản thân mình vô tội, cũng không thể kêu hắn dùng nước mắt để tìm kiếm sự đồng tình của người khác đi!

“Ngộ Tâm sư huynh không phải là người như thế...”

“Đúng vậy a! sư huynh làm người rất chính trực.....”

Tiếng thăm thì của các vị hòa thượng trẻ truyền ra, bọn họ cùng Nam Thần Hạo ở chung nhiều năm, rất tin tưởng phẩm hạnh làm người của hắn.

Nghe vậy, Triệu Nghiên Nghiên càng khóc thê lương hơn “Oa..... vậy các ngươi nói là ta lấy trình tiết của chính mình ra nói đùa sao? Cả đời của Triệu Nghiên Nghiên ta chẳng phải bị hủy? biểu ca phải chịu trách nhiệm trong sạch của ta a...”

Vì trong sạch của nàng mà chịu trách nhiệm? nháy mắt sắc mặt của Nam Thần Hạo cũng tái luôn rồi. Nếu hắn thật sự phải chịu trách nhiệm thế thì cả đời này trăm phần trăm xác định là cùng Nguyệt Nha Nhi vô duyên, kỳ thật người nên khóc nhất chính là hắn nha!

Không ai hiểu con bằng cha! Nam Khiếu Thiên biết lấy tính tình chất phác của con, vạn lần không có khả năng làm loại chuyện này, nếu như con thật háo sắc thì làm sao lại có ý niệm xuất gia trong đầu? cho nên trong hai bên này, khẳng định sẽ có một bên nói dối, mà kẻ nói dối không nghi ngờ gì chính là Triệu Nghiên Nghiên!

Bởi vì cảm thấy chắc chắn, cho nên từ đầu tới giờ ông luôn bình tĩnh quan sát, thế nhưng lại làm cho ông phát hiện ra một chuyện rất là thú vị. như thế nào mọi người đều chạy đến, chỉ có một mình Cổ Ngọc Phượng là không thấy? theo đạo lý mà nói, bà ta cùng Triệu Nghiên Nghiên ở cùng một phòng, nữ nhi không thấy, hơn nữ sự tình xôn xao lớn như vậy, bà ta phải nhanh chút chạy tới lên tiếng ủng hộ nữ nhi mới đúng, như thế nào ngược lại không thấy bóng người? thật sự là có điểm kỳ quái!

Nam Khiếu Thiên cười lạnh nhìn quanh, cũng để cho ông thoáng nhìn thấy ở chỗ rẽ hành lang hơi tối kia, có một đoàn bóng đen thỉnh thoảng nhìn lên thăm dò.

“Triệu phu nhân, không biết bà trốn chỗ đó làm gì?” Lạnh lùng, ông giương giọng nói.

Mẹ, Triệu Nghiên Nghiên kinh hãi, thoáng chốc ngừng lại tiếng khóc.

Bóng đen co đầu rút cổ, chết cũng không ra.

“Còn không ra? Xem ra ta phải phái người đi thỉnh!” Nam Khiếu Thiên giọng nói cứng rắn, hơi hơi gạt đầu ra hiệu, lập tức toát ra hai người hộ vệ đem bà lôi ra.

“A.... buông tay! Các người buông tay....” Cổ Ngọc Phượng hét chói tai bị lôi đến trước mặt Nam Khiếu Thiên.

“Triệu phu nhân, làm chi trốn không ra?”

“Ta... ta nào có trốn!” Áp a áp ứng nói “Ta đúng lúc nghe tiếng ồn ào, vừa mới đi ra đã bị ngài kêu người lôi đến đây”.

“Phải không?” Thật đúng là nói dối như cắt cỏ, điểm này thì hai mẹ con thật là giống nhau, Nam Khiếu Thiên hừ lạnh.

Một khi đã mở đầu, lá gan của Cổ Ngọc Phượng lại càng lớn, đứng lý hợp tình nói: “Thanh danh của nữ nhi ta đã bị Hạo nhi làm hỏng rồi, các người phải trả lại công đạo cho chúng ta mới được, bằng không kêu Nghiên nghiên làm sao còn mặt mũi làm người.” Ngụ ý là muốn nhà trai đem người thú vào cửa.

“Oa.... Mẹ, nữ nhi thật khổ a....” Triệu Nghiên Nghiên lập tức ôm lấy mẹ ruột thất thanh khóc rống.

“Không có khả năng” Nam Thần Hạo là người đầu tiên phản đối kịch liệt. “Trừ bỏ Nha Nhi, ta không có khả năng thú cô nương khác”. Muốn hấn thú cô nương khác, chỉ bằng kêu hấn quý y xuất gia làm hòa thượng còn tốt hơn.

Nha! Ý hấn là hấn muốn thú Nha Nhi, không muốn xuất gia làm hòa thượng nữa nha! Cổ Vân Nương mừng rỡ, vội vàng nhìn trượng phu, muốn ông mau giải quyết tốt chuyện này, cũng đừng làm cho con trai duy nhất bị mất đi hạnh phúc, Nam gia chặt đứt hương khói.

Cho con một ánh mắt ý bảo yên tâm đừng nóng lòng, Nam Khiếu Thiên lãnh khốc cười nói: “Thật sự là kỳ lạ, nếu như là mới đến làm sao biết được thanh danh của nữ nhi bị hỏng? chẳng lẽ Triệu phu nhân có thuận phong nhĩ, một đường đi tới đã có thể đem tất cả mọi việc nghe vào trong tai?”

“Ta... ta....” Cổ Ngọc Phượng nghẹn lời, nhất thời không biết nên trả lời như thế nào, đơn giản liền hung hăng trở lại đề tài lúc nãy: “Mặc kệ như thế nào, dù sao cũng là trong sạch của nữ nhi ta, vương phủ của các người phải chịu trách nhiệm mới được”.

“Chịu trách nhiệm? được!” Nam Khiếu Thiên quý dị nói một câu làm cho Cổ Ngọc Phượng, Triệu Nghiên Nghiên mừng rỡ, lại làm cho Cổ Vân Nương cùng Nam Thần Hạo kinh ngạc.

“Không được! con...” Không cho hạnh phúc cả đời của mình bị chôn vùi, Nam Thần Hạo một mực lắc đầu cự tuyệt.

“Chúng ta báo quan đi!” Cắt đứt con kháng nghị, Nam Khiếu Thiên lạnh nhạt nói: “Xem coi là con của ta hủy đi trong sạch của nữ nhi bà hay là nữ nhi bà hủy danh dự của con ta? Chúng ta gặp nhau ở quan phủ, đừng quên là Hạo nhi khi ý thức thanh tỉnh phát hiện nữ nhi của bà đột nhập vào phòng hấn, đến lúc đó nhiều người đối chất làm rõ, ở đây có rất nhiều người có thể làm chứng! nếu tri phủ phán bà thắng kiện, Nam gia ta không nói hai lời, lập tức đón dâu vào cửa; nếu mà tri phủ trả lại trong sạch cho Hạo nhi, dám tùy tiện vu cáo Định Viễn vương phủ ta, mọi chuyện sẽ không dễ dàng cho qua như vậy đâu!” Nói rõ đây chính là uy hiếp.

Xôn xao! Lời này vừa nói ra, mọi người ồn ào. Cho tới bây giờ cũng không có nghe nói qua là nhà trai tố cáo danh dự bị làm hỏng, thật sự là rất... rất đặc sắc!

Báo... báo quan? Hai mẹ con của Cổ Ngọc Phượng thoáng chốc bị dọa cho ngây người.

Báo quan đối với hai người bọn họ mà nói chỉ có trăm hại mà không có một lợi, đừng nói sẽ huyền lớn đến mọi người đều biết, ngoài việc chính mình bị người ta chỉ trích ra, mà quan phủ này đều là một quan áp quá một quan, tri phủ đại nhân cho dù có ngốc như thế nào cũng biết nên nịnh bợ thân là Vương gia như Nam Khiếu Thiên, cho nên thăm vấn lại như thế nào mà công chính cho được? Được rồi, cho dù gặp được công chính vô tư như Thanh thiên đại lão gia thì sao, chính bản thân mình rõ ràng là chột dạ, chỉ cần trên công đường hơi hơi chất vấn, sẽ để lộ ra trăm ngàn chỗ hở, chuyện xấu tẩn hiện? Đến lúc đó mới kêu là không có mặt mũi nào gặp người, thân bại danh liệt, chỉ sợ tiếng xấu sẽ truyền đến tận Dương Châu luôn!

“Báo..... báo quan? Đây..... này thật sự không cần....” Cổ Ngọc Phượng sợ tới mức liên tục cự tuyệt.

“Mẹ, sao.... Làm sao bây giờ?” Triệu Nghiên Nghiên cũng sợ.

“Làm sao bây giờ?” Cô Ngọc Phượng hoang mang lo lắng không kiềm được mắng to: “Này ngươi nên trách chính mình, ngươi không phải nói hấn ngủ một giấc đến hừng đông, cho dù khua chiêng gõ trống ầm ỹ cũng không tỉnh?” Hồi bà, bà mới muốn mắng người đây! Một khi thật sự báo lên quan phủ, trượng phu ở Dương Châu chẳng phải bị chọc cho xấu hổ đến đem bà hưu đuổi về nhà mẹ đẻ?

“Sao con biết?” Triệu Nghiên Nghiên cũng ủy khuất hét to: “Đều là Vương Đại làm hại, hấn ta nói chỉ cần hạ mê hồn tán cho biểu ca uống, biểu ca sẽ mê man.....”

“Mê hồn tán?”

“Kê đơn?”

“Ai là Vương Đại?”

Mọi người một mảnh kinh hô, Triệu Nghiên Nghiên lúc này mới phát hiện chính mình lỡ miệng.

“Thì ra ly trà kia bị hạ được? vì sao ngươi phải làm như vậy?”

Aha! Cái chuyện này cuối cùng cũng lộ ra dấu vết, chân tướng sự thật lộ ra rồi!

Cô Ngọc Phượng và Triệu Nghiên Nghiên nhìn nhau, kinh hoàng không biết như thế nào để biện hộ cho chính mình.

“Ô..... Hạo ca ca ta chán ghét ngươi! Nói cái gì một lòng hướng Phật..... Phật cái quỷ! Nửa đêm cùng nữ nhân quần áo không chỉnh tề ở cùng một chỗ, giống cái thanh tu cư sĩ sao..... muốn tìm cô nương sao không tìm ta a! Ngươi này đồ heo, ta có kém như vậy sao, có so ra kém Triệu Nghiên Nghiên sao.....”

Dưới bóng đêm giá lạnh, Nguyệt Nha Nhi bay lướt qua vùng hoang vu dã ngoại, bên khóc bên mắng, thế nhưng lại bật thốt lên lời mắng cũng không giống như bình thường cô nương gia thấy người trong lòng gặp bên ngoài mà thương tâm khổ sở, ngược lại còn mắng đối phương ánh mắt bị mù, không tìm năng lại đi tìm cấp thứ phẩm so ra kém chính mình, lời nói quái dị thương tâm này đủ để thấy ý nghĩ của nàng cùng với người thường thật sự khác nhau rất lớn.

“Ô..... này sắc quỷ Hạo ca ca, cho dù tương lai xuất gia làm hòa thượng, cũng chỉ là một cái hoa hòa thượng..... hoa hòa thượng..... Ô..... ngươi tu không thành chính quả.... Ô..... Trăm năm sau cũng chỉ sẽ là một cái đầu trọc... ta nguyện rửa ngươi tu trái cây bảy không được tám, khó coi muốn chết...” Nàng nói loạn thất bát tao(nói tùm lum tùm la), nói năng chửi bới lộn xộn, nhưng mắng thì mắng, nước mắt chẳng những không ngừng, thậm chí càng chảy càng nhiều, thậm chí còn có xu thế vỡ òa.

Bỗng dưng nàng dậm chân, một mình ở nơi hoang dã, mắt thấy bốn phía tĩnh lặng càng thấy chính mình thật là cô đơn thê lương, đây là từ lúc nàng lớn lên tới nay, một lần duy nhất chân chính cảm nhận được như thế nào là lẻ loi tịch mịch, nghĩ đến ngày sau Hạo ca ca thật sự xuất gia, hoặc là muốn nữ nhân khác lại không muốn nàng, thế nàng nên làm cái gì bây giờ? Một mình một người bị thừa nhận loại tư vị cô đơn này sao?

Không cần! thật đáng sợ! nàng không muốn Hạo ca ca bỏ rơi nàng?

Trước kia đồng dạng nói nguyện ý thành toàn cho chí hướng của hấn, nhưng hôm nay chân chính cảm nhận được một người cô độc, nàng lại sợ lại hoảng! càng nghĩ lại càng sợ hãi, nhìn không được kinh hoàng, nàng đột nhiên “Oa” lên tiếng khóc lớn “Ô..... Hạo ca ca, cho dù huynh thành đầu trọc, Nha Nhi cũng thật thích huynh... Huynh đừng làm hòa thượng, cũng đừng làm bạn với nữ nhân không đứng đắn..... Hạo ca ca..... huynh vĩnh viễn bên cạnh Nha Nhi, cùng một chỗ với Nha Nhi được không... Ô.....”

Trong bóng đêm ở nơi hoang dã, một vị cô nương nước mắt giàn dụa, khóc rất là thê thảm.....

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Không Xuất Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Nói đến cũng thật không biết nên vui nên buồn?

Vui là đêm đó Triệu Nghiên Nghiên vu cáo không thành, sự tình bại lộ, dưới sự ép hỏi của mọi người không thể không nói ra hết thầy ngon nguồn. Có thể nói là do xấu hổ không chịu nổi, đáy lòng cũng biết là chuyện xấu tới mức này, vương phủ không có khả năng dung hạ hai người bọn họ, hai mẹ con cực kỳ thức thời, sáng sớm hôm sau liền lặng lẽ lên xe ngựa trở về Dương Châu, chắc là sau này cũng không dám lên kinh tác ỷ tác phúc nữa!

Buồn là từ sau khi Nguyệt Nha Nhi giận dữ rời đi, Nam Khiếu Thiên đã phái người đi xung quanh Từ Ân Tự tìm người, nhưng cũng không có tin tức, sau đó đoàn người quay về vương phủ, Nam Thần Hạo uể oải đem mình nhốt ở trong phòng đã muốn năm ngày, mặc cho ai gọi cũng không trả lời, chỉ

có tiếng niệm kinh đứt quãng truyền ra, gấp đến độ tất cả mọi người canh giữ ngoài cửa rất là phiền não, sợ hấn có thể vì nản lòng thoái chí, bắt đầu sinh ra ý niệm xuất gia.

Vì vậy, Nam Khiếu Thiên càng phái thêm nhiều người, không chỉ đi xung quanh Từ Ân Tự tìm, còn ở phố xá lớn nhỏ trong Kinh Thanh dán ra rất nhiều bố cáo, chiêu cáo hễ ai tìm được người, sẽ được thưởng một ngàn lượng hoàng kim.

Oa! Cái này làm cho bình thường dân chúng, toàn thành đều nhất thời điên cuồng tìm người, mỗi ngày đều có người đến tuyên bố là có tin tức của Nguyệt Nha Nhi, đáng tiếc không có một cái tin tức nào là thật, làm hại mọi người trong vương phủ thất vọng không thôi.

Cho đến ngày thứ sáu khi mặt trời lên cao, Nam Thần Hạo tuyên bố kết thúc ‘Bế quan cuộc sống’. Lúc bước ra khỏi cửa phòng, vợ chồng Nam Khiếu Thiên đã được nô tỳ nhanh chóng báo lại, vợ chồng Nam Khiếu Thiên vội vã đi gặp hấn.

Cổ Vân Nương ở hành lang gấp khúc xa xa đã nhìn thấy hấn, nước mắt liền rơi xuống “Hạo nhi, con gầy.....”

Lúc này, thân hình Nam Thần Hạo có vẻ mảnh dẻ, mặt mũi gầy gò hốc hác, nhưng vẫn như cũ gắng gượng nở nụ cười “Mẹ!”

“Vân Nương, đừng khóc, đôi mắt không tốt” Nam Khiếu Thiên nhủ mảy, vội vàng giúp bà chùi nước mắt.

“Mẹ, con không sao, ngại đừng khóc”.

“Được, mẹ không khóc, không khóc...” Vợ vàng lau đi nước mắt, bà an ủi nói: “Hạo nhi a, cha con đã phái người đi tìm khắp nơi, tin rằng không bao lâu sẽ có tin tức của Nha Nhi thôi, con cứ yên tâm chờ, đừng suy nghĩ miên man, biết không?”

Nghe vậy, Nam Thần Hạo cười khổ.

“Trước kia, Nha Nhi thường cảnh cáo con, không được để cho các cô nương khác đến gần, có thể thấy được giữ lấy dục của nàng rất mãnh liệt. Nay nàng tức giận chạy lấy người, tránh không gặp mặt, khẳng định là tức giận không nhẹ.....” Dừng lại, tựa hồ không nghĩ nói thêm gì nữa, hấn thần nhiên nói “Con nghĩ lại về Từ Ân Tự một chuyến”.

“Về Từ Ân Tự?” Cổ Vân Nương hoảng sợ. Hấn không phải là vì không tìm được Nha Nhi, mất hết can đảm cho nên cạo đầu làm tăng, chặt đứt hết thầy tình duyên đi?

“Đúng vậy, trở về Từ Ân Tự”. Kỳ lạ, sao bộ dạng mẹ lại giống như kinh hách quá độ? Hấn đóng cửa lại nhiều ngày như vậy, lãng phí biết bao nhiêu là thời gian, nay chẳng qua là muốn trở về Từ Ân Tự, theo phương hướng nàng rời đi đêm đó, chậm rãi tìm người, như vậy so với ở nhà không làm gì còn tốt hơn nhiều.

Nhận được ánh mắt cầu cứu của ái thể, Nam Khiếu Thiên khuyên can “Hạo nhi, sao con không nghỉ thêm, không bằng ở trong phủ đợi thêm mấy ngày, có lẽ vài ngày nữa, Nha Nhi sẽ trở lại...”

“Không cần, con còn muốn trở về Từ Ân Tự trước”. Quý dĩ, Nha Nhi nếu trở về thì không còn gì tốt hơn, hấn sẽ nhanh chóng trở về giải thích rõ ràng với nàng, thế nhưng nếu không có trở về, thêm một người là hấn đi ra ngoài tìm không phải sẽ rất tốt sao? Cha mẹ làm chi lại có vẻ mặt muốn ngăn cản?

“Thế..... nhưng mà.....” Cổ Vân Nương còn muốn nói chuyện.

“Lòng con đã quyết, sẽ đi ngay bây giờ”. Tiếng chưa dứt, đã vội vàng chạy lấy người, không bao lâu liền biến mất không thấy bóng dáng.

Vợ chồng Nam Khiếu Thiên và Cổ Vân Nương hai mặt nhìn nhau, muốn đuổi theo lại bị nha hoàn thờ hớn hèn chạy ở phía sau tới ngăn cản.

“Vương gia, phu nhân, có.... có người đến báo....” Cố gắng thở một ngụm khí, tiểu nha hoàn nói: “Nha Nhi cô nương giờ phút này đang ở... đang ở....”

“Ở đâu?” Trăm miệng một lời thúc giục.

“Vân Lai khách điểm”.

“Haiz, sáu ngày rồi...” Ở trong phòng của một khách điểm nhỏ tầm thường trên đường nhỏ trong Kinh thành, vang lên tiếng thở dài với âm điệu ai oán.

Nguyệt Nha Nhi lại nằm ở trên giường, hoàn toàn không có tinh thần.

Đêm đó, nàng khóc một hơi tới sáng xong, vốn định quay về Huyền Yên cốc chữa thương giám đau (cái này là vết thương lòng), cũng thật muốn bỏ đi nhưng lại cảm thấy luyến tiếc, cuối cùng vẫn trở lại Kinh thành, ở dưới ánh đèn mờ trong phòng của một khách điểm nhỏ, như vậy cũng đã ở được sáu ngày, sáu ngày không bước ra cửa phòng một bước, giống như là một phế nhân suốt ngày nằm ở trên giường hết khóc lại ngủ, hết ngủ lại khóc, ba bữa cơm đều do tiểu nhị đưa đến cửa phòng, đối bụng thì đem vào lấp đầy bụng, có nhiều lúc lại hoàn toàn quên chuyện ăn cơm, tiền ăn ở thì trực tiếp nhét ở cửa phòng, trừ bỏ ngày đầu tiên nàng cùng chương quỳ dưới bóng đèn nhìn không rõ mặt ra, sáu ngày tiếp theo cũng không có người gặp qua nàng, toàn bộ những người cao thấp trong khách điểm đều cho rằng là gặp phải quái khách, bắt quá chỉ cần có tiền, cũng chẳng ai đi quản hay trách người quái gở!

Cuộc sống đóng cửa tự thủ như thế, làm cho nàng không biết giá trị con người của nàng đáng giá một ngàn lượng hoàng kim.

“Haiz, Còn muốn như vậy sao? Cũng nên ra cái quyết định.” Nhịn không được lại thở dài, trong lòng biết chính mình vĩnh viễn không thể tiếp tục như thế, xem coi nên muốn về Huyền Yên cốc? hay vẫn là tìm Hạo ca ca nói cho rõ ràng?

Kỳ thật, mấy ngày nay nàng co đầu rút cổ cũng không phải chỉ để thương tâm thôi, mà sau khi bình tâm suy nghĩ cẩn thận lại, cũng phát hiện tình huống hôm đó tựa hồ có chút không thích hợp.

Theo hiểu biết của nàng đối với Hạo ca ca, lấy tính tình chất phác tuân thủ lễ giáo của hắn đối với cô nương gia, sẽ không ở trong đêm khuya cùng với Triệu Nghiên Nghiên có gì dính dấp mới đúng, huống hồ khi nàng đá cửa xông vào, trên mặt Hạo ca ca có vẻ kháng cự, hôm nay nghĩ lại càng lúc càng rõ ràng.

Lúc ấy là nàng bị tức giận khiến cho quá kích động, mới có thể không nghe hắn giải thích, một mình chạy đi, người ta nói giết người cũng phải có lý do, cho dù có tội danh cũng phải cho hắn có một cơ hội giải thích, như vậy mới không oan uổng người tốt a!

Được rồi! lại trở về tìm Hạo ca ca, cho hắn một cái cơ hội, xem coi hắn nói như thế nào!

Trong đầu vừa có ý nghĩ, Nguyệt Nha Nhi liền bỏ qua không khí trầm lắng lúc trước, lập tức xoay người nhảy lên, đi xuống lầu tìm chuông quây, chuẩn bị thanh toán tiền trọ rồi đi, ai ngờ nàng mới vừa đứng trước quây, chuông quây có hai phiến ria mép ngẩng đầu lên nhìn thấy rõ khuôn mặt nàng, trong nháy mắt liền tròn mắt há hốc mồm, cứng họng hướng bố cáo tìm người trên tay nhìn xem, tròn mắt phút chốc lại trừng về phía nàng, ngay cả chuyển cũng không chuyển, giống như là sợ trong nháy mắt nàng sẽ biến mất.

“Một..... một..... một ngàn lượng.....” Chuông quây run giọng không thôi chỉ tay về phía nàng.

“Một ngàn lượng cái gì?” Không hiểu ra sao sờ khuôn mặt mình, Nguyệt Nha Nhi mờ mịt. Như thế nào? Trên trán của nàng có viết một ngàn lượng sao?

“Một ngàn lượng hoàng kim a!” Chuông quây giống như cái mông bị trường kỳ đau nhức mà nhảy dựng, điên cuồng hét lên chỉ huy tiểu nhị trong điểm “A Nguru, mau! Nhanh đi Định Viễn vương phủ nói chúng ta tìm được người!” Ha ha.... Một ngàn lượng, ông đã muốn nhìn thấy một ngàn lượng đang ngoắc tay với ông! Thật sự là tổ tiên tích đức, phù hộ a!

Không cần nói, khi tiểu nhị trong điểm nhìn thấy nàng thì lại là một trận thét chói tai, té chạy vội đi ra ngoài, động tác giống như là có người đuổi giết.

Khách điểm này là làm sao vậy, có một chuông quây có cái mông trường kỳ đau nhức cùng với một tiểu nhị ca bị người đuổi giết, khách điểm này làm sao có thể duy trì đi xuống a?

Nguyệt Nha Nhi không biết nên cười hay nên khóc nói: “Chuông quây, đem tiền trọ thanh toán toàn bộ, ta phải đi!”

“Cô nãi nãi của ta, chậm đi đã, đến đến đến, đến bên này ngồi.” Chuông quây khuôn mặt tươi cười đầy ngược miêng, vô cùng cung kính đem nàng nghênh đón đến trước bàn ngồi xuống. “Uống một ngụm trà, ăn một ít đồ ăn, tiểu nhân cầu ngài ở đây thêm một lát!” Trà nóng, điểm tâm lập tức dâng lên, hầu hạ giống như là bà cô nội nhà mình.

Cái này nàng bị làm phiền đến không hiểu ra sao! “Chuông quây, ta thật sự có việc gấp phải đi, ông làm cái gì vậy?”

“Cô nãi nãi, ngài đừng vội đi a! Tương lai của tiểu nhân có phú quý hay không toàn nhờ vào ngài!” Thấy nàng đứng dậy muốn đi, chuông quây gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng, còn thiếu chút nữa không có quỳ xuống cầu người.

Nói gì thế kia! nàng cũng không phải là thần tài! Nguyệt Nha Nhi thật tức giận, thật vất vả mới quyết định hạ quyết tâm đi tìm người, ai ngờ lại chạy ra một cái người râu ria qua đường gặp đến bám người.

“Ông đừng kéo ta a!” Vội vàng muốn bỏ người ra, nàng hờn dỗi la to: “Như thế nào khách điểm của ông đi vào được, ra không được sao?”

“Cô nương, tiểu nhân nào dám ngăn cản ngài, chính là muốn ngài gặp một người, sự tình này thế nhưng liên quan tới một ngàn lượng a....”

“Ai để ý đến một ngàn lượng với một ngàn lượng cái gì chứ....”

Đang lúc hai người niu kéo, đang dây dưa thành một đoàn, tiểu nhị trong điểm lại hoang mang rối loạn khăn trương chạy vào hô to: “Đến đây! Đến đây!”

“Tới rồi! cô nương, đại nhân vật muốn gặp ngài đến đây.” Chuông quây mừng rỡ, hai tay đang giữ chặt nàng đột nhiên buông ra, phi nước đại đi đến phía trước điểm mở miệng đón người.

“Cái gì thôi!” Nguyệt Nha Nhi tay nhỏ bé bị kéo đau, nói thầm: “Nói gặp liền gặp sao, coi Nguyệt Nha Nhi ta là người nào.....”

“Nha Nhi, thật là con?” Tiếng nói mang vẻ kinh hi đánh gãy nàng.

“Bá mẫu, sao ngài ở chỗ này?” Nguyệt Nha Nhi ngạc nhiên, đã thấy Nam Khiếu Thiên theo sau Cổ Vân Nương cùng tới “Nam bá bá, sao hai người lại đến đây?”

“Tiểu nha đầu, con trốn kỹ quá, thật là khiến cho chúng ta tìm ngất trời”. Gặp được đúng là nàng, lòng của Nam Khiếu Thiên được trấn an không ít, thế

này chắc là con sẽ không xuất gia đi!

Vui mừng tiến lên đón, kéo Cổ Vân Nương, nàng ngậy thơ hỏi: “Sao hai người lại biết con ở chỗ này?”

“Này không quan trọng!” Khản trương nắm lấy tay nàng, Cổ Vân Nương vừa mở miệng liền thay con giải thích: “Đêm hôm đó, Hạo nhi vô tội, bị người hãm hại...”

Ngây ngốc ngây ngốc nghe bà đem tất cả sự thật nói ra, Nguyệt Nha Nhi không dám tin, thì ra Hạo ca ca quả thật là bị người hãm hại.

“Như thế nào lại có người ti bỉ như vậy!” Hơi quá đáng, hại nàng hiểu lầm Hạo ca ca.

“Con biết được Hạo nhi vô tội là tốt rồi...” Biết được nàng đã hoàn toàn tin tưởng, Cổ Vân Nương cảm thấy vui mừng không thôi.

Giải thích rõ ràng là chuyện tốt, bất quá hai người này sao còn có thời gian mà đi thảo luận người khác ti bỉ hay không ti bỉ? bây giờ chuyện của con quan trọng hơn nha!

Hắn hần cổ họng, Nam Khiếu Thiên nhắc nhở nói: “Trước đừng nói này, nay chuyện của Hạo nhi quan trọng hơn...”

“A! Hạo nhi!” Cổ Vân Nương đột nhiên nhớ tới, thất thanh kinh hô: “Nha Nhi! Mau! Nhanh đi tìm Hạo nhi, hần tìm không được con, thương tâm trở về Từ Ân Tự!”

“Trở về Từ Ân Tự làm gì?” Tim Nguyệt Nha Nhi đập thật nhanh, có loại dự cảm xấu.

“Hần muốn quy y xuất gia!”

“Cái gì?”

Trong phật điện yên tĩnh bình hòa, mười mấy hòa thượng lớn nhỏ ngồi ngay ngắn sắp xếp theo hàng, châu đầu ghé tai khe khẽ nói nhỏ, Nam Thần Hạo ngồi đầu tĩnh tâm khấn thầm, hướng Phật tổ cầu cho tâm nguyện của mình được đạt thành.

Thật lâu sau, hần đứng dậy ngâm câu phật hiệu, hướng lão thiền sư đang chờ lâu ở bên cạnh khom người thờ dài: “Sur phụ, nay đệ tử đi tìm người, đa tạ ngài mấy ngày nay cố ý cho các sư đệ hỗ trợ tìm người”. Hôm nay đến đây, hần mới biết được các sư huynh đệ không ngại nhọc công ở các vùng phụ cận hỗ trợ tìm kiếm Nguyệt Nha Nhi, phần ân tình này, hần sẽ ghi nhớ trong lòng.

“Phật tổ sẽ phù hộ cho Nguyệt thí chủ bình an vô sự.” Huyền Minh lão thiền sư an ủi nói.

Hai thầy trò ra phía trước nói chuyện, ở phía sau các thầy chùa lớn nhỏ không nhìn được thảo luận ồ lên, trong đó có một chú tiểu rất là oán giận bất bình.....

“Hơi quá đáng! Đêm hôm đó chuyện đặc sắc như vậy phát sinh, vì sao không một người nào trong các huynh đánh thức đệ!” Uổng cho làm sư huynh đệ một hồi, phát sinh chuyện lớn như vậy mà không có người nào nói cho hần biết, mãi cho đến sáng hôm sau mới nghe người ta nói đến, không thể tận mắt nhìn thấy, thật làm cho hần bóp cổ tay không thôi!

“Còn dám nói! Ngày đó đệ căn bản ngủ như chết, như thế nào đánh thức đệ cũng không chịu thức.” Đại ngốc hòa thượng nói ra sự thật.

Haiz! Đây là chỗ đau của hần a! chú tiểu về mặt hối hận, kỳ quái cho chính mình ngày thường là người thông minh, một chút gió thổi cỏ lay liền bưng tỉnh, như thế nào ngày ấy lại ngủ giống như lợn chết, mặc kệ người khác đá như thế nào cũng vù vù ngủ tiếp, hiện tượng quỷ dị này, cho tới bây giờ hần vẫn còn khó hiểu.

“Có cái gì quan hệ! dù sao đệ nghe bọn ta nói lại còn không phải giống nhau.” Đại ngốc hòa thượng an ủi nói.

“Không giống với”. Chú tiểu vẫn mang nghi ngờ nên giận dỗi.

“Tốt lắm! tốt lắm! chuyện lớn mỗi tháng của chúng ta sắp bắt đầu, mau tĩnh tâm hoàn hồn đợi sư phụ hạ đạo”. Một vị hòa thượng khác mang vẻ ôn trọng ngồi ở trong góc kéo về lực chú ý của mọi người.

Các hòa thượng nghe vậy, ngẩng đầu quả nhiên nhìn thấy Huyền Minh lão thiền sư cầm trong tay một thanh đao cạo sáng bóng lác lư đi đến trước mặt mọi người, thế là mau chóng xoay người ngồi thẳng, làm bộ chuyên tâm khấn thầm.

“Sư phụ, đệ tử phải đi ngay rồi!” Nam Thần Hạo một lần nữa nói lời từ biệt.

“Bảo trọng, lão nạp sẽ ngày ngày khấn cầu Phật tổ để cho con với Nguyệt thí chủ sớm ngày gặp lại”. Huyền Minh lão thiền sư vừa cười nói, đi tới trước mặt Đại ngốc hòa thượng, vén lên ống tay áo cả sa, bàn tay cầm đao cạo lóe ra ánh hào quang chói mắt, đang lúc muốn vươn tay hạ đao xuống.....

“Đạo hạ lưu nhân!” Tiếng hét chói tai long trời lở đất bỗng nhiên tạc vào trong đại điện, sợ tới mức Huyền Minh lão thiền sư ngay cả đao cũng cầm không xong, leng keng rơi xuống đất, sém chút nữa rạch nhăm mặt của Đại ngốc hòa thượng.

“Sur.... Sur phụ....” Đại ngốc hòa thượng bị dọa cho chết khiếp, sắc mặt xanh mét.

“A.... thật có lỗi, thật có lỗi!” Vội vàng vì chính mình thất thủ mà xin lỗi dồn dập.

“Hạo ca ca, muội không cho phép huynh xuất gia!” Nguyệt Nha Nhi kinh hoảng chạy lùi vào trong phật điện, ôm lấy Nam Thần Hạo hốt hoảng kêu lên.

“Nha, Nha Nhi!” Như thế nào cũng không lường trước được nàng lại không hề báo động trước hiện thân, Nam Thần Hạo vui sướng khó nhịn, bỗng nhiên đem nàng ôm chặt vào lòng, kích động nói: “Nha Nhi, thật là nàng sao? Ta không phải đang nằm mơ? Nàng chạy đi đâu? Ta rất nhớ nàng....”

“Ô..... Hạo ca ca..... Thật là muội....” Gặp hân, Nguyệt Nha Nhi không khỏi vừa khóc vừa cười.

“Nha Nhi, nàng hãy nghe ta nói, đêm đó ta thật sự không biết....” Vội vàng muốn giải thích.

“Ô.... Huynh không cần phải cạo đầu xuất gia....” Cuống quýt muốn ngăn cản.

Đi! Nàng đang nói gì a? “Nàng hãy nghe ta nói, ngày đó là do Triệu Nghiên Nghiên hãm hại ta.....”

Này cũng không quan trọng! “Ô! Huynh mới phải nghe muội nói, muội không cho phép huynh quy y.....”

Nha đầu kia tại sao vừa mở miệng ngậm miệng đều nghĩ rằng hân muốn xuất gia làm hào thượng? ý niệm này trong đầu của nàng là đánh ở đâu ra! Nhìn nàng khóc đến nước mắt loang lổ, Nam Thần Hạo vừa đau lòng vừa buồn cười. “Ai nói ta muốn xuất gia?”

Nha! Không có sao? Thế phương trượng đại sư cầm đao cạo là chuyện gì xảy ra?

Tiếng khóc của Nguyệt Nha Nhi liên đình chỉ, ngây ngốc hỏi: “Thế phương trượng đại sư như thế nào.....”

“Nguyệt thí chủ, là chúng ta cạo đầu a!” Đại ngốc hòa thượng về mặt đau khổ, chỉ đỉnh đầu của chính mình “Cô không nhìn thấy đầu bóng lưng của chúng ta không còn sáng ngời, mọc ra tóc ngắn ngắn thô đen sao? Hay là cô nghĩ đến hòa thượng chỉ cần cạo đầu một lần là tóc sẽ không dài lại?”

Nha! Thật đúng vậy nha! Dưới ánh sáng ngời, cái đám tóc đen kia vừa nhìn xem liền thật sự hiểu ngay, rất là rõ ràng.

Hiểu được chính mình nhầm lẫn, Nguyệt Nha Nhi đỏ cả mặt.....

Haiz! Như thế nào nháo ra cái loại chê cười này nha!

“Hạo ca ca, đều là huynh! Sao không nói sớm, hại người ta thiệt là xấu hổ a....”

“Nàng cần bản không có cho ta cơ hội nói a!”

Dưới ánh chiều tà của hoàng hôn, đem hai bóng người đã trở lại vương phủ trải dài, cô gái hồng cả mặt, chu miệng trách nam tử trẻ tuổi đứng bên cạnh không chịu sớm nhắc nhở nàng, hại nàng mất mặt hết, ngay tại lúc đó quần bách đến hạn không có chỗ để chui xuống dưới.

“Đều là bá bá, bá mẫu hại muội hiểu lầm!” Nguyệt Nha Nhi kêu lên: “Muội còn nghĩ rằng huynh thật sự muốn bỏ lại muội đâu....”

Nam Thần Hạo mỉm cười nghe nàng than thở, đột nhiên hân cầm tay nàng, thâm tình nói: “Nha Nhi, đêm hôm đó.....” Tuy rằng bộ dáng của nàng giống như không có việc gì, nhưng dù sao cũng phải giải thích rõ ràng mới được, miễn cho sau này lại có hiểu lầm.

“Hạo ca ca, huynh không cần phải nói gì hết, muội đã hiểu tất cả, bá mẫu đã giải thích với muội rồi!” Chột dạ cúi đầu, rất là áy náy sám hối “Thật xin lỗi, là muội không có nghe huynh giải thích, không tin tưởng huynh, đều là muội không tốt.....” Tự mình nhận sai trước, để tránh hân tính toán sổ sách.

“Không sao cả, lúc ấy nàng vì tức giận mới có thể như vậy, ta không trách nàng”. Nâng lên khuôn mặt tinh xảo của nàng, nhẹ nhàng trác hôn môi đỏ mọng, hân ôn nhu bao dung nói: “Đáp ứng ta, từ nay về sau nếu có chuyện gì không vui, đều phải nghe ta giải thích trước, đừng một mình bỏ chạy đi mất, như vậy ta sẽ lo lắng, hiểu không?”

“Đã biết!” Đò bùng mặt, nàng nhẹ nhàng ôm lấy hân, nhỏ giọng nói: “Hạo ca ca, muội..... có cái vấn đề muội không muốn đợi thêm ba tháng lâu như vậy mới biết đáp án, hiện tại huynh có thể trả lời muội sao?”

Đại khái có thể đoán ra vấn đề của nàng, tim của Nam Thần Hạo không khỏi đập vừa nhanh lại vừa mạnh. “Nàng.... nàng hỏi!”

“Hạo ca ca..... huynh, nay có còn ý niệm xuất gia trong đầu không?”

Đôi mắt chứa ý cười nhìn nàng, hân có ý ám chỉ: “Mấy ngày nay ta bị một cái tiểu yêu tinh mê hoặc thần trí, đảo loạn một hồ nước mùa xuân (yên ả, bình tĩnh), tâm ma sinh ra, nghĩ đến cũng không có tư cách làm một người đạo tăng nữa rồi!”

A..... ý của lời này là! “Thế..... vậy huynh thích cái tiểu yêu tinh kia sao?” Ngọt ngào mềm giọng, ngây thơ hỏi ra vấn đề quan trọng nhất.

“Tiểu yêu tinh kia thật là hư hỏng, chẳng những trêu cợt ta phá hoại thanh tu của ta, còn không phân rõ trắng đen hiểu lầm ta.....”

“Vậy huynh rốt cuộc có thích tiểu yêu tinh kia không đây?” Chán ghét muốn chết, rõ ràng là muốn trêu cợt người ta.

Ha ha.... thật sự là gấp gáp! Nam Thần Hạo trong sáng mỉm cười: “Tiểu yêu tinh tuy xấu, nhưng ta lại yêu phải tiểu yêu tinh kia, Nha Nhi, nàng nói Hạo ca ca nên làm gì?”

Cảm động đem chính mình vui vào lòng hân, Nguyệt Nha Nhi vừa khóc vừa cười nói “Không cần làm như thế nào cả! bởi vì yêu tinh hư hỏng cũng yêu Hạo ca ca!”

“Phải không?” Thì thảo tự nói, chậm rãi cúi đầu: “Như vậy nên thỉnh cha mẹ làm một hồi hôn lễ.....” Âm cuối cùng biến mất ở trong hai đôi môi dần dần hợp lại.....

Kết thúc

Hai năm sau....

“Cha, mẹ, Nha Nhi cùng Hạo ca ca trở về thăm hai người...” Ôm con mới được hai tháng tuổi, Nguyệt Nha Nhi vừa vào Huyền Yên cốc liền vội vàng tìm người.

Từ hai năm trước, sau khi cha mẹ đến vương phủ tham gia hôn lễ của nàng xong, từ biệt đã hai năm, làm cho nàng rất là tưởng niệm, nay thừa dịp con sinh ra, mới được một lần đi xa, thuận tiện ôm ngoại tôn đến cho cha mẹ nhìn một cái.

“Nha Nhi, nàng cẩn thận chút!” Nhìn nàng ôm con bên gối bên nhảy, Nam Thần Hạo cũng thật lo lắng.

“A! tiểu thư đã về rồi!” Bọn nô tỳ từ trang viện chạy ra chào đón, trong tay mỗi người đều khác thường không phải cầm chậu nước ấm thì chính là khăn vải sạch sẽ, đợi chút.....

Oa! Cái loại trận này nhìn thật quen mắt, khi bản thân mình lâm bồn, tỳ nữ trong vương phủ không phải như thế này sao?

Quý đệ cùng Nam Thần Hạo nhìn nhau liếc mắt một cái, nàng hỏi: “Cha mẹ đâu?”

Nàng vừa hỏi này đúng lúc nhắc nhở các hạ nhân có liên can, mọi người vội vàng đi vào nhà trong, khản trương nói: “Hôm nay phu nhân lâm bồn, lão gia đang khản trương ở phòng ngoài chờ đợi đâu....”

Cái gì? Mẹ có bầu khi nào? Nguyệt Nha Nhi khiếp sợ không thôi, đem con đưa cho trượng phu, chạy như bay về phía phòng cha mẹ.

Nha? Nhạc phụ nhạc mẫu thật lợi hại, cách nhiều năm như vậy, thế nhưng lại sinh con thứ hai! Nam Thần Hạo cũng thật kinh ngạc, không khỏi suy nghĩ cũng chạy theo phía sau.

Làm một bọn người vội vã đợi ở phòng ngoài....

“Oa...” Tiếng trẻ con khóc đột nhiên vang lên.

“Chúc mừng lão gia, chúc mừng lão gia! Phu nhân sinh ra một tên tiểu tử kha kha!” Nha hoàn vui vẻ mở cửa chúc mừng.

“Tốt, tốt! con tốt! con tốt!” Nguyệt Ngân Lam tâm hoa nộ phóng, giành đi vào nội thất trước.

Nguyệt Nha Nhi không nói hai lời, đương nhiên cũng theo đi vào, Nam Thần Hạo thấy thế cũng đành theo sát mà vào.

Suy yếu nằm ở trên giường, Thu Nhược Thủy mỉm cười: “Là đứa bé trai, chàng thích không?”

“Thích! Thích!” Ôm lấy con, Nguyệt Ngân Lam cười nói: “Gọi là Nguyệt Tinh Hồn, nàng nói được không?”

“Được!” Hoàn toàn không chút dị nghị.

“Cha, muốn hay không giúp đệ đệ bốc một quẻ?” Nguyệt Nha Nhi cười tủm tỉm đề nghị. Thêm một đứa con cùng với một đệ đệ, nàng cảm thấy rất vui vẻ.

“Được”. Nguyệt Ngân Lam lại ngửa ghế, lấy ra dụng cụ bói toán, tinh thần cao hứng phần chấn bói....

Này, này, điều này sao lại như vậy. Con choáng váng cách đây mười tám năm lại không lưu tình chút nào tập kích ông.

“Quẻ tượng nói như thế nào?” Nghe nói nhạc phụ đại nhân bói toán rất chuẩn, Nam Thần Hạo tò mò hỏi.

Bàng lang! không có đáp lời, Nguyệt Ngân Lam lại té xỉu, tái diễn bi kịch của mười tám năm trước.

“Cha...”

“Tướng công.....”

“Nhạc phụ....”

Ha ha.... Một trận luống cuống tay chân, thật không hiểu vận mệnh của đứa trẻ mới sinh là như thế nào đây? (Nam chính của Càng đọc càng ngọt ngào lên sản)

Có thể nói vận mệnh của anh này chỉ có một chữ ‘ Thảm’, tội nghiệp, vừa đọc cái văn án và tiết tử cũng đã hiểu được phần nào rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Công Không Xuất Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.